БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES
НОМЕР ОДИН

НУ ПРОСТО НЕРЕАЛЬНА ШТУКА!

ГЕНК ГРІН

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Слухайте, я в курсі, що ви сюди прийшли по епічну історію — про інтриги й таємниці, пригоди й смертельні небезпеки, і про саму смерть. Але щоб дістатися до тієї частини (якщо не хочете відразу перегорнути на тринадцятий розділ — хто я така, щоб вам наказувати), вам доведеться змиритися з тим фактом, що я, Ейпріл Мей, — не тільки одна з найважливіших подій в історії людства, а ще й двадцяти-з-чимось-річна дівчина, що наробила помилок. Я маю над вами дивовижну владу: історія — моя, тож я й розповідатиму її, як заманеться. А це значить, що ви близько познайомитеся не тільки з історією, але й зі мною, тож будьте готові до певної кількості драми. Я спробую підійти до цієї розповіді по-чесному, але й визнаю за собою схильність показувати себе у кращому світлі. Якщо вона й справить на вас бодай якесь враження, то, сподіваюся, ви врешті не пристанете на той чи інший бік, а просто зрозумієте, що я — усього-на-всього людина (чи принаймні нею була).

***

Я дуже сильно почувалася усього-на-всього людиною, тягнучи свій втомлений зад Двадцять третьою вулицею за чверть третя ночі після шістнадцятигодинного робочого дня у стартапі, який (завдяки надзвичайно паскудному контракту) залишиться тут неназваним. Навчання в художній академії може здаватися жахливим фінансовим рішенням — це насправді так, але тільки якщо тобі доводиться взяти гору кредитів, щоб оплатити свою не хухри-мухри яку освіту. Я, звісно, саме це й зробила. Мої батьки були успішними, мали фірму з постачання обладнання для маленьких та середніх молокоферм. Типу, оці штучки, що під'єднуються до корів, щоб дістати молоко — вони займалися їх продажем та доставкою. Це був хороший бізнес — достатньо хороший, аби я не набрала багато кредитів, якби вступила в університет у рідному штаті. Але я вчинила не так. Я напозичала грошей. Багато. Тож, поперестрибувавши якийсь час зі спеціальності на спеціальність (реклама, образотворче мистецтво, фотографія, ілюстрація) і отримавши, врешті-решт, буденний та принаймні корисний бакалаврський диплом із дизайну, я пішла на першу ж роботу, здатну утримати мене в Нью-Йорку — подалі від дитячої спальні батьківського дому в Північній Каліфорнії.

І це була робота у приреченому стартапі, фінансованому нескінченною чергою багатіїв, чия обмежена фантазія була спроможна лише на найтупішу мрію з усіх, доступних людям із грошима, — заробити ще більше грошей. Звісно, робота у стартапі значить, що ти — «частина сім'ї», тож коли щось іде не так, чи дедлайни пролітають зі свистом, чи в інвестора трапляється істерика, чи просто — *тому що*, ти не виходиш з роботи

до третьої години ночі. Що, чесно кажучи, я ненавиділа. Я ненавиділа це, бо додаток для тайм-менеджменту, над яким працювала компанія, був дурнуватим і насправді нікому не допомагав, я ненавиділа це, бо команду змушували ставитися до роботи, як до цілого свого життя. А отже, у мене не залишалося часу для роботи над власними проєктами.

АЛЕ!

Я використовувала свою освіту, займаючись справжнім графічним дизайном, і отримувала достатньо, аби знімати житло, менш як через рік після випуску з університету. Мої умови праці були дуже далекими від норм трудового законодавства і я платила половину свого доходу, щоб спати у вітальні квартири з однією спальнею — але якось зводила кінці з кінцями.

Я щойно прибрехала. Моє ліжко було у вітальні, але спала я зазвичай у спальні — кімнаті Майї. Ми не жили разом, а були сусідками, і Ейпріл-з-минулого хотіла би, щоб я на цьому наголосила. У чому різниця між цими поняттями? Ну, переважно у тому, що ми не зустрічалися, коли стали жити разом. Спати з сусідкою досить зручно, але також трохи дивно, коли ви разом прожили більшу частину студентських років. А після того зійшлися і вже більше року були парою.

Якщо ви вже живете разом, то як узагалі має звучати питання «Давай жити разом»? Ну, для нас із Майєю воно звучало так: «Будь ласка, давай приберемо з вітальні той старий матрац, щоб можна було дивитися Нетфлікс на дивані», а моя відповідь досі звучала: «У жодному разі, ми ж просто сусідки і просто зустрічаємося». Ось чому в нас у вітальні досі було спальне місце.

Я ж попереджала, що буде драма.

Так от, повернімося до тієї доленосної січневої ночі. Гівняний додаток мав вийти в Епп Сторі до наступного тижня, а я чекала на остаточне затвердження деяких змін в інтерфейсі — яка різниця, вам усе одно, це нудна робоча фігня. Замість того, щоб прийти раніше, я залишилася допізна — мені завжди так було зручніше. Мізки геть всохли від намагань інтерпретувати загадкові побажання від босів, які не розрізняли растрів і векторів. Я відмітилася на виході (це був коворкінг, навіть не справжній орендований офіс) і за три хвилини дійшла до станції метро.

А тоді мій проїзний не спрацював — ПРОСТО ТАК. У мене був іще один, але він залишився на робочому столі і я не була певна, скільки в мене грошей на картці, тож, схоже, простіше за все було повернутися в офіс за три квартали. На світлофорі — зелене світло, тому я переходжу Двадцять третю, а таксист мені сигналить так, ніби я не маю права бути на переході. Ну тебе, чувак, у мене зелене. Я повертаю в бік офіса, і тут-таки бачу її. Коли підходжу, стає ясно, що це дуже... ДУЖЕ крута статуя.

Тобто, вона ОФІГЕННА, але трохи «по-нью-йоркськи» офігенна, знаєте?

Як пояснити, що я відчула? Мабуть... ну... у Нью-Йорку люди десятки років витрачають на те, щоб створити щось надзвичайне, щось, що відображає сутність образу так ідеально, що світ раптово робиться у десяток разів чіткішим. Щось прекрасне і потужне — хтось присвятив цьому величезний шматок свого життя. Місцеві новини випускають про це сюжет і всі кажуть: «Клас!», а на завтра нас уже змусила забути про це чергова НУ ПРОСТО ДОСКОНАЛА,

НЕРЕАЛЬНА ШТУКА. Ці речі не стають від того менш прекрасними чи унікальними... Просто купа людей водночас робить купу вражаючих речей, тож урешті-решт трохи байдужієш.

Ось саме так я і почувалася, коли його побачила — триметрового трансформера у самурайському обладунку: велетенські груди колесом здіймаються до неба за добрячі метр-півтора над моєю головою. Він просто стоїть посеред тротуару, повний енергії та сили. Здається, наче він може будь-якої миті повернутися і втупити свій пустий королівський погляд у *мене*. Та натомість він нерухомо закляк — мовчазний і майже зверхній, ніби світ не заслуговує на його увагу. Під світлом вуличного ліхтаря обладунок виглядає, наче латки матового чорного, як ніч, і дзеркально-срібного металу. Це, поза сумнівом, метал... а не якась картонна, пофарбована з балончика косплеєрська штучка. Вражаюче зроблено. Я затрималася секунд на п'ять, перш ніж здригнутися — від холоду й вигляду тієї штуки — і піти далі.

А тоді. Я. Відчула. Себе. Найбільшою. Гівнючкою. У світі.

Тобто, я ж митчиня, що збіса важко працює на глибоко нецікавій роботі, аби платити завищену оренду, яка дає змогу залишатися включеною в одну з найкреативніших та найвпливовіших культур на Землі. Ось посеред тротуару — витвір мистецтва, який вимагав колосальної роботи. Інсталяція, над якою хтось працював, можливо, роками, щоб люди зупинялися, роздивлялися її й замислювалися. І ось я — зашкарубла від життя у великому місті й із висушеними годинами тягання пікселів мізками: навіть двічі не глянула на щось настільки розкішне.

Я досить чітко пам'ятаю цей момент, тож, мабуть, слід його згадати. Я повернулася назад до статуї, зіп'ялась навшпиньки, і сказала:

— Думаєш, варто подзвонити Енді?

Статуя, звісно, нічого не відповіла.

— Просто стій, якщо варто подзвонити Енді.

Отож я й подзвонила.

Але спершу — трохи про Енді!

Знаєте ці моменти, коли ваше життя перевертається, і ви думаєте: *я точно, безсумнівно продовжуватиму любити, цінувати і підтримувати зв'язок з усіма цими крутими людьми, з якими провела стільки років, попри те, що наші життя прямо зараз серйозно змінюються,* а тоді — можна й видалити того чувака із друзів на Фейсбуці, бо ви ніколи в житті більше його не побачите? Ну, Енді, Майя і я якимось чином (поки що) уникли такої долі. Ми з Майєю цього досягли, мешкаючи на спільних сорока квадратних метрах. Енді ж, навпаки, жив на протилежному від нас кінці міста, і ми навіть не були знайомі до третього курсу. Майя і я на той момент уже ходили на більшість пар разом, бо, ну, дуже одна одній подобалися. Коли давали якесь групове завдання, ми неодмінно були в одній команді. Але професор Кеннеді ділив на групи по троє, а це значило, що до нас причеплять якесь третє колесо. І так ми влипли в Енді (чи, може, з його точки зору, це він влип у нас).

Я знала, хто Енді такий. У мене було розмите уявлення про нього, яке можна сформулювати десь так: «цей чувак явно значно більш самовпевнений, ніж має на те право». Він був худим і незграбним, зі шкірою відтінку паперу для принтера. Судячи з усього, стрижку він починав з прохання до перукаря:

«Зробіть так, щоб було схоже, ніби я в житті не стригся». Але він був завжди готовий вставити свої п'ять копійок — і п'ятаки ці, переважно, були або дотепними, або проникливими.

Завданням проєкту було створити брендування вигаданого товару з нуля. Упаковка — опційно, але треба було мати кілька варіантів лого та гід по стилю (така невеличка книжечка, де для всіх розписано, як цей бренд презентувати та які шрифти й кольори використовувати у яких ситуаціях). Більш-менш саме собою розумілося, що ми це робитимемо для якоїсь крутяцької вигаданої компанії, яка має етичний кодекс і дотримується правил чесної торгівлі, але випускає джинси з абсолютно непридатиними до використання кишенями, чи щось таке. Власне, це майже завжди була уявна броварня, ми ж бо були студентками. Ми платили великі гроші за виховання снобських смаків у пиві.

І я певна, що саме в цьому напрямку ми з Майєю й рухалися б, та Енді був нестримно впертим і якимось чином переконав нас обох, що ми будуватимемо візуальну ідентичність бренду «Срака-жувака», жувальної гумки зі смаком дупи. Спершу його аргументи були дурнуватими: що ми не робитимемо пафосних крутих проектів, коли випустимось, тож можна й не сприймати це завдання надто серйозно. Але остаточно він нас переконав, коли підійшов до справи ґрунтовно.

— Слухайте, дівчата, — сказав він, — дуже просто зробити так, аби щось круте виглядало круто, саме тому всі й обирають круті штуки. Але, врешті-решт, круте завжди буде нудним. А що, як ми зробимо так, щоб щось дурнувате виглядало суперстильно?

Щось прикольне, саме собою непродавабельне? Ось де справжній виклик. Для цього треба справжня майстерність. Давайте покажемо, які ми майстерні.

Я це пам'ятаю доволі чітко, бо саме тоді я зрозуміла, що Енді — не простак.

Наприкінці проєкту я вже не могла не почуватися трохи вищою за решту наших одногрупників, що так серйозно ставилися до своїх скіні-джинсів та крафтових броварень. І остаточний продукт виглядав вражаюче. Енді був — я це знала, але досі не вважала чимось важливим — украй обдарованим ілюстратором, а з Майїним леттерингом та моєю роботою з кольорами на додачу, все виглядало досить-таки шикарно.

Отже, так ми з Майєю й познайомилися з Енді, і дякувати богові за це. Чесно кажучи, нам потрібне було третє колесо, щоб урівноважувати інтенсивність ранньої фази наших стосунків. Після проєкту «Сракажувака», який сподобався Кеннеді настільки, що він виставив його на сайті курсу, ми стали таким собі тріо. Навіть разом працювали над кількома проектами по фрилансу, і час від часу Енді приходив до нас і змушував грати в настільні ігри. А тоді ми просто проводили вечір за розмовами про політику, свої мрії та переживання. Те, що він явно був трохи в мене закоханий, нікого з нас ніколи особливо не турбувало, бо він знав, що я зайнята і, ну — не думаю, що Майя бачила в ньому загрозу. Якимось чином наша динаміка не порушилася після випуску, і ми продовжували тусити зі смішним, дивним, розумним дурком Енді Скемптом.

Якому я тепер дзвонила о третій ночі.

— Хулі, Ейпріл, третя ночі!

— Здоров, думаю, ти хочеш це побачити.

— А я думаю, що це почекає до завтра.

— Ні, тут дещо дуже круте. Бери камеру і... у Джейсона є світло?

Джейсон був сусідом Енді, і вони обидва хотіли стати відомими в інтернеті. Вони влаштовували прямі ефіри проходження відеоігор для малесенької аудиторії і записували подкаст про найкращі сцени смерті у телесеріалах, який також знімали й завантажували на Ютуб. Мені це просто виглядало як та невиліковна болячка, від якої страждає так багато забезпечених хлопців — віра у те, що, попри гори доказів протилежного, цьому світу потрібен ще один комедійний подкаст із білими чуваками. Звучить жорстко, але тоді мені так здавалося. Тепер я, звісно, вже відчула на собі, як воно — почуватися, ніби ти — ніхто, якщо тебе не дивляться. Я також відтоді встигла послухати «Смертьспоттінґ»*, і він справді досить смішний.

— Чекай... що відбувається? Що я роблю? — запитав він.

— Ось що ти робиш: ти йдеш до театру Ґремерсі, і береш із собою стільки Джейсонового відео-лайна, скільки можеш, і ти про це не пошкодуєш, тож навіть не думай повертатися до хай там якої хентай-гри у віртуальній реальності... Це краще, чесне слово.

— Ти таке кажеш, але хіба ти грала у «Фею сакурового цвіту П'ять», Ейпріл Мей? Не грала ж?

— Я кладу слухавку... Чекаю тебе тут за п'ять хвилин.

Я відключилася.

Кілька людей — Енді серед них не було — пройшли повз мене, поки я чекала. Мангеттен тепер менш наворочений, ніж був колись — без сумніву — але це все

---

* Відсилка до роману Ірвіна Велша «Трейнспоттінґ» (українською видано у «КСД», 2017 р.). Саме слово «spotting» тут означає відстежування, помічання. *Тут і далі прим. пер.*

ще місто, що ніколи не спить. Це також місто «Поглянь, ось поле, де я вирощую похуїзм. Скільки сягає око — врожай нескінченний». Люди окидали статую поспішним поглядом і йшли далі, як мало не зробила і я. Я намагалася виглядати зайнятою. На Мангеттені безпечно, але це все одно не значить, що двадцятитрьохрічна дівчина о третій ночі не нарветься на домагання.

Наступні кілька хвилин я провела наодинці з громадиною. На Мангеттені не буває по-справжньому темно, навколо було багато світла, але через глибокі тіні та розмір статуї її було складно осягнути. Вона була гігантською. Важила, напевно, кілька центнерів. Я зняла рукавичку й торкнулася її — метал виявився на диво не холодним. Але також і не теплим... однак твердим. Я постукала її по стегну, але не почула порожнього дзвону, якого очікувала. Звук був більше схожий на «гуп» і низьке гудіння після нього. Я почала думати, що це — частина авторського задуму... на меті було, аби жителі Нью-Йорка з цим об'єктом взаємодіяли... відкривали його властивості. Коли вчишся у художній академії, багато думаєш про мету та задум. Це перетворюється на автоматичний режим: БАЧИТИ МИСТЕЦТВО → КРИТИКУВАТИ МИСТЕЦТВО.

Зрештою, я зупинила критичний розбір і просто роздивлялася статую. Вона починала мені дуже подобатися. Не просто як чийсь твір, а так, як подобається справді якісне мистецтво... приносить насолоду. Вона була така несхожа на все, що я до цього бачила. І така смілива у своїй «трансформерності». Тобто, я боялась би зробити що-небудь хоч якось візуально подібне до роботів-машин... Ніхто не хоче порівнянь з чимось *мейнстримним*. Це найгірша можлива доля.

Але ця штука мала так багато інших граней. Здавалося, вона прийшла із зовсім іншого місця, ніж усі витвори мистецтва, які я бачила до того — скульптурні чи ні. Я досить далеко заглибилася у ці думки, коли Енді мене з них вирвав.

— Що, у грьобаного біса... — на ньому був рюкзак і три камери на ремінцях, у руках — два штативи.

— Ага, — відповіла я.

— Це. Так. КРУТО.

— Я знаю... Жахливо, що я мало не пройшла просто повз. Я собі подумала: «Ну, ось вам іще одна збіса класна нью-йоркська хрінь», і пішла далі. Але мені спало на думку, що я про неї нічого не чула і не бачила, а якщо вже ти, знаєш, завжди полюєш на свій великий вірусний хіт, то точно захочеш ексклюзивчик. Тож я її для тебе стерегла.

— Тобто ти побачила цей величезний, прекрасний, мускулистий витвір мистецтва, і на думку тобі спав ЕНДІ СКЕМПТ! — здавалося, його великі пальці ось-ось зариються поміж ребра.

— ЛОЛ, — сказала я саркастично. — Власне, я вирішила зробити тобі послугу — може, просто зацініш?

Трохи насупившись, він передав мені штатив.

— Ну то давай розгортатися. Треба працювати, поки Шостий канал по п'яні сюди не забрів і не вкрав у нас ексклюзив.

За п'ять хвилин камеру було налаштовано, акумуляторне джерело світла — ввімкнено, а Енді прищеплював мікрофон до свого лацкана. Він не виглядав таким розтяпою, як в університі. Припинив носити дурнуваті бейсболки і покинув свої нечупарські (чи просто небуденні) стрижки на користь короткої хвилястої зачіски, що личила до форми його обличчя. Та попри те, що він був на

20 сантиметрів за мене вищим і майже одного зі мною віку, він усе одно виглядав років на п'ять молодшим.

— Ейпріл, — сказав він.

— Га.

— Думаю, можливо, це маєш бути ти.

У відповідь я, напевно, якось здивовано буркнула.

— Тобто, перед камерою.

— Чуваче, це ж твоя мрія, а не моя. Я ні чорта не знаю про Ютуб.

— Просто... Тобто, ну...

Згадуючи це зараз, я думаю, що можливо — хоча я його ніколи не питала — він мав на думці, що це може стати сенсацією. Не такою гігантською, як стало, але сенсацією.

— Гей, не сподівайся отримати мою прихильність в обмін на інтернет-славу. Я її навіть не хочу.

— Так, але ти ж без поняття, як користуватися камерою, — я розуміла, що він вигадує причини, але не розуміла, навіщо.

— Я не знаю, що робити за камерою, але ж і гадки не маю, що робити перед нею. Ви з Джейсоном цілий день спілкуєтеся з інтернетом, а я ледве зареєстрована на Фейсбуці.

— У тебе є Інстаґрам.

— Це інше, — я всміхнулася.

— Не зовсім. Я ж бачу, що тобі не байдуже, що там публікувати. Ти нікого не дуриш. Ти — цифрова дівчинка, Ейпріл, у цифровому світі. Ми всі знаємо, як виступати.

Дякувати богу за прямоту Енді. Звісно, він мав рацію. Я намагалася не паритися соцмережами, і мені справді більше подобалося зависати у мистецьких галереях, ніж у Твіттері. Але я не була настільки

замкнена від того світу, як робила вигляд. Роздратованість майстерно скроєними інтернет-персонами була частиною моєї майстерно скроєної інтернет-персони. Навіть якщо так — думаю, ми обоє знали, що Енді перебільшує, аби довести свою не стовідсоткову правоту.

— Енді, у чому річ насправді?

— Просто, — він глибоко вдихнув, — я думаю, що авторові буде вигідніше, якщо це будеш ти. Я ж, бля, дурко — я знаю, як мене бачать інші. Мене не сприймуть серйозно. А ти у своїх шмотках і зі своїми вилицями виглядаєш як митчиня — так, ніби знаєш, про що говориш. І справді *знаєш*, а говориш ти добре, мала. Якщо ж говоритиму я, то перетворю це все на жарт. Плюс — це ти його знайшла, і як на мене, перед камерою маєш бути ти.

На відміну від більшості моїх одногрупників, що випустилися з дипломами дизайнера, я багато думала про витончене мистецтво. Якщо вам цікаво, у чому різниця: високе мистецтво — це те, що існує просто заради існування. Високе мистецтво створене заради мистецтва. Дизайн — це мистецтво, створене для чогось іншого. Це ближче до візуальної інженерії. Я починала вчитися на високому мистецтві, але до кінця першого семестру вирішила, що, можливо, колись захочу мати роботу. Тож я змінила спеціальність на рекламу, де було жахливо, а тоді міняла ще кілька разів, доки не здалась і не пішла на дизайн. Але я все одно витрачала більше часу та енергії на стеження за мистецькою сценою Мангеттену, ніж будь-хто з моїх по-дизайнерськи налаштованих друзів. Частково через це я хотіла залишатися в місті. Може прозвучати тупо, але просте буття двадцяти-з-чимось річною

дівчиною у Нью-Йорку змушувало мене почуватися важливою. Навіть якщо я не займалася справжнім мистецтвом, то принаймні зводила тут кінці з кінцями, тримаючись подалі від батьківського молокофермового бізнесу.

Зрештою, Енді ніяк не здавався, і я вирішила, що не так вже це й важливо. Тож я протягнула дріт мікрофона під футболкою... Він був ще теплим від тіла Енді. Світло засліплювало мені очі, я ледве бачила об'єктив. Було холодно, трохи вітряно, і ми були самі на тротуарі.

— Ти готова? — спитав він.

— Дай мені той мікрофон, — сказала я, показуючи на відкриту сумку на землі.

— Петличка пише. Він тобі не треба.

Я не зовсім зрозуміла, про що він, але сенс вловила.

— Ні, просто як реквізит... щоб я... взяла у нього коментар?

— А... гаразд... — він передав мені мікрофон.

— Окей, — сказала я.

— Окей, знімаю.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

«Окей, знімаю».

Ви чули, як Енді говорить ці слова... якщо ви людина, яка коли-небудь була достатньо близько під'єднаного до інтернету пристрою, аби їх почути. Говорите ви англійською чи ні. Був у вас коли-небудь у житті електронний девайс чи ні. Чи ви китайський бізнесмен, чи новозеландський фермер — ви їх чули. Непальські бойовики-повстанці їх чули. Це найбільше разів переглянутий медіаконтент усіх часів і народів. Його переглянули більше разів, ніж є людей на Землі. За оцінками Ґуґла, відео «Нью-йоркський Карл» подивилося 94 відсотки живих людей. А станом на зараз, думаю, і чимала кількість мертвих.

Коли Енді змонтував відео... Ось, приблизно, що ми мали:

Я виглядаю жахливо. Двадцять дві години не спала. Косметики мінімум, а дрес-код на роботі — фактично «те, у чому ви виглядаєте якнайнедбаліше», тож на мені: джинсова куртка зверху на білій кофтині з капюшоном та джинси з дірками на колінах, що

не допомагають зберігати тепло. Чорне волосся спадає на плечі, а очі сліпить, і я з усіх сил намагаюся їх не замружувати. Але враховуючи це все — я виглядаю не так і погано. Можливо, я просто бачила те відео стільки разів, що мені вже байдуже. Очі в мене настільки темні, що й на сонці виглядають, ніби райдужки нема зовсім. Зуби виблискують під Джейсоновою світлодіодною лампою. На диво бадьорий вигляд. Недосип перейшов у фазу драйву і бере своє. Голос хрипкий.

«Привіт! Я Ейпріл Мей, і я перебуваю на перехресті Двадцять третьої та Лексинґтон із неочікуваним і таємничим гостем. Він прибув сьогодні трохи раніше третьої години ночі, а тепер охороняє „Мексиканський гриль Чипотле" поруч театру Ґремерсі, наче древній воїн невідомої цивілізації. Його льодяний погляд чомусь заспокійливий — типу: „слухайте, ніхто з нас так і не розібрався в житті... навіть цей триметровий металевий воїн. Вага життя тисне тебе до землі? Не переживай... ти нічого не значиш!". Чи почуваюся я безпечніше під його вартою? Зовсім ні! Але, можливо, справа не в безпеці!».

Пара, що прямує додому після довгого вечора, проходить повз, поки я це кажу, і оглядається більше на камеру, ніж на гігантського клятого РОБОТА.

Кут зйомки різко міняється (це після того, як я кілька секунд бурмочу нісенітниці і звучу як ідіотка, а Енді мене запевняє, що виріже ті місця, де я звучу, як ідіотка).

«Його звуть Карл! Привіт, Карле», — тут я підношу реквізитний мікрофон до Карла... ставши навшпиньки. Я низенька, метр п'ятдесят сім — через це Карл виглядає ще більшим. Карл нічого не каже.

«Ви робот мовчазний, але ваш вигляд — замість тисячі слів».

Ще одна зміна кадру, тепер я знову дивлюся в камеру. «Карл — нерухомий, міцний і на диво теплий на дотик триметровий робот, якого нью-йоркці, схоже, не вважають особливо цікавим».

Зміна кадру.

«Що це, на їхню думку, таке? Арт-інсталяція? Домашній улюбленець, виселений з дому разом із хазяїном-неробою? Забутий реквізит зі знімального майданчика неподалік? Невже місто, що ніколи не спить, стало занадто крутим, аби помічати навіть найдивовижніші та найбільш вражаючі речі? Ні, заждіть! Один молодик підійшов подивитися, давайте запитаємо, що він думає».

Зміна кадру.

Тепер я ділюся мікрофоном-реквізитом з Енді.

— Як вас звуть?

— Енді Скемпт.

Він якимось чином виглядає навіть схвильованішим за мене.

— Ви можете підтвердити, що тут, перед «Чипотле» стоїть триметровий робот?

— Можу.

— І можете підтвердити, що це, бля, не нормально?

— Ага.

— Що це, на вашу думку, значить?

— Я не знаю, направду. Тепер, коли я задумався, Карл мене трохи лякає.

— Спасибі, Енді.

Зміна кадру.

«Ось вам, громадяни світу, і штука. Гігантський, статний, жахний і злегка теплий робот прибув у

Нью-Йорк-Сіті і, завдяки своїй бездіяльності, якось став достатньо цікавим, щоб про нього зняли однохвилинне відео». Усе це сказано під крупні кадри робота — нерухомого, але повного руху, енергії, що вирує під самою поверхнею.

Увесь час перед камерою я думала про автора. Про сестру-митчиню, що вилила душу у щось по-справжньому визначне, що має усі шанси на ігнор від усього світу. Я намагалася залізти їй у голову. Я намагалася зрозуміти, чому вона створила цю штуку, і водночас кидала виклик світові, що так бездушно ігнорує красу. УВАГА ВСІМ НЬЮ-ЙОРКЦЯМ! ЗАЦІНІТЬ, ЯКА КРУТА ФІГНЯ БУВАЄ! Я хотіла, щоб люди прокинулися і провели кілька митей за спогляданням винятковоі неймовірності людської творчості. У ретроспективі це дуже смішно.

— Годиться?

— Так, чудово, фантастично, ти мила й розумна, інтернет тебе полюбить.

— Ой, тільки про це й мрію, — відрізала я. — Я раптом надзвичайно втомилася.

— Ну, так, це має сенс. Чому ти взагалі о такій годині не спиш?

— Окрім гігантського робота? Ну, знаєш, новий день, нова криза у дусі «свистай всіх на палубу».

— Принаймні ти маєш роботу.

Енді саме пробував стати фрилансером: саме те, що треба, коли не маєш боргів за навчання, бо твій батько — непристойно багатий голлівудський адвокат.

І ось так закінчилася розмова про Карла. Енді зняв кілька крупних планів, поки я нила про роботу, а він розповідав про нового клієнта, який хотів, щоб лого виглядало більш «комп'ютерним». Я навіть залізла

Енді на плечі, щоб дістатися якомога ближче до лиця робота, намагаючись тримати камеру рівно для супровідних кадрів. Тим часом ми говорили про роботу і життя, а тоді майже настала четверта ранку.

— Що ж, це була добіса дивно, Ейпріл Мей, дякую, що викликала мене у морозну ніч, аби зняти з тобою відео про робота.

— Дякую тобі, що прийшов, і ні, я не піду дивитися, як ти його монтуєш. Я їду спати. Якщо подзвониш до обіду, я насаджу тебе на ту гостру штуку в Карла на голові.

— Завжди радий.

— До завтра.

Дорогою додому в метро я поставила на телефоні режим «не турбувати». Тієї ночі я виспалася, мабуть, найкраще за весь час до своєї смерті.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Я прокинулася о другій дня. Навіть Майя мене не розбудила, встаючи з ліжка. Вона зайшла у кімнату з ритуалом «м'яко постукати, відкрити двері», що мене водночас зворушило й роздратувало. У руках у неї була чашка кави. Кімната була, на мій смак, приємно захаращена. Пара речей на підлозі, трохи забагато чашок на столі, дуже забагато книжок на приліжкових столиках.

Мені складно зрозуміти людей, що тримають усе навколо себе у постійному порядку. Влаштовувати цілеспрямовані прибирання значно ефективніше, ніж щоденно підтримувати лад. До того ж, моя голова любить гармидер. Схоже, ніби мені треба, аби світ навколо був у безладі, щоб мої творчість та думки були впорядковані. Простота у дизайні — цілковитий кошмар у всьому решті. Навколо безладу в мене побудована ціла ідеологія. Майя, звісно, не давала мені геть зійти з рейок.

Майя була значно більш зібраною в особистому плані, але жодна з нас не була чистюлею, тому

в нас і виходило бути сусідками. Вона явно прокинулася вже давно — на голові мала якусь заморочену зачіску, що здавалася мені просто магією. Це означало, що сьогодні в неї є якісь важливі справи. Мабуть, вона мені казала, але я не могла пригадати, що то було. Можливо, зустріч з клієнтом по роботі? Майя єдина з нас отримала роботу у справжній дизайнерській фірмі. Платили небагато, але це був перший крок. Вона вже нафарбувалася.

Майя була не тільки кращою за мене господинею, але й кращою менеджеркою стосунків. Усі незручності між нами спричиняла я. Це я навмисне утримувала її від думок про серйозні речі. Якби не мої заморочки, ми б уже давно «жили разом».

— Я принесла тобі кави, — сказала вона м'яко на випадок, якщо я ще не прокинулася.

— За стільки років життя разом ти не помітила, що я не п'ю кави?

— Це неправда, — вона поставила чашку на мою тумбочку. — Ти п'єш каву тільки у дуже, дуже погані дні.

Вона сіла на край ліжка. Я розвернулася до неї з величезним знаком питання на обличчі.

— Ейпріл, ця штука з роботом набула трохи дивних барв.

— Ти знаєш про Карла?

— Навіщо ти дала йому те дурне ім'я? — різко запитала вона.

— Ти знаєш про Карла, — це було вже не питання.

— Я знаю про Карла...

— Енді тебе діставав? — я обірвала її, роздратована, що він не міг дочекатися ранку. Чи, скоріше, пообіддя.

— Не перебивай, я дала тобі виспатися, — гримнула вона. — Енді дзвонить цілий день, він психує і хоче, щоб ти відкрила імейл. Там — низка важливих листів, включаючи кілька повідомлень від місцевих новинних каналів, розважальних агенцій та менеджерів. Не думаю, що тобі варто такі речі ігнорувати, але також не думаю, що варто поспішати.

Майя була найефективнішою комунікаторкою серед моїх знайомих. Схоже було, ніби вона писала в голові есеї, а тоді переказувала їх дослівно. Якось вона пояснювала мені, що, на її думку, це була частина життя усіх Чорних в Америці.

«Кожна чорна людина, яка проводить багато часу з білими, врешті-решт опиняється у становищі, коли змушена говорити за всіх чорних, — розповідала вона мені однієї ночі о годині, надто пізній для розмов, — і я це ненавиджу. Це дуже тупо. Усі мають право відповідати на цей ідіотизм, як вважають за потрібне. Але моя тривожність зрештою змусила мене бути надзвичайно обережною з усім, що я кажу, тому що, звісно, я не представляю Чорних Людей з великої "Ч", але якщо мене так бачать, то я все одно відчуваю відповідальність за те, щоб представляти їх добре».

Я ніколи не знала, що казати, коли вона говорила про такі речі. Я — біла, і виросла у дуже білій громаді. Тож я просто сказала те, що чула в таких ситуаціях: «Звучить дуже складно». «Так, — відповіла вона. — У всіх є свої складнощі. Дякую». «Боже, сподіваюся, ти не відчуваєш потреби представляти усіх чорних зі мною, — сказала я, — сподіваюся, ти, типу, не постійно обережна». «Ні, Ейпріл, — і після довгої паузи вона продовжила: — З тобою я обережна з інших причин».

Я не наважилася запитати, що це значить, тому просто поцілувала її, і ми пішли спати.

Хай там як, розмовна ефективність Майї надзвичайно допомагала підтримувати стосунки, які я підсвідомо тримала на грані між легковажними і серйозними. Вона вміла говорити очима й тілом, але переважно вибирала користуватися ротом. Я не заперечувала.

— Майє, — ось і все, що я встигла сказати, доки вона м'яко поклала свій вказівний палець на мої губи. Крізь палець я сказала:

— Ем... а тепер ми цілуватимемося?

— Ні, ти вип'єш кави, перевіриш імейл, і не говоритимеш більше ані зі мною, ані з кимось іншим, поки не почистиш зуби, бо в тебе з рота смердить трильйонами мікроорганізмів. Твій телефон у мене — отримаєш його назад, коли розберешся з імейлом.

Вона встала з ліжка, навіть мене не поцілувавши.

— Але я... — вона перебила мене дорогою до дверей:

— Досить говорити! Читай! — і закрила двері.

За десять хвилин я злегка освіжилася і сіла на ліжко зі своїм ноутбуком. Прочитані листи були блакитними, непрочитані — білими. У «Важливих та Непрочитаних» було п'ять сторінок білих. Я гадки не мала, що робити, тож просто пошукала адресу «andyskampt@gmail.com», і це досить швидко все роз'яснило. Один із п'ятнадцяти листів, що він мені надіслав, називався «ПРОЧИТАЙ СПОЧАТКУ ЦЕЙ», інший — «ПОТІМ ПРОЧИТАЙ ЦЕЙ», а третій, найсвіжіший лист мав тему «НІ! ЦЕЙ! СПОЧАТКУ ЧИТАЙ ЦЕЙ!».

Ось вони усі, скопійовані і вставлені просто з моєї скриньки.

НІ! ЦЕЙ! СПОЧАТКУ ЧИТАЙ ЦЕЙ!

Вибач, що всі імейли, які ти від мене сьогодні отримала, виглядають, ніби написані у глибокому безтямстві. Я ціную нашу дружбу. Давай про це не забувати.

Енді

ПРОЧИТАЙ СПОЧАТКУ ЦЕЙ

Окей, тож — ого. Зараз дам тобі короткий перелік усього, що відбулося за останні шість годин.
Це — все, що відомо напевно. Карл з'явився не тільки у Нью-Йорку — вони є більш-менш у кожному місті на Землі. Карлів щонайменше шістдесят, фотографії Карлів з'являються всюди, від Пекіну до Буенос-Айреса. Люди з усього світу на них просто натикалися, як ото ми, і постили фото та відео у соцмережах, але чомусь популярності набрало наше. Це, мабуть, якийсь міжнародний стріт-арт-проєкт, і ти (ми?), по суті, зробила ексклюзив. Ніхто не бачив, як монтували жодного з них, і ніхто не може знайти відео з жодних камер спостереження. Певен, що зрештою знайдуть, але поки нічого нема.

Усі називають їх "Карли", бо не мають для них іншої назви. І вже точно поряд із ними на асфальті нема ніяких пояснень від автора на пінокартоні. Наше відео крутять у новинах (без дозволу, зазначу). Кілька новинних програм зі мною зв'язувалися, щоб

про нього поговорити. Відео вже набрало більш як МІЛЬЙОН ПЕРЕГЛЯДІВ! Люди тебе люблять!

Не читай коментарі.

Я вже повертався до Карла з кращою камерою, щоб познімати трохи вдень. Я туди дістався раніше, ніж утворився натовп, але зараз там божевілля. Він — чортова туристична точка!

Я не спав відколи ти мені подзвонила. Почуваюся, ніби мої очі зсередини виїдає маленька собачка!

Енді

ПОТІМ ПРОЧИТАЙ ЦЕЙ

Слухай, ти ж в курсі, що мій тато адвокат? Ем... це дивно, але, ну, "наше" відео вже набрало мільйон переглядів, тобто заробило трохи грошей, і треба вирішити, як їх поділити.

Проте, оскільки я не думаю, що є спосіб визначити, хто з нас який внесок зробив у це відео, і можна точно сказати, що жодне з нас не зробило б його, якби не інше — я пропоную поділити власність відео 50 на 50. Я б також хотів запропонувати поділити 50 на 50 мій канал на Ютубі, "Skamper2001", назву якому я дав у свої одинадцять років і шкодуватиму про це до кінця життя. Остання пропозиція... нам варто співпрацювати

над майбутніми відео про Карла(-ів), але про це поговоримо пізніше.

Я попросив тата скласти контракт, де вказано, що кожне з нас володіє 50% відео, і має право на 50% прибутку від нього. Це, по суті, також значить, що без твого дозволу я не можу нічого робити з цим контентом,
а ти — без мого. Я знаю, що це тупо, але він адвокат, а вони таким займаються. Він також попросив мене запропонувати тобі його послуги як адвоката, коли ми подамо в суд на всі великі канали за використання нашого відео без дозволу. Я сказав йому притримати коней, тому його коні зараз у стайні.

Просто до твого відома — відео станом на зараз заробило нам приблизно дві тисячі. Тож, по суті, ми багаті.

Енді

Швидко пробігшись рештою скриньки, я трохи пошкодувала, що вказала імейл на своєму сайті-портфоліо. Справді була якась кількість листів від менеджерів та агентів у сфері розваг. Дехто хотів повідомити, як сильно їм сподобалося моє відео. Дехто писав, що якщо я збиралася з'явитися у відео на Ютубі, то могла б і зробити кілька речей, щоб покращити свій зовнішній вигляд і, справді, чому ж я їх не зробила?

Один лист був сильно стрьомнішим за інші, решта були середньої стрьомності. Дивовижно, як може збентежити одна-однісінька підла, маніпулятивна

людина, навіть якщо ти її ніколи не бачила і (сподіваюся) ніколи не побачиш. Влада, яку кожне з нас має над незнайомцями, влада змусити їх почуватися наляканими, слабкими, і взагалі жахливо — неймовірна. Це не вперше в житті мене змусили так почуватися, але вперше це сталося в інтернеті, і цього було досить, щоб мені на мить захотілося все це покинути. Але лише на мить.

Був лист від тата (насправді, від обох батьків — вони писали імейли дуетом. Чесно, сиділи поряд на дивані й писали листи, ніби це спільний дзвінок. Треба, щоб хтось почав випускати планшети з двома клавіатурами спеціально для них). Лист був написаний як довге повідомлення про те, що відео здалося їм чудовим, я виглядала дуже втомленою і вони не можуть дочекатися, коли побачать мене на весіллі Тома, і чи сплю я достатньо?

Єдиний лист, що виявився довгостроково важливим у цій історії, називався «Кажете, він теплий?», і я його просто вам скопіюю.

Кажете, він теплий?

Міс Мей,

Мене звуть Міранда Беквіт, я студентка магістратури з матеріалознавства у Каліфорнійському університеті Берклі. Я подивилася ваше відео сьогодні зранку, і воно видалося мені водночас цікавим та дивовижним. Мене особливо зацікавило те, що ви сказали, що "Карл" — "злегка теплий". Звісно, я певна, що ваше життя зараз шалене, але знаючи трохи про матеріали і бачивши

Карла — здається неймовірним, щоб щось, на вигляд таке важке й блискуче, мало низьку теплопровідність.

По суті, Карл виглядає зробленим з якогось металу, але у Нью-Йорку січень, тож я гадаю, що там досить холодно, а метал за такої температури мав би бути дуже холодним на дотик. За попередніми звітами, ці штуки дуже важкі, тож не схоже, щоб вони були зроблені з фарбованого пластику. Я гадки не маю, що ще було б не дуже холодним на дотик, але водночас важким і блискучим.

Хіба що він був справді теплим, у разі чого всередині нього, напевне, є якесь джерело струму, що його гріє.

У нас в області затоки також є Карл, але видається все менш і менш імовірним, що я зможу його торкнутися, тож я хотіла дізнатися, чи не задовільнили б ви мою цікавість. Карл був таким теплим на дотик, як пінополістирол? Чи таким теплим, як чашка кави?

Можливо, ви помітили у ньому ще щось, що допомогло би мені з цією таємницею?

Спасибі за ваш час і я зрозумію, якщо ви не зможете мені відповісти.

Міранда

Це був єдиний лист, на який я відповіла того дня.

RE: Кажете, він теплий?

Мірандо,

Дякую за листа! У моєму списку дивних властивостей Карла ця не вирізнялася, але тепер, коли ти запитала — це було дуже дивно. Він не був теплий на дотик, просто взагалі не відчувався на якусь температуру. Якби не твоя підказка, я б не змогла пояснити, але на дотик дійсно було схоже на твердий, гладенький пінополістирол. Ніби він свого тепла не мав, але усе тепло моєї руки залишилося в ній, коли я його торкнулася. Я взагалі добряче його стукнула кісточками пальців, і звук був, типу, *грюк*, а тоді — легкий, глухий гул. Він взагалі не піддався. Наче копнула фарбовану цегляну стіну.

Гадаю, що мені тепер теж буде досить складно знову підступитися до НЙ-Карла, тож навряд чи я зможу чимось іще допомогти. Схоже, хто б це не зробив — вони вийшли далеко за всі рамки дивності.

Ейпріл

Отже, я вирішила, що розібралася достатньо.

— МАЙЄ! Телефон, будь ласка.

— Це супердивно, правда?! — гукнула вона з-за стіни у відповідь, перш як зайти в кімнату.

— То які у нас справи? — запитала я, кивнувши на мобільник.

— Ем... ти зненацька надзвичайно популярна. Енді хоче поговорити. Він хоче багато говорити. Він хоче

говорити як мінімум чотири роки поспіль. А ще твої батьки дзвонили.

Я подзвонила батькам — з ними все було гаразд, окрім невеликого стресу. Мій трохи старший, дуже успішний, надзвичайно нормальний брат Том за кілька місяців мав гуляти весілля у Північній Каліфорнії, і вони допомагали йому з плануванням. Том вивчився на математика і працював у інвестиційному банку в Сан-Франциско. Я все очікувала, що він переїде у Нью-Йорк, як і всі інвестиційні банкіри, але він цього не робив.

Я б хотіла прояснити, що будь-які мої заморочки — на всі сто мої. У мене було дуже щасливе дитинство — просто я була не надто щасливою дитиною. Мої батьки завжди повністю мене підтримували й не нав'язували очікувань — а дитині нічого більше й не треба. Тож ми поговорили про Карла, і про Тома, і як їм подобалася Томова наречена, і як гладко проходило планування, хоча зусиль докладати доводилось багато. Вони хотіли дізнатися, що я знаю про Карла, тож я розповіла їм усяке, що вони переважно вже знали. Вони запитали про роботу й натякнули, що можуть допомогти з грошима, якщо мені треба — завжди натякали, а я це завжди ігнорувала. Їм дуже сподобалося відео і вони мною пишалися. Через що? Хтозна. Батьки, еге ж?

Я подзвонила Енді, який здався... неадекватним.

— ЕЙПРІЛ МЕЙ, УСЕ ДЕДАЛІ ДИВНІШЕ!

Я відсахнулася від телефона.

— Тобі зараз доведеться говорити зі мною спокійно.

— Відео вже набрало три мільйони переглядів, люди кажуть, що ти фантастична! Ти ж не читаєш коменти, правда?

— Я взагалі ще не дивилася відео.

— Та ти, типу, єдина людина, яка його ще не бачила. Історія набуває все дивніших обертів. Відео з камер спостереження досі не знайшли. Є камера, що досить чітко показує ту точку, але о 2:43 запис просто обривається, далі — п'ять хвилин нічого, а коли картинка повертається, Карл там уже є. Військові аналітики кажуть, що, можливо, електромагнітний пульс вирубив увесь місцевий струм навколо КОЖНОГО КАРЛА, поки їх встановлювали, а відбувалося це точно в один і той самий час. Ще дивнішим це робить те, що білий шум, який записували камери спостереження, не був випадковим. Камери, що записували аудіо — усі, до яких новинарі отримали доступ — записали канал білого шуму, де дуже ясно, якщо поставити достатню гучність, чути «Don't Stop Me Now» гурту *Queen*.

— Обожнюю цю пісню.

— Серйозно?

— Так, а що?

— Ні, я просто вперше про неї почув. Але так, якщо прислухатися — вона там. Ніхто не знає, як вона могла туди потрапити... можливо, це якийсь надзвичайно високоенергетичний радіопульс?

— Так, це страшенно дивно. Але, Енді, це ж не так уже й сильно пов'язано з нами, правда? Тобто, ми зняли відео, і я рада, що ми знайшли Карла у Нью-Йорку...

— Нью-Йоркського Карла, — перебив він.

— Що?

— Нью-Йоркського Карла, за назвою міста. Не «Карл у Нью-Йорку». Усі називають його Нью-Йоркським Карлом, а того, що в Мумбаї — Мумбайським Карлом, а ще є Гонконзький Карл та Сан-Паульський Карл.

Навіть у країнах, де не говорять англійською, Карлів називають Карлами.

— Твої доколупування до номенклатури суті не міняють... Ми не створили Карла, а просто його знайшли. Навіть не... Ми знайшли, типу, одну шістдесяту його частину.

— Я казав про це татові, а він провів мені десятихвилинну лекцію про наратив та меметичну дифузію і культурну міфологію, і вкінець переконав мене аргументом, який я геть не здатен відтворити. Що підводить мене до більш суттєвого питання... Я щойно заробив десять тисяч доларів.

Після довгої паузи я нарешті сказала:

— Ем... кльово?

— Новинні канали дуже хотіли би взяти у тебе інтерв'ю, але натомість запросили мене, бо я був їхнім найкращим варіантом на ту мить. Базікала та експерти щогодини хвилин по п'ять обсмоктують Карла, але вони небагато цікавого можуть сказати. Вони не можуть взяти інтерв'ю в Карла, але можуть — у тебе. Тато каже, що може зробити нам ліцензійний контракт на десять тисяч з усіма великими каналами, якщо ти погодишся давати інтерв'ю.

— Чекай... загалом? Чи за кожен?

— За кожен! Вони в повній сраці, бо вже показали наші кадри. Тато їх за яйця тримає.

Моя голова варила не надто швидко, але я таки усвідомила, що 10 000 доларів, помножені на кількість відомих мені новинних каналів, позбулися б немалої частини моїх кредитів за навчання. Я б змогла кинути ту гівняну роботу. У мене з'явився би час, щоб вечорами робити те, чого хочу сама.

— Для цього треба йти на ТБ?

— Для цього треба йти на ТБ!

— І що мені казати на ТБ?

— Просто відповідати на питання?

— Треба робити зачіску?

— Ейпріл Мей, ти отримаєш десь із п'ятдесят тисяч доларів.

— Окей, гаразд, я за.

* * *

За наступні півгодини у моєму графіку з'явилося два інтерв'ю на той самий день. Вирішивши, що мені варто мати заготовані тези, ми з Майєю провели ті кілька годин, що лишалися перед першим інтерв'ю, читаючи все, що могли, про Карла. Нового було небагато — Енді вже доволі детально про все мені розповів. Я була злегка нажахана перспективою появи в новинах, і, чесно, не мала й гадки, що казати. «Я побачила ту штуку, вона була класна, не знаю, що це таке, але ми з другом зробили відео» — це займає секунд дев'ятнадцять. Не видавалося вартим аж 10 000 доларів, але я не знала, як працює ТБ. Виявилося, що вони переважно просто хотіли продовжувати використовувати відео, яке вже у нас вкрали, і щоб ми не подавали на них у суд.

Я опинилася на сторінці «Don't Stop Me Now» у Вікіпедії — пісні, що, як не дивно, ледь чутно проступала серед білого шуму на всіх записах з місць, де з'явилися Карли.

«Don't stop me now» (укр. *«Не зупиняй мене зараз»*) — пісня британського рок-гурту *«Queen»* з альбому *«Jazz»*, яка вийшла як сингл у 1979 році. Написана провідним співаком гурту Фредді Мерк'юрі,

пісня була записана в серпні 1978 року на студії *«Super Bear»* у Берр-лез-Альп (Приморські Альпи), Франція, вона стала дванадцятим треком альбому.

Дивно, подумала я, *одруки на кшталт «псня» нечасто зустрічаються у Вікіпедії.* Але, будучи відповідальною користувачкою інтернету, я виправила одрук у режимі редагування, зберегла й перезавантажила сторінку.

«Don't stop me now» (укр. *«Не зупиняй мене зараз»*) — пісня британського рок-гурту *«Queen»* з альбому *«Jazz»*, яка вийшл як сингл у 1979 році. Написана провідним співаком гурту Фредді Мерк'юрі, пісня була записана в серпні 1978 року на студії *«Super Bear»* у Берр-лез-Альп (Приморські Альпи), Франція, вона стала дванадцятим треком альбому.

— Чуєш, Майє, можеш відкрити сторінку пісні «Don't Stop Me Now» у Вікіпедії?

— Ага.

— Бачиш якісь одруки?

— Еее... два у першому абзаці.

— Два?

— Так, «пісня» і «вийшла» — з помилками.

— Виправ їх.

— Ем, слухаюся, повелителько?

— Просто зроби це — тут щось дивне.

Вона їх виправила і ми обидві перезавантажили сторінку.

«Don't stop me now» (укр. *«Не зупиняй мене зараз»*) — пісня британського рок-гурту *«Queen»* з

альбому *«Jazz»*, яка вийшл як сингл у 1979 році. Написана провідним співако гурту Фредді Мерк'юрі, пісня була записана в серпні 1978 року на студії *«Super Bear»* у Берр-лез-Альп (Приморські Альпи), Франція, вона стала дванадцятим треком альбому.

— Окей, — сказала Майя, — я собі не уявляю, яким чином могла залишитися помилка у «співаком» після того, як ти конкретно попросила мене пошукати одруків. Я ж дотошна як чорт.

Ніде правди діти.

— Зараз іще раз виправлю, — сказала я.

Я виправила одруки і знову перезавантажила сторінку.

«Don't stop me now» (укр. *«Не зупиняй мене зараз»*) — пісня британського рок-гурту *«Queen»* з альбому *«Jazz»*, яка вийшл як сингл у 1979 році. Написана провідним співако гурту Фредді Мерк'юрі, пісня була записана в серпні 1978 року на студії *«Sper Bear»* у Берр-лез-Альп (Приморські Альпи), Франція, вона стала дванадцятим треком альбому.

— «U» в «Super Bear» тепер зникла! — сказала я, ще більше нервуючись.

Я подзвонила Енді.

— Ульо! — відповів він, явно досі не в собі.

— Можеш зараз зайти на сторінку «Don't Stop Me Now» у Вікіпедії? — запитала я без жодної преамбули.

— Ага! — я чула, як він шукає комп'ютер. Просто почекала.

— Окей, вантажиться... ііі... — я чула звук клавіш.

— Ти бачиш які-небудь одруки у першому абзаці?

— Емм.. Так... Не вистачає «і» у «пісня».

— І це все?

— Це якийсь тест?

— А як щодо «вийшла», «співаком», «Super»?

— У мене був дуже дивний день, Ейпріл, але ти його робиш значно дивнішим.

— Відповідай на питання.

— Ні, усі ці слова написані правильно. Ти ж знаєш, як працює Вікіпедія, правда? Можна редагувати сторінку. Хтось, мабуть, просто їх виправив.

Я перезавантажила сторінку — усі ті самі одруки, жодних нових.

— Виправ одрук.

— Ейпріл, нам треба бути в центрі на ефірі у «Ей-Бі-Сі» за дві години. У Вікіпедії багато помилок, і всі їх ми сьогодні не виправимо.

— О ГОСПОДИ, ЕНДІ, ПРОСТО ЗРОБИ ЦЕ, — сказала я гучним монотонним голосом.

— Вже зробив... Зробив, поки нив. Він не виправився. Ой, власне — це дивно, «вийшла» тепер з помилкою. Чекай, ти це слово називала. Як ти це зробила?

Майя втрутилася:

— Перемкни на гучний зв'язок.

Я перемкнула.

— Енді, це Майя, і з нами було те саме, але мені не довелося робити першу зміну, щоб побачити другий одрук — мабуть, бо ми з Ейпріл на одній IP-адресі. Щоразу як я виправляю одрук, я бачу новий, а також той, який щойно виправила. Згідно з історією редагування сторінки, цих змін ніхто не робить. Власне, згідно з історією, на цій сторінці ніхто не робив жодних змін, включно з нами, відколи три години тому хтось

додав інформацію про те, що ця пісня грає на записах з камер спостереження.

— Поки ви говорили, я спробувала виправити останню літеру, і не побачила більше жодних одруків. Здається, ми наткнулися на глухий кут. До того ж, ми зараз із цим не розберемося, бо Ейпріл за наступні півгодини треба зробити зачіску й сісти на метро до Мангеттена, — наказала Майя.

— Ми серйозно досі збираємося робити цю штуку з ТБ? — заскиглила я.

— Так, — Майя та Енді відповіли одночасно.

— Але ж ви обоє згодні, що це цікавіше?

Вони обоє були згодні, але ще було питання десяти тисяч доларів.

Пізніше, вже збігавши в душ і вирівнюючи волосся, я гукнула Майї з ванної:

— У яких словах були помилки?

— «Пісня», «вийшла»... — вона на секунду задумалась, перш ніж заглянути до ванної, — «співаком» та «Super».

— I, A, M, U, — сказала я.

— Гмм? — запитально протягнула вона, сідаючи на унітаз. Не щоб використати його, а просто тому, що у ванній більше не було куди сісти.

— Це пропущені літери — I, A, M, U.

— «Я — це ти»? — запитала вона.

— Ну, я майже впевнена, що це не я примарно редагувала Вікіпедію зсередини.

— Ейпріл, сьогодні ми цю таємницю не розв'яжемо.

— Грррг! — сказала я від розчарування. — Як ти можеш таке робити?

— Яке робити?

— Хіба ти не хочеш у цьому розібратися?

— Ти за годину будеш у національних новинах, люба. Буквально десятки літніх громадян на тебе дивитимуться, мусиш виглядати пристойно.

— Це жахливо.

Вона розсміялася.

— Ти ж знаєш, що зараз робиш, правда?

— Га?

— Ейпріл, уяви собі таке, будь ласка. Молода дівчина, яка створила прекрасний фан-арт за своїм улюбленим гуртом, отримує імейл із запитанням, чи могла б вона розробити для нього офіційний мерч. І ця дівчина не просто не відповідає — вона зовсім перестає слухати той гурт. А тепер пригадай, що *та дівчина — це ти.*

— Я вже й так з них виростала, тепер мені соромно, що я взагалі колись кайфувала від тих треків.

— Звісно, — сказала вона непереконано. — Суть у тому, що ти ненавидиш робити щось заради грошей, навіть коли ти в тому зацікавлена. І я це розумію — фігово, коли керують гроші, і, можливо, ти до такого маєш трохи менше звички, ніж середній громадянин.

— Це нечесно, — трохи ображено відповіла я. — Енді «фрилансить», бо його тато в змозі знімати йому квартиру, поки той будує портфоліо.

Вона розсміялася.

— Ага, звісно, є люди, що мають більше за тебе. Чорт, та я маю більше, ніж ти. Але ти все одно маєш значно більше за більшість людей. Утім, яка різниця. Ти — це ти, і ти не любиш робити те, що є нормою, а коли тобі пропонують десять тисяч доларів за щось, то нормальним було б це щось зробити. Навіть якщо це напряжно і страшно.

— Я не боюся зніматися на ТБ, — відрізала я.

— Ще й як боїшся! — заперечила вона.

Я перепитала себе і зрозуміла, що вона має рацію.

— Звідки ти знаєш?

— Бо зніматися на ТБ страшно. Не тобі страшно, а в принципі страшно. Але тобі варто це зробити не через гроші. І не через те, що ти цього боїшся. Тобі варто це зробити, бо це буде цікаво. Ти побачиш речі, яких більшість не бачить, дізнаєшся, як там усе працює, розповіси мені, я буду вражена, ми посміємося з дивних новинарів, а тоді візьмемося за цю дивну фігню в Вікіпедії. А ще — за тиждень у тебе буде п'ятдесят тисяч нових доларів, і це дуже круто, і я за тебе страшенно рада. Але роби те, що тобі треба зробити, у тому порядку, в якому треба.

У Майї є якийсь такий самоконтроль, що мені здається мало не іноземною мовою. Я бачу, як вона його використовує, і знаю, що він існує, але мій мозок його не сприймає.

— І з Вікі-фігнею ми зараз не розбиратимемося, — закінчила я за неї.

— Ні. Я над нею подумаю, і ми разом попрацюємо, щойно ти прийдеш додому, — вона встала, щоб подивитися на мою зачіску.

— Більш-менш окей?

— Я б це не назвала ризикованою зачіскою. Та добрі новини в тому, що що б ти тут не робила, — вона вказала на моє волосся, — усе решта тут, — тобто обличчя і тіло, — це чиста, генетично зумовлена сексуальність.

Вона дивилася на мене м'яко, і не вперше я відчула, що ми з нею впали у ритм взаємного поціновування, що був водночас дивовижно комфортним і явно жахаючим.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Того вечора я дізналася, що інтерв'ю на ТБ — жахливий спосіб проводити час, але чудовий — заробити 20 тисяч. Я досить швидко зрозуміла, що фарбуватися вдома не потрібно, бо більша частина зусиль працівників теленовин йде на те, щоб теленовини виглядали вражаюче. Це включало нанесення цілковито нового лиця на моє, щойно я зайшла у будівлю. Що цікаво, коли ми з Енді давали парні інтерв'ю, він час на «реконструкцію обличчя» проводив поїдаючи безкоштовні пончики на шкіряних диванах.

Сказати, що я не дивилася новини на ТБ — це применшення моєї позиції. Я навмисне уникала не лише новин, але й уривків новин у соцмережах. Я вірила (чи просто хотіла вірити), що живу в бульбашці, на яку не впливають речі, що їх показують у кабельних новинах.

Тож цей досвід став для мене креш-курсом. Ось перше, що я дізналася: ТБ витрачає дуже багато часу

та грошей на те, щоб виглядати вражаюче, бо насправді воно не вражає. Після того, як я побачила його зсередини, лоск зник миттєво. Новинні студії — це просто кімнати, повні людей. Деякі з цих людей класні і приємні; інші — нервові та голосні. По суті, все так само, як і в будь-якій іншій повній людей кімнаті, де ви були, тільки тут одна половина виглядає надзвичайно пафосно і важливо, а інша — просто бетон і балки.

Ніби склад врізався у вестибюль тризіркового готелю, і все просто так і облишили.

Мені здається, що це — досить хороша метафора внутрішнього світу телевізійників: напів-нормальні, аж нудні, напів-викривлені карикатури. Вони настільки «тележурналісти», що здається, ніби дражняться зі справжніх тележурналістів. У них дуже особлива, штампована мова, нічим не схожа на те, як говорять люди. По ТБ звучить нормально, але в житті викликає реакцію «Ого, чекай, зажди... а чому ти так говориш?».

Ми тут трохи поскачемо історією туди-сюди, але я тепер уже бувала на новинах багато разів, і маю Думки.

Спершу я ходила на новини з причини, яку визначила для мене Майя: це було щось нове і дивне, і коли хтось платить тобі десять тисяч за двадцятихвилинну розмову — просто зроби це. Мене не тішить, що у всіх є своя ціна, але, врешті-решт, вона є, і моя, виявляється, становить до тридцяти тисяч за годину.

Навіть До Карла я витрачала час на думки про те, що сказала б, якби колись отримала для цього платформу. Мистецтво ж — воно про це, правда? Тобто, не інтерфейси додатків, а мистецтво.

Велика частина найкращого мистецтва — про баланс між відображенням культури і одночасним

відстороненим її коментуванням. У найкращому разі митцю пощастить сказати про культуру щось раніше не сказане, або те, що ще треба сказати. Це — туманна ціль, але не погана. Я провела чотири роки в художній академії, коливаючись між переконанням, що я зможу це робити (або навіть мушу) і відчуттям, що варто бути реалістичнішою і залишити мистецтво справжнім митцям.

Але в маніакальні миті, коли я думала, що здатна бути якимось вмістилищем правди, я розмірковувала над тим, що сказала б, якби опинилась за трибуною. Що нерівність доходів перейшла всі рамки. Що усі люди збіса таки схожі, тож непогано було б перестати одне одного ненавидіти. Що ув'язнення за злочини без жертви — це тупо, і що залежність від наркотиків — проблема зі здоров'ям, а не із законом.

Що ж, у мене нарешті з'явився такий шанс, і я переважно говорила: «Ні, ем... можливо, це такий спосіб сказати, показати, що ми не бачимо, скільки ми не бачимо? Ем, просто як новини — стільки всього важливого відбувається, що, типу, ніщо не здається важливим. Чому люди взагалі дивляться новини?».

Це пряма цитата з інтерв'ю, що я давала на одному кабельному каналі. Дослівна. Класний план, Ейпріл. Я добре знала, про що говорю.

Крок 1: Крутитися навколо суті і звучати як ідіотка.

Крок 2: Образити всю систему, що в цей момент дає голос твоїм божевільним роздумам, а також тих, кому вона подобається.

Крок 3: ????

Крок 4: PROFIT!

Ендів тато подзвонив мені після інтерв'ю, щоб дати кілька порад щодо стосунків з медіа, за що я дуже вдячна. Він узагалі хотів, щоб я пішла на курси, але я й так досить швидко розібралася. Справжня фішка в тому, щоб мати рівно одне повідомлення, яке точно хочеш висловити, а ще знати, коли заткнутися. Мені завжди найважче давалося друге. Я сильно закінчувала свої промови, а тоді казала «ем», ніби хотіла ще щось додати, хоча насправді не хотіла. Я так ненавиджу чути це «ем», коли переслуховую свої виступи. Сама б дала собі в те ідіотське обличчя.

Коротше, я сходила на п'ять чи шість таких розмов, і до шостої вже наловчилася. Це було чотири поспіль дні підйомів о 4 ранку, щоб підготуватися до інтерв'ю на «Доброго ранку, Америко» чи чомусь схожому. Часом зі мною ходила Майя, коли могла відпроситися з роботи, а Енді ходив завжди (це була частина угоди, складеної його татом). Було виснажливо і захопливо. Це також відволікало — ми ніяк не могли звернути на таємниці Карла та Вікіпедії достатньо уваги. Продовжувати думати над ними не сильно допомагало.

Багато з цих інтерв'ю можна подивитися на Ютубі. У них усі без винятку учасники виглядають украй тупо через те, що всі щодо всього помилялися. Люди зі мною сперечалися, що тут справа не в мистецтві — що це насправді на вітер викинуті державні гроші. Найпоширенішою теорією (проти якої мені не було чого сказати) було те, що Карли — це піархід до нового фільму чи відеогри, а чи й випуску втраченого альбому *Queen*. Серйозно. Як легко забуваються помилки.

Виявилося, що спікери в новинах не хочуть говорити про те, що сталося — вони хочуть використати це, щоб

говорити про те саме, що й щодня. Урешті-решт я зрозуміла, що майже всі ці люди приходили на новини безкоштовно. І вони робили це не тому, що хотіли змінити світ чи зробити щось цікаве. Вони це робили, щоб показати світу себе й своє ім'я.

Але, думаю, буде чесним зізнатися, що на початку я бралася до цього всього досить неохоче. Спершу я намагалася зберігати ту дистанцію від інтернету, яку мала, та досить скоро це вийшло з-під контролю. Історія: якось я сиділа на ліжку (своєму, у вітальні) з Майєю. Ми обидві гортали щось у телефонах і дивилися якесь жахливо-прекрасне кондитерське шоу на Нетфліксі. На цей момент я ще вірила, що загальна увага та популярність — короткострокові, тож залишила імейл на своєму сайті. Відкрила скриньку й побачила це:

Твоя Жорстокість

Наша взаємодія у Твіттері сьогодні позбавила мене всіх ілюзій. Судячи з твоїх інтерв'ю на ТБ та відео на Ютубі, ти здавалася нормальною людиною. Можливо, навіть доброю. Тепер я бачу, як помилялася. Не треба було вестися. Просто хотіла тобі сказати, що ти паскуда.

Мері

Я відписала, бо не лише не ображала жодну Мері в Твіттері того дня, але й не мала профілю в Твіттері. Якщо вам це здається геть дивним — я згодна. У Нью-Йорку легко залишатися у своїй бульбашці.

Це — окремий світ. Інстаґрам був єдиною платформою, що добре надавалася до моїх сильних сторін (мистецтво, дизайн та фотогенічність). Я також любила поширювати фото книжок, які читала — частенько це була Луїза Мей Елкотт, але могла бути і якась біографія відомого художника чи щось таке. Як іще показати світові, що ти — дівчина водночас і непоштива, і високочола?

Коротше, Мері дала мені посилання на листування в Твіттері, і справді — особа, що вдавала мене, збіса, бляха, грубо з нею поводилася.

— Як прибрати твіт з Твіттера? — запитала я Майю, що трохи краще за мене розумілася на соцмережах.

— Думаю, можеш на нього поскаржитися? Що там?

— Хтось вдає із себе мене — не можу зрозуміти, як на них поскаржитись.

Вона взяла мій телефон.

— О, люба, це тому що ти не ввійшла. Треба ввійти.

— Але у мене нема Твіттера.

— У такому разі, думаю, це не велика несподіванка, що хтось тобою прикидається.

— Га?

— Тебе шукають: щоб читати тебе, з тобою сперечатися, чи просто дізнатися, як у тебе справи. І коли не знаходять, маленький відсоток просто заводить фейкові акаунти. А оскільки справжнього нема, подати скаргу на це неможливо.

— То чому ніхто на них не поскаржився?

— Бо усім... байдуже? Я можу поскаржитися. Не знаю, чи матиме це якийсь ефект. Думаю, до цього ставляться серйозніше, якщо скаржиться людина, яку власне і вдають.

— Що?! — я була в легкому шоці. — І без реєстрації не можна?

— Ага.

— Тобто, щоб люди не видавали себе за мене, я *мушу* бути в Твіттері?

— По суті, саме так.

— Це просто несправедливо, — я констатувала факт.

— Усе думаю: коли ж ти зрозумієш, що так з усім на світі, — відповіла вона з посмішкою.

Тож я зареєструвалася в Твіттері, ми додали посилання на мій профіль в опис каналу на Ютубі, я щось затвітила, і до кінця дня п'ятсот справжніх людей чекали на кожне моє слово... що виходили порціями по кілька десятків. З іншого боку, мій Інстаґрам розривався весь тиждень. У мене набралося вдесятеро більше читачів, ніж було раніше. Це викликало дивний мікс захвату і стресу. Я трохи психанула і повидаляла купу фотографій, якими не надто пишалася. Усім, де була рамочка, *більше тут не місце.* Я почала більше думати над кожним постом і відчувала, що не можу публікувати нічого, якщо якість не дуже висока. Раптом мої пости стали значно кращими (і почали вимагати значно більше роботи).

На сьомий день я перестала дзвонити на роботу, щоб сказати, що не прийду, і просто не приходила. Не робіть так — значно складніше буде знайти нову роботу, якщо звільнитися, просто не приходячи — але мене це не зупинило. Допомогло те, що на той час я заробила вже кілька десятків тисяч доларів. Але цей потік доходів виснажувався. Нам платили не щоб запросити на програму, а щоб можна було використовувати наше відео, за що багато каналів уже заплатили. Нас були раді знову бачити,

але платити більше не збиралися. А якщо платити не збиралися, то в мене були важливіші справи.

Те, що потім отримало назву «Послідовність Фредді Мерк'юрі», залишалося цілковитою таємницею. Я проходила цю послідовність у Вікіпедії десятки разів. Виправлення щоразу призводили до тих самих трьох одруків, перш як обнулитися. На сторінці з'явилася примітка з інформацією, що впертий одрук не дає себе виправити — отже, як мінімум іще одна людина помітила.

Минали дні, а пошук митця, маркетингової агенції чи таємного урядового управління, відповідального за Карла, набирав обертів. Та здогадка, що тут усе не так просто, вела мене у відмінному від решти світу напрямку.

Ґуґлити «IAMU» ніяк не допомагало. Здавалося малоймовірним, що це якось пов'язано з Інтернаціональною Асоціацією Морських Університетів. Дуже ймовірним здавалося, що це підказка — але занадто туманна, щоб ми її зрозуміли.

— Може, запитати в інтернету?

Ми з Майєю знову сиділи на моєму ліжку у вітальні. Поки ми були занурені в різні ноутбукоцентричні активності, сіло сонце, а потреба ввімкнути світло залишилася непоміченою. Життя без роботи було прекрасним. Я дивилася на неї в світлі екрану ноутбука.

— Га? — відповіла Майя, відстукуючи на своєму комп'ютері якийсь робочий лист. Майя, здавалося, бачила в Карлі скоріше не життєзмінну силу, а подію, про яку колись можна буде розповісти хорошу історію на розкішній коктейльній вечірці, вбраною в красиву сукню й у компанії яких-небудь директорів. Вона завжди була настільки ж зацікавлена в бізнесі,

як і в ремеслі — завдяки цій цінній рисі, мабуть, вона й мала найкрутішу серед нас роботу.

— I-A-M-U. Я можу просто затвітити цю дивну загадку з Вікіпедії і запропонувати людям спробувати її вирішити. Як то кажуть, десять тисяч голів — краще, ніж три!

Я нарощувала собі аудиторію у Твіттері за допомогою постів про Карла та політику. У мене також з'явився новий пожадливий інтерес до зростання кількості читачів — це стало веселою грою. Моєму мозку подобалося дивитися, як ростуть цифри.

— Мені не здається, що це добра думка, — вона навіть не підвела погляду від ноутбука.

— Чому, бо ти хотіла б, щоб я припинила морочити собі голову?

Я діставала її купою дурних ідей, навіть попри те, що її односкладні відповіді справляли враження, ніби їй уже майже набридла вся ця дурня.

— Ні, Ейпріл, — вона повернулася до мене. — Бо це дивно. Це й так дивно і неможливо, а ти зробиш усе ще дивнішим і неможливішим. До того ж, а що, як відповідь — це щось важливе? Хочеш віддати її комусь іншому?

Я чітко відчула, що останні два речення вона додала, бо думала, що це мене переконає, а не тому, що вважала хорошим аргументом.

— Але загадку знайдуть інші, і перші про неї розкажуть! Судячи з усього, світу треба про це знати, і я хочу бути тією, хто йому розповість.

— Ти б хотіла бути першою людиною, яка відкриє всім існування таємниці? Чи тою, хто розв'яже її? — Майя продовжувала апелювати до мого

новознайденого почуття власної важливості, щоб я зробила так, як вона хотіла.

Я помітила.

— Ех, окей, ясно, я повністю пропсихоаналізована. Я хочу бути і тією, й іншою, але у мене стовідсотковий шанс бути першою, якщо прямо зараз про це затвічу.

Я схильна кидатися в одержимість речима, коли вперше про них дізнаюся — саме це сталося з Твіттером і починало відбуватися з Ютубом, і навіть, якоюсь мірою, з новинами. Була частина мене, що просто хотіла твітнути про Послідовність Фредді Мерк'юрі, щоб отримати нову можливість використати і випробувати цю платформу, і просто... подивитися, що буде. Це жахлива причина щось твітити, але доволі поширена.

— Гаразд, можливо, нам треба більше, ніж три голови. Але я не думаю, що ми готові до десяти тисяч. Кому ще можна довіряти?

— Еее... — мене трохи засмутило, що більше ніхто не спадав на думку. Була наша команда з трьох людей: двоє осіб, яким я довіряла, і я. Додавати будь-кого до внутрішнього кола здавалося настільки ж дивним, наскільки додати десять тисяч людей — цілком природним. Мої батьки? Брат? Якісь друзі з академії, друзі зі школи? Серед них мені на думку не спав жоден досвідчений вирішувач головоломок.

— Ну, — сказала я нарешті, — є кілька людей, яких я раз-у-раз бачу онлайн. Вони здаються класними, цікавими і лояльними. Вони, типу, заснували онлайн-громаду навколо мого відео. Вони... — я затнулася і засумнівалась, чи продовжувати.

— Вони... що? — запитала вона скептично.

— Вони називають себе «Янголи Карлі».

Майїна усмішка перетворилася на смішок, а тоді вона просто розреготалася. І я теж. Нарешті зникло відчуття, ніби вона не хоче навіть чути про все це.

— Я знаю, — продовжила я. — Чомусь здається, ніби майже всі вони — жінки. А хлопці ніби не мають нічого проти такого прізвиська.

— Але «Карлі»?

— Що завгодно заради гри слів?

Вона всміхнулася.

— Не посперечаєшся. Ти маєш враження, що знаєш когось із них?

— Ні, але я весь час бачу одні й ті самі імена. Є акаунт «Янголів Карлі» у Твіттері, вони всі на нього підписані, і я з ним взаємодіяла. Я здивована, що ніхто з них ще не наткнувся на фігню з Вікіпедією. Думаю, можна написати повідомлення цьому акаунту.

Майя подивилася стурбовано.

— Вони фанати твої чи Карла?

— Мабуть, нас обох... Дивно думати, що у мене є фанати. Вони дуже радіють, коли я до них твічу.

— Ага, Твіттер так працює.

— Я звучу як цілковита ідіотка, коли говорю про такі речі, так?

— Мене трохи дивує, як швидко ти розігналася з нуля до ста, — відповіла вона без ентузіазму.

— Через те, як повільно я розбиралася з іншими штуками?

Це була не надто делікатна відсилка до цілого року, що ми прожили разом перш, ніж переспати. Я перехилилася через її ноутбук і поцілувала її.

— Ти трохи маніпулятивна, ти в курсі?

— Ага, але ти? Зовсім ні.

— Давай приймемо це рішення пізніше, — сказала вона.

Наступного ранку мені треба було сідати у літак до ЛА, щоб взяти участь у вечірньому шоу, на яке нас підписав містер Скемпт. Хоча нам більше не платили, він подумав, що це може призвести до всякого іншого, і все одно хотів, щоб ми сходили на кілька зустрічей у ЛА. Майя не могла пропустити роботу, тож нам належало прощатися.

Тієї ночі я поспала зовсім трохи. Не тому, що можу Цілу Ніч Не Зупиняючись, а тому, що наш рейс був десь о шостій ранку і вставати треба було о пів на п'яту. Це було жахливо, бо я геть не вмію спати в літаках — принаймні, так я думала.

Тож ми з Енді зайшли на борт і пішли на свої місця. Вони були не поруч — моє було майже у самому хвості. Я дісталася туди й побачила, що хтось уже спить на моєму кріслі, а навколо вільних не лишилося. Ми виконали танець порівняння квитків, була 5:45 ранку, ми обоє не спали, ми обоє хотіли померти, але на наших посадкових талонах було зазначене те саме місце. Я звернулася до стюарда, що був, здається, бадьорішим, ніж я бодай колись у своєму житті, і він з найбільшою в світі посмішкою повідомив, що я тепер — пасажирка першого класу!

Тож мене провели назад у ніс літака і я плюхнулася поряд з лисуватим чоловіком середнього віку — здається, представники першого класу переважно такі і є. Ще до зльоту мені принесли «мімозу», але маленький телек, вбудований у сидіння попереду, був зламаний, і просто показував набір цифер та кольорів. Я твітнула фото цього:

@AprilMaybeNot: На рейсі в ЛА мене перевели в перший клас. Але мій маленький літаковий телек зламаний — вимагаю повернути гроші, яких не платила!

На той час я була вже практично знаменитою у соцмережах, тож мусила повідомляти усьому світу щоразу, як мала незручності!

Скоро після зльоту виявилося що в мене нема проблем зі сном у літаках — тільки зі сном у незручних кріслах. Те крісло розкладалося у ціле ліжко. Бізнес-клас — це про комфорт, дитинко.

Ми сіли всього за кілька годин до зйомок, тож мусили бігти через аеропорт. На нашому шляху вигулькнула перепона, коли компанія студентів підійшла до нас із Енді, і кожне з них хотіло окреме фото.

Тато Енді нарешті витяг нас із-під купи підлітків щоб забрати багаж. Біля підніжжя ескалатора стояв один із цих чуваків у костюмах і з табличкою. На табличці було написано «Маршалл Скемпт» (тато Енді), що трохи розчарувало. Я все одно скинула Майї його фотку, зрозумівши, що у всій цій катавасії я їй досі не написала після посадки.

Дорога в студію була сповнена нестримного захвату Енді. Його ці пригоди тішили значно більше, ніж мене.

Окей, це не вся правда.

Енді подобалася вся ця показуха. Він вірив у розважальну культуру так, як я ніколи не вірила. Він не просто цінував контент, але й боготворив усі дрібнички, що складалися докупи у його творенні. Я все ще бачила це як примусовий обов'язок. Мене ніщо з цього

не захоплювало, але цікавило те, що я могла отримати. Наші різні погляди почали спричиняти тертя.

Ось сцена з-за куліс того вечірнього ток-шоу:

— Знаєш, Ейпріл, геть не обов'язково ненавидіти все.

— Ти колись бачив, якими очима я дивлюся на чизкейк?

— Ти знаєш, про що я. Типу, це ж уперше в нашому житті відбувається щось круте, а ти переважно виглядаєш так, ніби тобі треба покакати.

— Припини думати про мої випорожнення.

— Стільки людей убило б, щоб потрапити на ТБ... щоб отримати шанс зробити все те, що ти робиш. Просто глянь на це об'єктивно — до тебе ставляться, як до VIP-персони, катають по країні, ми практично знамениті, а ти вперто це ненавидиш!

— Енді... — я зробила паузу, щоб зібратися. — Я не дивлюся телевізор. Я ніколи не дивилася телевізор. Я нічого не знаю про чоловіка, з яким ми зараз говоритимемо. Але на додачу до цього, з докарлівських часів я не спала більш як п'ять годин поспіль, я не люблю літаки, розкіш змушує мене почуватися незручно, і моє життя настільки догори дриґом, що я нафіг забула, що в мене мають початися місячні і щойно мусила позичити тампон у незнайомки.

— У туалеті не було тампонів?

— Я навіть не подумала перевірити, бо ЦЕ ВСЕ ДЛЯ МЕНЕ НОВЕ.

І отак просто ми знову розсміялися.

— Вибач, Енді, я просто не знаю, що роблю. Почуваюся, ніби від мене хочуть, щоб я була кимось, ким не є. Чому, з усіх людей, про це все питають мене? Я ж бувально ніхто. Але іноді мені це все ж подобається.

Подобається, що люди вважають мою думку важливою... не знаю, чи вона насправді така.

Енді надовго задумався, а тоді сказав:

— Ейпріл, як на мене, ти добре справляєшся.

Я подивилася йому в очі і ледь не сказала щось дурне і зверхнє, але натомість відповіла:

— Дякую, Енді.

***

Того вечора для мене все перемінилося. Після нашої розмови я дещо зрозуміла: я ніколи не полюблю розважальну індустрію так, як любить Енді, але якщо він має рацію, то це чудесна можливість. І моя незацікавленість давала мені таку-сяку силу. Я чесно не знала, що є різниця між появою у кабельних новинах і у вечірньому шоу наживо. Для мене ТБ було ТБ. Я гадки не мала, що те, що я збираюся зробити — серйозна справа. З усіх цих причин — практики минулого тижня, мого імунітету до влади ТБ і звабливих сил, які воно пропонувало — я раптом навчилася бути в телеку.

Ось як все пройшло того вечора (весело, що я можу прописати деякі свої розмови дослівно через те, що на той момент мене оточувало десь із дванадцять камер):

— Вітайте! Ейпріл Мей та Енді Скемпт, які знайшли Нью-Йоркського Карла!

Ми виходимо під оплески. До цього ми переважно знімалися у більш новинних штуках, тож це щось новеньке.

— Як змінилося ваше життя за минулий тиждень?

Я зазвичай говорила більше, тож починаю:

— Досить дивно, Пет. Досить, в біса, дивно.

— Мене звуть не Пет, — сміється Пет.

— Чесно кажучи, я просто почала називати усіх журналістів «Пет», бо пам'яті на ваші імена не вистачає.

Тут вмикається Енді:

— Для Ейпріл телебачення — в новинку. Вона все своє життя розважалася літературою 1860-х.

Публіка хіхікає.

— Неправда, друже мій! Добру частину свого життя я розважалася чизкейками.

Відсилка до нашої попередньої розмови навмисна. Публіка хіхікає трохи гучніше.

Тут знову вмикається ведучий.

— Отже, історія з Нью-Йоркським Карлом стає дедалі дивнішою. За оцінками, якщо це маркетингова кампанія, то організувати її коштувало більш як сто мільйонів доларів.

Енді відповідає:

— Так, запустити електромагнітний пульс, щоб вирубити камери спостереження — це не просто дорого, але й незаконно.

— Є повідомлення, що Карлів у Китаї закрили від публіки. Як ви думаєте, їх варто боятися?

— При зіткненні з чимось незрозумілим, як на мене, найприродніша, але й найменш цікава реакція — це страх, — відповідаю я. А тоді змінюю тему, бо мені нудно і я претензійна. — Хто ще вважає, що Карл красивий?

Взагалі, для цих шоу спочатку проводять преінтерв'ю. Тобі озвучують питання, які поставлять — навіть іноді заздалегідь пишуть жарти, щоб гість не виглядав, як придурок. Ведучі чудово вміють імпровізувати, але гості — зазвичай ні, тож бажано, щоб вони дотримувалися сценарію.

Якщо ви переглянете запис, то побачите, як у Енді вибалушилися очі, коли я поставила це питання. Він запанікував.

Пет і оком не змигнув.

— Може, коли світло падає на нього особливим чином?

Публіка сміється.

— Я просто хочу сказати, що навіть якщо це маркетинговий хід, то скульптури дивовижно зроблені. Легко забути, скільки часу йде на те, щоб, наприклад, розробити дизайн велетенських роботів, що б'ються на великому екрані. Вони здаються шаблонними, але на їхнє створення пішли тисячі людиногодин. Ми любимо їх за те, що вони прекрасні, а прекрасні вони, бо над ними важко працюють.

Пет схвально киває й міняє тему:

— То життя сильно для вас змінилося?

Енді з полегшенням повертається до сценарію і каже:

— Ну, для мене дуже дивно, що мене впізнають на вулицях за тим відео, яке зняли ми з Ейпріл — я його вважав просто жартом. Ми ж не ведучі вечірнього шоу.

Знову сміються.

— А для мене — у фінансовому плані! Те відео на Ютубі вже заробило тисяч із п'ять доларів. Продовжуйте клікати на посилання, народ, — кажу просто в камеру.

Енді знову психує.

— Ви стільки заробили? — питає Пет.

— О так, — відповідаю я. — А ще купа каналів давали наше відео в ефір без нашого дозволу, тож тато Енді, який працює адвокатом, витиснув із них, чесно

кажучи, просто здирницькі ліцензійні виплати. Цього тижня я погасила рівно 42 відсотки свого кредиту на навчання, — і підморгую в камеру.

Далі ми говорили, звісно, про таємницю, яка всіх цікавить. Пет пожартував, що Карла, можливо, прислали прибульці з космосу, і оскільки я знала про послідовність у Вікіпедії, то змогла з упевненістю сказати, що в цієї історії ще буде продовження. Але, звісно, не зізналася, яке саме. Я виглядала самовпевнено — люди таке або люблять, або люблять таке ненавидіти, і в грі на увагу (в яку я грала, сама про це не знаючи) ці речі однаково корисні.

***

Є така дурнувата притичина в цьому світі: аби виглядати крутим, треба, щоб було байдуже, як ти виглядаєш. Тож момент, коли досягаєш максимальної крутості — це той самий момент, коли тобі геть повністю байдуже. Мені було байдуже на популярність того телешоу, і відчуття свободи, безпеки та впевненості, які з цього постали, були п'янкими. До мене не одразу дійшло, що я тоді відчула могутність.

Декому я здавалася претензійною і бундючною, але це не мало значення, тому що ці люди все одно дивилися програму — а це єдиний важливий параметр для тих, хто запрошує спікерів. Інші думали, що я свіжа й дотепна, і мені це, чесно кажучи, подобалося. Мені подобалося, що камера мене любить, і що про мене говорять, і що читачів у Твіттері стає все більше, і що люди мене слухають.

Зі сторони могутність виглядає просто як полегшене життя. Вона настільки вмонтована в повсякденність,

що люди зазвичай не усвідомлюють, які вони могутні. Типу, середній член середнього класу у США належить до 3% найбагатших людей світу. Тож, напевне, належить і до наймогутніших. Але собі здається цілком середнім.

Могутність виказує свою магію тільки коли її порівняти з могутністю ближніх і, що більш важливо, попереднім рівнем власної могутності. І я не вдаватиму, ніби ця дивна нова самовпевненість укупі з дивною новою платформою мене не п'янили, і що я не починала від них залежати. Кажуть, що могутність псує... але не кажуть, наскільки швидко!

На м'якому шкіряному задньому сидінні новенького «Кадиллака Ескалейд», що віз нас у готель, я обсесивно оновлювала Твіттер та Фейсбук, очікуючи побачити новини про Карла. Енді був мною не надто задоволений, але й не зовсім розлючений.

— Чому ти не можеш просто робити, що кажуть?

— Бо це нудно. Ти мав рацію, коли сказав, що багато хто хотів би опинитися на моєму місці — тож можна вже й робити щось цікаве.

— Схоже... — він намагався зрозуміти, а тоді нарешті розібрався. — Схоже, ти зовсім це все не поважаєш.

— Енді, так і є. Не поважаю. Я тобі казала: я ніколи не дивилася жодну з цих програм. Я дивлюся майже виключно комедії з 90-х на Нетфліксі. Якби Полі Шор* подзвонив і запросив мене на своє шоу, я була би в міру схвильована. Але я просто трохи по-іншому до всього цього ставлюся.

---

* Комік, зірка американських комедій 90-х років, ведучий розважальної програми «Totally Pauly» («Повний Полі»), що виходила на каналі *MTV* на початку 90-х. Тепер має канал на Ютубі.

— Але хіба ти не бачиш, як усі решта ставляться, і не можеш поважати хоча би це?

— Ні, Енді. Я справді все своє життя працювала над тим, щоб цього уникати. Гадаю, саме так багато людей і починають поважати погані речі. Не те щоб я думала, що програма, у якій ми щойно знялися, погана — впевнена, хтось її любить і комусь вона дарує радість. Я просто не знаю про неї достатньо, щоб мені не було байдуже.

Мені починало ставати соромно, але я також не збиралася поступатися своєю свободою і тією силою, яку відчула.

— Я не знаю, чи я потрібен... Навіщо я взагалі тут? — сказав він тихо.

Я схопила його за обличчя, і він злегка почервонів.

— Енді, не дурій. Ти тут, бо ти — частина цього. А ще — щоб знімати відео.

— Га?

— Як ти вчора казав, — він учора таке казав, — у нас є Ютуб-канал з п'ятдесятьма тисячами підписників. Треба робити ще відео. Ми маємо контролювати історію.

— Ти цього хочеш?

— Думаю, так.

— Але... — йому не довелося перераховувати усі причини, які я раніше називала, що змушували мене не хотіти знімати відео.

— Не переповідай мені мої аргументи... Ти виграв.

— Сто тисяч, — сказав він. — За останні два дні ми виросли вдвічі.

Я нахилилася до водія і сказала:

— Можете відвезти нас кудись, де продають камери?

Того вечора ми зробили й завантажили друге відео Ейпріл та Енді. Воно було про те, якими наші життя стали Після Карла. Я дала всім знати, що Енді — мій партнер по каналу (щоразу як ми знімалися на ТБ, виходила легка плутанина через те, що в першому відео я вдала, ніби він — незнайомець). Я трохи пожартувала про те, що телебачення — відстій, але принаймні там годують безкоштовно. Згадувала Карла тільки дуже побічно, і точно не говорила нічого про Послідовність Фредді Мерк'юрі. Я подумала, що Карл у новинах не назавжди, тож якщо ми збираємося займатися цим довше, то слід почати себе вирізняти.

Я гадала, що можна було б зробити тематичний канал з мистецтва та дизайну. Я б могла говорити, а Енді — працювати з камерою та монтувати. Можна було би навіть запросити Майю, щоб допомагала писати епізоди та малювала ілюстрації. Дивно зараз оглядатися на те, як ми себе бачили тоді, і відчувати водночас «Ооо, ми були такі безтолкові і такі милі» та «Я так сильно сумую за тими часами, що завалила би усіх до одної панд, аби лиш туди повернутися».

У якийсь момент під час зйомок того відео телепрограма вийшла в ефір на Східному узбережжі, і мені прийшло десь із п'ятсот повідомлень. Я не заморочувалася тим, щоб відповідати на них — навіть на Майїне. Подумала, що все одно скоро поговоримо. Мене штирило від надлишку уваги, нестачі сну, і захвату від того, що ми з Енді робили. Я вирахувала точку удару блискавки, і ми збиралися її зловити. Або принаймні частину її.

Але, можливо, найбільше енергії мені дарувало те, що наступного ранку не треба було нічого робити.

Тато Енді хотів повести нас в агенцію, поговорити про різні агенційні справи, але це мало бути аж о третій дня. Можна було ВИСПАТИСЯ! Серйозно, по-справжньому, обслинивши все навколо, наодинці в ліжку королівського розміру — виспатися!

Я не затрималася навіть щоб подивитися ефір на Західному узбережжі разом з Енді. Почовгала в свій номер, мріючи зняти з себе трикляті черевики, триклятий ліфчик, трикляті штани і потонути в розкішній готельній постелі з високою щільністю плетіння.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Звісно, все пішло геть не так. Я дістала телефон і, замість відповісти на бодай якусь частину повідомлень, погортала Твіттер і побачила все — хороше й погане — що люди про мене говорили. А тоді відкрила пошту... наче ідіотка якась.

Прочитала і відповіла на листи від Майї і від свого брата, який пишався мною і з нетерпінням чекав зустрічі на своєму весіллі, а також на лист від батьків, які дуже сподівалися, що я про себе дбаю. Тоді я згадала про той імейл, що надіслала дівчині з КУ Берклі. Я подивилася, чи вона відповіла. Таки відповіла — днів дванадцять тому. Її відповідь була похована під горою інших листів, тож я її не побачила і зовсім забула про нашу розмову.

Як виявилося, собі на користь, бо це дало мені майже два тижні свободи від важезної тривоги. Я майже пішла спокійно спати один останній раз. Остання ніч нормальності — чи то пак не крайньої ненормальності. Нижче подаю повний і нередагований лист від Міранди (кілька одруків я таки виправила, бо інакше її побив би грець).

RE: Кажете, він теплий?

Ейпріл,

Властивості, які ти описала... твердість, резонування, блиск, вага, украй низька теплопровідність — не дивні, а неможливі. Жоден з відомих матеріалів не має такого набору характеристик. Складно таке навіть уявити. Мені вдалося дістатися до Карла в Оукленді й провести власну інспекцію. Його термальні властивості просто безглузді. У нього 0% теплопровідності. Нуль. Уся енергія, що з ним стикається, просто відскакує назад. Це абсолютно неможливо — мабуть, мої інструменти просто недостатньо чутливі. До того ж, я була в черзі туристів, яким не терпілося зробити селфі, тому не могла затриматися надовго, щоб не приваблювати до себе увагу. Я займаюся переважно нестандартними напівпровідниками, тож тут не зовсім експертка. Але я попитала колег і вони всі кажуть, що таке неможливо. Наша лабораторія займається рухом енергії, і ми вивчали багато матеріалів. Він наче з аерогелю, щільнішого за уран.

Це безглуздя якесь.

Загалом, у нас є три варіанти.

1. Я забула щось дуже базове в темі, про яку знаю дуже багато, і всі, з ким я про це говорила, включно з розумнішими за мене людьми, що знають іще більше — теж.

2. Хтось створив новий матеріал, що поводиться несхоже на будь-який з тих, що існують, чи могли б існувати — а тоді виставив на тротуарі, щоб усі подивилися.
3. Карл — не звідси. І "не звідси" не в сенсі "з Китаю".

Не знаю, чи ти колись чула про лезо Оккама, але, по суті, це принцип, який стверджує, що найпростіше пояснення — часто правильне. Це дурня. Якщо існує об'єктивний вимір простоти (окрім яких-небудь ентропічних), то мені він не відомий. Кожен матиме власну думку стосовно найпростішого пояснення. Тож коли я кажу, що гіпотеза «зовнішнього походження» — проста, це спричинено моїми упередженнями. Але я також розумію, що вона найменш імовірна, просто тому що на світі бувало багато різного, і «зовнішнє походження» ніколи не виявлялося причиною.

Типу, зовнішнє походження успішно пояснювало події в нулі відсотків випадків, тобто воно не є імовірним. Але простішого пояснення у мене немає. Я — не єдина людина, що це усвідомлює, але я також не чула, щоб хтось авторитетний казав про «зовнішнє походження» Карлів. Чесно кажучи, я й сама цього поки не сказала, бо, ну, звучить смішно й сумнівно.

Хай там як, думаю, можемо виключати варіант «арт-інсталяція», оскільки, навіть якби це було можливо (а це не так), виробництво шістдесяти чотирьох триметрових роботів з цілковито інноваційного

матеріалу коштувало би, як мінімум, не один мільярд доларів.

Слухай, я тебе не знаю, але відчуваю відповідальність, бо це, мабуть, для тебе новини. Є дуже реальні шанси, що ти встановила перший контакт. На випадок, якщо ти не ботанка — ти стала першою людиною, яка торкнулася позаземної технології... можливо, позаземного життя. Отже... вітаю?

Для мене дивна честь мати твою електронну адресу. Тобі варто було б її змінити. Тобі варто було би зробити багато всього. Це — не та подія, яку можна відкотити назад. Я готова сказати, що на 90% імовірно, що я помиляюся, і твоє життя повернеться в норму за кілька тижнів. Але 10% шанс бути першою, хто познайомилася з послом іншого світу — досить серйозна справа. Тож... може, підготуйся трохи.

У Скайпі я CAMiranda, якщо захочеш поговорити,

Міранда

Я негайно почала писати відповідь, але за пів речення відкрила Скайп, щоб подивитися, чи Міранда онлайн. Вона була. За кілька секунд після того, як я додалася до неї в контакти, надійшов дзвінок. Я відповіла, і її лице вискочило у мене на екрані.

Вона сиділа за столом у якомусь кабінеті. Блакитнувате флуоресцентне світло падало на її розпатлане, неконтрольоване світло-руде волосся. Величезні карі очі дивилися на мене із захватом.

— ЕЙПРІЛ МЕЙ! Дивовижно!

— Ти досі на роботі? — мій мозок був налаштований на Східне узбережжя, але на Західному було вже по десятій.

— У лабораторії, так — не зовсім на роботі. Гравіметри й спектрометри не чекають! Таке.

Вона здавалася повною енергії й аж сяяла. Скайп нікому не до лиця, але вона виглядала дуже милою. Занадто милою, щоб мені подобатися. Чесно кажучи, я все життя працювала над тим, аби не бути милою, і досягла дуже обмежених успіхів. Двоє милих людей у парі — для мене це забагато милоти.

— Отже, мушу вибачитися — я лише щойно прочитала твого листа. І, ну... — я гадки не мала, що казати далі.

— Атож. Я приблизно шістсот разів думала над цим з кожного можливого боку, відколи надіслала тобі того листа. Але що довше це все залишається непоясненим, то більш очевидно стає.

— Очевидно?

— Так, я думаю, ніхто цього не каже просто тому, що всі думають одне й те саме.

— Ну, я сьогодні знімалась у вечірньому шоу, воно скоро вийде в місцевий ефір, і ведучий жартував про те, що Карл із космосу. Але, типу, якщо це — просте рішення, то воно ще не обов'язково правильне. Ти певна, що не... — я обірвала речення. Не хотіла її ображати.

— Згодна. Я з тобою згодна. Як я й писала у листі, пояснення явищ прибульцями має нуль відсотків успішності. Просто думаю, що «зовнішнє походження», як я назвала свою гіпотезу (оскільки це не обов'язково означає розумних інших), варто розглядати серйозно, бо, ну, у мене небагато інших варіантів.

— Що значить «це не обов'язково означає розумних інших»? — запитала я, вже відчуваючи, що відстаю від розмови на кілька кроків.

— Ну, єдине, що я знаю — те, що ці штуки справді далекі від того, як тут усе працює. Я не хочу казати «прибульці», бо насправді нічого не знаю. Але не видається можливим, що їх було створено за допомогою будь-яких людських технологій, і природним шляхом це також відбутися не могло. Тобто, Карли не з насіння виросли. Тож найтуманніше, найзагальніше, що я можу сказати — це «зовнішнє походження». По суті, якесь безглуздя.

— Тобто ти не кажеш, що Карл — прибулець із космосу.

— Ні, але я кажу, що виглядає дедалі ймовірнішим, що Карлів створили не люди й не земна природа.

— Тобто ти таки кажеш, що Карл — прибулець із космосу! — я знову почала психувати.

— Ні, я... я не знаю, Ейпріл! Це захопливо, але прибульці з космосу — конкретизоване пояснення дуже широкого явища. У Всесвіті існують не тільки люди й прибульці. Можливо, Карлів створили люди майбутнього. Можливо, це якась часово-просторова проекція. Можливо, вони — доказ, що наш Всесвіт — це симуляція, і хтось десь вносить зміни в код. Я просто не вдаю, що якесь пояснення — правильне тільки тому, що я ще не додумалася до інших, які підходили б до наявних даних.

Вона виглядала дуже впевненою в собі, хоча й складалося враження, ніби трохи соромиться і боїться говорити зі мною.

— Що ж, Мірандо, до речі про наявні дані... ми нікому про це не казали, але є ще дещо.

Здавалося, що далі вже нікуди, але її очі стали ще більшими.

Я переповіла їй алгоритм загадки у Вікіпедії.

— Це вкрай неможливо, — сказала вона після того, як ми пройшли усі кроки. — І просто безглуздо. I-A-M-U.

— Я знаю. Я ламаю над цим голову вже не перший день, тож не очікую, що ти...

— Елементи, — перебила вона.

— Що?

— Елементи. I, Am, U — це хімічні елементи. Йод, америцій, уран.

— Гаразд, додам цю версію до стокілометрового списку здогадок щодо того, що це значить.

Вона виглядала злегка ображеною, і мені стало прикро, що я одразу відкинула її перший здогад. Тобто, звісно, Міранда шукатиме наукове пояснення — вона ж займається науковими штуками. Тож я сказала:

— Тобто, це цікаво — ми в цей бік не думали.

Вона знову заусміхалася.

— То ця штука у Вікіпедії робить твою гіпотезу більш чи менш імовірною? До речі, ми колись дізнаємося напевно?

Якусь мить її очі побігали туди-сюди, а тоді вона сказала:

— Ця штука у Вікіпедії дивна, але менш дивна за матеріал. Та, можливо, мені так здається просто тому, що я небагато знаю про те, як працює інтернет. Треба поговорити з кимось, хто знає більше. Але матеріал — це не просто невідома технологія. Він неможливий, якщо вірити моїм знанням з фізики. А твоє друге питання — чудове. Я не знаю, коли ми знатимемо точно. Можливо, ніколи. Деякі

таємниці віками залишаються нерозгаданими. Тож я не знаю. Я просто не можу вигадати іншого пояснення.

Ми довго сиділи й дивилися одна на одну, поки Міранді не стало незручно і вона не сказала:

— Отже... ем...

— То ти пропонуєш прийняти припущення, принаймні між нами, що Карл... позаземний?

— Складно дається, правда?

— Атож.

Сказати це було ніби матюкатися в церкві. Я була не зовсім шокована — більше почувалася як ідіотка, мовби навіть слухати це не варто було.

Міранда продовжила:

— Часом треба так робити. Часом доводиться приймати неідеальну теорію і... — вона затихла, її погляд розфокусовано блукав кімнатою. Я мовчала, бо здавалося: як скажу щось, то переб'ю щось особисте, священне.

— Ейпріл, а що як Карли чогось просять? Типу, вони хочуть, щоб ми їм щось принесли. Жоден із цих елементів не легкодоступний. Може, їм щось треба!

Чесно кажучи, я геть розгубилася. Здавалося, для Міранди пазл складався сам собою швидше, ніж до мене доходило, що Карл може серйозно щось тут робити. Що Карл живий. Що Карл... позаземний. Я з усіх сил намагалася не відставати.

— Але, ну, ми ж не можемо принести Карлові уран.

— Чому ні?

— Ну це ж уран. Коли його намагався дістати Док Бравн*, його мало не застрелили терористи.

---

* **Мається на увазі доктор Емметт Бравн із трилогії «Назад у майбутнє»**

— То був плутоній, і в кожному разі, уся справа в кількості. Йод — це легко, він є в нас у лабораторії. Урану в мене нема, але можна купити необроблену уранову руду на Амазоні — вона не становить небезпеки, поки не очищена. А от про америцій я знаю небагато. Він трансурановий, а отже радіоактивний і рідкісний. Я проведу дослідження. Кількості й чистота — ось що складно з рідкісними штуками.

Вона все це випалила на дикій швидкості. Щойно вимовила «проведу дослідження», я почула клацання її клавіатури.

— О! Є підв'язка по америцію, — сказала вона після короткої паузи. — Він є в більшості детекторів диму, тож його можна буквально купити у Волмарті.

— Мірандо, а може, Карли не хочуть урану? Мені вже почали надходити питання від людей, які думають, що вони небезпечні. Мабуть, якби вони шукали радіоактивних матеріалів, їхній імідж від цього не виграв би.

— Ну, я не знаю, це був просто варіант.

Я пошкодувала, що застопорила двигун її прекрасного мозку, хоча мені трохи й хотілося уповільнити розмову.

— Тобто... — я хотіла її підбадьорити. Складно було не відчути до неї симпатії, майже як до дитини. Геніальної дитини. — Є ж такий варіант. Я просто подумала, що, мабуть, варто бути трохи певнішими, перш ніж почнемо запасатися ураном.

Вона знову щось писала, поки я говорила.

— О боже, — зойкнула вона, здавалось, переляканo. Це налякало і мене. Тоді я вперше подумала, що, можливо, Карли тут, аби нас скривдити. Може, вона

знайшла, що суміш америцію, йоду та урану може утворити бомбу, що знищить Землю.

— Усе окей?

— Чшшш.

Вона на мене шикнула. Шикнула на мене, наче я — п'ятирічка, яка вимагає морозива, поки вона говорить по телефону з дуже важливим клієнтом. Вона клацала й друкувала, клацала й друкувала. Я просто сиділа й дивилася, бо вочевидь Міранда підійшла до цієї проблеми значно щільніше, ніж могла я. Після цілої хвилини повної тиші з мого боку вона повернулася до того, на чому ми зупинилися.

— ХА! — вигукнула вона. Я злякалася. — Вибач! Так! *Обожемій*, Ейпріл, вибач, будь ласка. Я на тебе шикнула. О господи, — вона почервоніла, але тоді згадала, що в нас є інші справи. — Ейпріл, усе гаразд. Але Карл точно мав на увазі хімічні елементи під цими I-A-M-U, бо все на цій сторінці Вікіпедії повернулося до норми, окрім першого одруку... і десь... — вона почала поспіхом писати щось ручкою на власній руці, — дев'яти цифер із джерел. Не вистачає дев'яти цифер.

Вона підняла руку, на якій було написано: 127243238.

— Як ти так швидко розібралася?

— У мене є проксі-IP-адреса, з якої я дивлюся серіали на «Бі-Бі-Сі». Я відкрила сторінку водночас зі своєї IP та британської. Щойно я помітила, що цифер не вистачає, порівняти було легко.

— Окей, то що це? Як для телефонного номеру, цифер недостатньо.

— Ха... ні. Це — найпоширеніші ізотопи наших елементів. Йод-127, америцій-243 та уран-238. Ти знаєш, що таке ізотоп?

— Ні, але, може, й не треба?

— Ні, мабуть, не прямо зараз. Коротше кажучи, Карл просить елементів, і хоча вони доволі рідкісні, він просить найпоширеніших ізотопів — а це полегшує нашу роботу, якщо ми станемо його кур'єрками.

— Ти зараз серйозно?

— У сенсі?

— Ти справді щойно за п'ять хвилин розв'язала загадку, яка останні два тижні поглинала всю мою ментальну енергію до останньої дрібки? Повірити не можу, що ні разу не глянула на цифри у джерелах!

— Не переживай, ніхто ніколи не заглядає у джерела. Іноді просто потрібна свіжа пара очей.

— Ага, пара очей, що чула про америцій, — я навіть не знала, що америцій існує. І лише коли побачила, як він позначається, я зрозуміла, що це елемент, названий на честь Америки — за звучанням не здогадувалася.

— Очі не чують, Ейпріл! То ти сьогодні по телику? Це круто.

— О ГОСПОДИ, ЗОВСІМ НІ!

Вона посміхнулася.

— Ага, мабуть, таки ні.

— Чуєш, Мірандо?

— Ага?

— Хочеш з'їздити зі мною у Волмарт?

Була північ. Наше шоу крутили по ТБ, але тепер це здавалося найменш цікавою подією у світі. Захоплення новою таємницею затьмарило одержимість тим, що мій виступ аналізують незнайомці. Я призначила Міранді зустріч. Вона приїде з Сан-Франциско

й зустрінеться з нами біля Голлівудського Карла після того, як ми з Енді сходимо у ту пафосну агенцію. З ним вона теж хотіла познайомитися.

Я залізла у велике, шовковисте, м'якеньке, прохолодне готельне ліжко, вимкнула світло, й десь годину дивилася на внутрішній бік повік. А тоді здалася.

Міранда мала рацію: мені це вже спадало на думку. Коли щось неможливо пояснити, ти постиш ґіфку розпатланого чувака, який каже «ПРИБУЛЬЦІ». Так прийнято. Але «Don't Stop Me Now»? Відсутність відеозапису їхньої появи? Той факт, що жодного з Карлів не вдалося пересунути, хоча, здавалося, ніхто особливо й не намагався? Те, що ніхто за майже два тижні не заявив про свою причетність і нічого не сказав про такий величезний логістичний вибрик?

Думаю, багато хто подумав про позаземне походження, і, звісно, вдосталь людей говорило про це в інтернеті. Але ніхто не хотів бути тим диваком, що почне просувати теорію «Це прибульці!» у новинах по кабельному. Неможливо сказати слово «прибульці» без розпатланого волосся й вирячених очей.

Тож думка була присутня, але вона здавалася звичайною думкою порядку «мій мозок думає всяку дурню».

Але Міранда не здавалася дурною. Вона здавалася дуже класною і розумною, і знала багато про резонування матеріалів і теплопровідність... тобто про вочевидь важливі і серйозні речі. Вона також чітко дала знати, що, можливо, це не прибульці — просто непоганою ідеєю буде діяти, принаймні в обмеженому колі, ніби це таки вони.

Варто було, мабуть, поставитися до цього більш скептично, але я пригадала, як торкнулася Карла,

і це було таки дивно — не схоже ні на що інше, ніби як коли пережила невеликий удар струмом, коли після удару блискавки в будинок витягла телевізор з розетки, а проводи ще були перевантажені. Не те щоб боляче — просто цілковито нове відчуття.

Єдине інше припущення, яке я мала: це якась надсекретна військова штука. Але чому? Навіщо будь-якій країні ставити роботів у купу точок водночас, а тоді залишати у Вікіпедії дивну стежку до трьох хімічних елементів? Просто щоб сказати: «Дивіться, як ми можемо! Страшно, правда?! Не жартуйте з нами!»? Це мало якийсь сенс... Але тоді про свою причетність заявили б, правда? Я відчула, як у мене вирячилися очі.

Не в змозі спати в тому розкішному ліжку, я знайшла справжню причину своїх нервів. Вона полягала не в тому, що, можливо, ми не одні в Усесвіті, і не в тому, що моє життя змінювалося назавжди й мені була потрібна нова імейл-адреса. А в тому, що мені треба було прийняти рішення. Зробити вибір, який можна зробити тільки один раз, і не можна забрати назад. Такий, що повністю змінить життя, і навіть якщо шлях зрозумілий, це усе одно дуже страшно.

ВАРІАНТ 1 (РОЗУМНИЙ): я можу дистанціюватися від цього всього, наскільки можливо. Припинити ходити на ТБ, точно не зустрічатися у Волмарті на півдні Каліфорнії з дивною науковицею, аби купити детектори диму, ніколи більше не заходити в інтернет, виплатити свої борги. Купити великий будинок з воротами на гроші з ліцензій, які, без сумніву, якщо це виявиться правдою, продовжуватимуть надходити до кінця мого

життя, і влаштовувати пафосні вечері з розумними людьми, поки не помру.

ВАРІАНТ 2 (НЕРОЗУМНИЙ): продовжувати ходити на ТБ, підперчити Твіттер та Інстаґрам і мати думку про все. По суті, користуватися платформою, яку я отримала волею випадку, як власним рупором і, можливо, щось змінити. Що змінити? Я й гадки не мала, але знала, що наступний такий шанс з'явиться... ніколи.

Враховуючи кілометровий список інших імовірних причин, було складно розібратися, що саме це мене й нервувало. Але щойно я розібралася, то зрозуміла: єдине, що можна зробити — це прийняти рішення, яке потім, можливо, дозволить мені виспатися в цій горі подушок.

У моїй голові юрмилися страх, туман і захоплення (а також перебільшена гордість собою), але я зробила вибір. Як і в багатьох інших випадках, це був той варіант, який легше вибрати, але з наслідками якого важче жити.

Зробивший свій вибір, я негайно захотіла, щоб хтось мене переконав у протилежному — тож подзвонила Майї.

Вона не взяла слухавку.

Дивно оглядатися на ці маленькі непомітні моменти, що цілком змінюють життя і, можливо, усю історію людства. Ось вам один такий: Тієї Ночі Майя Не Взяла Слухавку. Дзвінок не перемкнувся на автовідповідач одразу, отже, її телефон був увімкнений — вона просто його не взяла.

Я їй написала: *«Треба поговорити про дещо»*, а тоді, кинувши останній погляд на те розкішне ліжко, схопила свій ноутбук, вийшла з кімнати й постукала у двері номера Енді. А тоді постукала ще раз. З третього разу двері відкрилися — Енді виглядав так, ніби я щойно відібрала в нього найпрекраснішу в житті річ — і цілком справедливо.

— У мене новини, — сказала я.

— Це мені нагадує про один конкретний раз, коли ти розбудила мене серед ночі.

— І все ж вийшло окей, правда?

— Ти прямо зараз мене переконуєш, що ні. Будь ласка, що б не відбувалося, чи не може воно, будь ласка, будь ласонька, почекати шість годин і двадцять три хвилини?

— Ні, — я протислася повз нього в кімнату і ввімкнула світло. У його номері був повний розгардіяш, хоча Енді там пробув усього кілька годин. — Ого, у тебе в сумці була бомба?

— Я не міг знайти зубну щітку, — простогнав він.

— Окей, я маю тобі дещо розповісти.

Ми сіли на ліжко, я витягла телефон і прочитала йому переписку з Мірандою.

Він помовчав після того, як я дочитала, і нарешті сказав:

— Карл — прибулець?

— Я знаю, я розумію, як абсурдно це звучить, і слухай — це, мабуть, таки не іншопланетяни. Тобто, ІНШОПЛАНЕТЯНИ! Їх же просто не існує.

— Ні, ну іншопланетяни точно існують. Єдине питання — чи мають вони технології й достатнє бажання, щоб нас навідати.

— Іншопланетяни точно існують?! — перепитала я злегка спантеличено.

— Так. Тобто, Ейпріл, ти хоч уявляєш, скільки планет у Всесвіті? Буквально більше, ніж усіх сніжинок, що коли-небудь падали на землю! Чи десь так. Я не знаю, число дуже велике. Суть в тому, що ймовірність, що розумне життя з'явилося лише один раз — буквально нульова.

— О, то ми у цілком звичайній ситуації? — закинула я.

— ТИ ЖАРТУЄШ? Якщо це правда, то це найнадзвичайніша ситуація в історії надзвичайних ситуацій! — він реально на мене накричав.

— Ого, окей, так, окей, так. Так.

Я ледь не сказала ще раз «окей», але усвідомила, що звучало, ніби в мене мозок зламався. Тож натомість я промовила:

— Я знаю, в це складно буде повірити, але в мене є ще новини.

— Маєш рацію — я не повірю, що будь-які інші новини зараз мають значення.

— Я говорила з Мірандою по Скайпу і розповіла їй про Послідовність Фредді Мерк'юрі. Вона її розв'язала.

— Що? ЧОРТ ЗАБИРАЙ, ЕЙПРІЛ!

— Чому ти на мене злий?

— Я не знаю! Здається, не злий! Здається, ніби мені сниться дивний неприємний сон. Або, якщо ні, то я просто шокований і стомлений. Це ж шокує, правда?

— Так, звісно. Але ти хочеш дізнатися розгадку?

— Ну так, — прозвучало не надто впевнено.

Я переповіла йому Мірандині думки, те, що вона знайшла у джерелах, і що уран, як виявилося, можна купити на Амазоні. А тоді сказала:

— Беручи це все до уваги — якщо ми раніше думали, що маємо ексклюзив, то тепер ми в зовсім іншому становищі, і я хочу запропонувати, щоб ми ним скористалися.

— Тобто?

— Тобто, якщо я встановила перший контакт з іншопланетною формою життя, то це значно серйозніше, ніж те, що я знялася у віральному відео на Ютубі, — пояснила я, використавши Мірандин термін.

— І?

— І про це говоритимуть до кінця часів. Можливо, ми зможемо стати більшою частиною цієї історії.

— Ми?

— Так. Ми.

— Ейпріл, якщо, якщо, ЯКЩО — і це величезне, гігантське, розміром з Юпітер «ЯКЩО» — *якщо* це правда, то історія значно більша за нас. Усі світові лідери будуть в новинах, щойно цей факт оприлюднять. Ніхто тебе вже не слухатиме.

— Саме так, — я призупинилася. — Якщо тільки ми зараз не порвемо собі сраки, щоб обігнати новини. А також — якщо ми не втілимо Послідовність Фредді Мерк'юрі раніше за всіх.

— Ох, думаєш, хтось іще її розв'язав?

— Про неї уже є коментарі на сторінці обговорення статті. Якщо ми перші її здійснимо, то станемо не тільки першовідкривачами Нью-Йоркського Карла та ініціаторами першого контакту з іншопланетною цивілізацією, але й тими, хто розібралися в першій системі, якою вона намагалася комунікувати з людьми.

— Ейпріл, ти певна, що це не погана ідея?

— Ні! Насправді, я досить упевнена, що вона таки погана. Але я дослідила й іншу можливість — покинути це все й повністю відмежуватися, і це геть не здається цікавою опцією.

— Повірити не можу, що це я тебе намагаюся відмовити...

— Я ТЕЖ! Тому досить!

— Ти ж знаєш, що Карл може і не бути прибульцем, правда?

— Так, але ми діятимемо так, ніби він ним є. Прийматимемо рішення, ніби так і є. Ми не говоритимемо про це, не казатимемо вголос. Якщо виявиться, що таки ні — то ми просто вклалися не в ту версію. Але якщо це так, то ми на три кроки попереду всіх решти.

— А це точно добре? Хіба не, ну, президентка мала б бути на три кроки попереду, а не купка... хто-ми-там-такі?

— Я хз, — відповіла чесно. — Дізнаймося про все це в процесі.

І ми зайнялися тим, чого нас вчили в академії: побудовою бренду. Дизайнери багато думають про брендування. Береш щось типу парфумів чи шин, або жувальної гумки зі смаком дупи, і ставиш питання, які не мала би ставити. Який смокінг одягнула б ця шина на випускний? Який улюблений фільм цих парфумів? Намагаєшся зрозуміти продукт так, як зрозуміла б людину.

Зворотній бік цього — коли люди стають брендами. Мало б бути легко, правда? Вони ж і так люди... Кінець на початку. Щоправда, з брендом насправді проводиться процес спрощення. Треба зрозуміти суть

тої сраної шини. Тож брендування людини також отримує суттєву перевагу за рахунок простоти. Люди складні, але бренди — прості.

Маркетинг — значно більше про те, щоб думати, ніж про те, щоб робити. Нам треба було визначити бренд Карла, мій бренд, і як ці ідентичності можуть бути пов'язані. Треба було реалістично подумати про роль, яку я зіграю. Я не збиралася бути президенткою. Я не збиралася бути збройними силами чи експерткою-науковицею. Але моє визначення мало випливати з того, як ми бачили Карла. Ми вирішили, що Карл представляє силу, майбутнє та «інакшість». Я ж представлятиму людськість, слабкість та світ До Карла. Я стану противагою Карла. Кожному вигуку «Це неймовірно» та «ОМҐ» я стану балансом. Звичайною маленькою людиною, що цілком нормально сприймає нову реальність — тож вам теж не варто надміру переживати. Це була важлива роль, яку я могла виконати, яка була корисною, і дала б нам владу.

По суті, ми просто пройшлися інструкцією зі складання рекламної кампанії від початку до кінця, але мова йшла не про дизайн лого, шрифти й кольорові палітри. Цього ми ледь торкнулися. Але за кілька годин у нас уже був план і три різних сценарії відео. Перші два просто описували образ Ейпріл Мей. Хто вона така. Вона — розумна й добра, єхидна, але відкрита до краси й дивовижності світу. Ці відео можна було опублікувати, коли б не випала така змога, але, що більш важливо — вони визначали те, ким ми хотіли бачити мене.

У ці відео ми вставили короткі уривки про Карла, що могли бути натяками на його можливе по-

ходження. Про те, що китайська та російська влади закрили зони навколо місцевих Карлів замість того, аби їх перемістити — можливо, тому, що не могли цього зробити. Але відео були переважно про мене.

Ми також написали сценарій відео, яке випустили б, щойно хтось зауважить Послідовність Фредді Мерк'юрі. У цьому відео ми розв'язували загадку, йшли в магазин по детектори диму й презентували Карлу плоди своєї праці. Після цього сценарій, звісно, закінчувався, бо ми й гадки не мали, що буде далі.

Пізніше мене звинувачували в тому, що я — обережна й продумана маркетологиня, яка скористалася ситуацією як можливістю стати багатою й знаменитою. Я це заперечувала, казала, що зі мною просто сталася ось така дивна штука — але то була брехня. Ця брехня була частиною нашої продуманої й обережної маркетингової стратегії. Якщо виглядало природно — ну то, мабуть, ми добре впоралися. Але ми вели прорахунки. Мені подобалося, коли зі мною хотіли сфотографуватися в аеропорту, подобалося отримувати гроші — подобалася увага, і я не хотіла, щоб вона закінчувалась. Не просто не хотіла — десь у глибині душі це мене жахало. У якусь мить тієї ночі я зазирнула в своє найімовірніше майбутнє. Те, в якому одного дня найцікавішою та найважливішою подією мого життя буде щось дуже давнє. У якому я продовжила жити, займаючись нудним UX-дизайном, і люди кажуть мені: «О! Це ж ти була Ейпріл Мей!» на вечірках і співбесідах — ніби колись я була кимось, але вже не хтось.

Від такого майбутнього я й тікала. І не скажу, що не задумалася, до чого ж біжу — бо була доволі обережною, і гадаю, що це таки принесло користь. Але була одна штука, якої я не врахувала: створюючи бренд Ейпріл Мей, я створювала нову себе. Вдавати когось із себе можна до певної межі — за нею вже стаєш тією, кого вдаєш.

Коли ми закінчили оновлювати свої профілі у соцмережах, писати сценарії, знімати, редагувати, писати тексти та їсти холодні Поп-Тарти з автомата, була вже десята ранку.

Мій телефон дзеленькнув — Майя: *«Що там, люба»*.

Я була занадто виснажена, щоб відповідати. Пішла в свій номер і проспала три години.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Зустріч із татом Енді нікуди не поділася, тож ми встали о першій дня і потягли свої безпомічні тіла й іще більш безпомічні мізки до машини, яку по нас прислали. Ми проспали всю дорогу, а тоді зомб'ячим кроком почовгали в будівлю зі сталі й скла, де працював Маршалл Скемпт. Він був адвокатом в агенції, тобто (як я не розуміла тоді, але розумію тепер) компанії, що перетворює славу (або, можливо, талант) на гроші. В агенціях є агенти, що працюють на людей, які професійно розважають інших або щось створюють. Якщо ви коли-небудь познайомитеся з агентом, ось чого варто очікувати (якщо він чи вона хоч чогось варті):

1. Ви ніколи в житті не зустрінете нікого ефективнішого.
2. Якщо вони з вами говорять, то це тому, що на вас можна заробити.
3. Вони всі — гівнюки, але якщо пощастить, то, можливо, ви знайдете *свого* гівнюка.
4. Вибачте, прозвучало дивно.

Отже, виявилося, що зустріч з татом Енді — це насправді зустріч з Дженніфер Патнем — вочевидь, великою шишкою.

Будівля, як і новинні студії, була явно призначена для того, щоб вражати. Різниця була в тому, що це працювало — гадаю, на всіх, але на мене особливо добре спрацювала одна штука. Коли ми прочекали п'ять хвилин у лобі за склянкою настояної на огірках артезіанської води, по нас прийшов стильний молодик, і ми пішли за ним по коридору. Я відстала від решти з самого початку, але вже за кілька кроків зупинилася, бо якою б напівмертвою я не була, а оригінальну Шерман не пропустила би нізащо.

У мене були здогадки, що більшість великих витворів мистецтва — у колекціонерів, заховані десь, де ними може насолодитися дуже мало людей. Я розумію, що мистецтво просто так працює, і не маю претензій — але раніше це була абстрактна думка. Типу, я не очікувала побачити високого мистецтва ніде, окрім музеїв чи фотографій в інтернеті. Але ось, прямо у мене перед очима, висіла фотографія ціною у щонайменше кілька десятків тисяч доларів, і була варта цієї суми до останнього пенні.

Думаю, агенції ставлять собі за мету вражати різних людей по-різному. Можливо, хтось кайфує від вбудованого кінотеатру чи вишитих шпалер. Когось іншого вразить, що на кожному столі стоїть по величезній живій орхідеї.

Ця фотографія була націлена на таких, як я... щоб змусити нас подумати: *«Ого, окей, це кльове місце»*.

Усі інші, звісно, йшли далі, поки я заклякла перед фотографією. За якийсь час вони зрозуміли,

що я десь поділася, і милий асистент повернувся по мене.

— Ейпріл, пробач, ми тебе загубили, — його солодкавий м'який тон змусив мене повірити, що я залишилася позаду не зі своєї вини. — Ти дивишся на «Кінофото* без назви №56» із серії «Кінофото без назви». Це все — фото однієї митчині, але вона втілює різні ролі, маючи на меті чітко заявити, що в нашій культурі ідеї гендеру — штучні, і вони можуть нас контролювати, якщо дати їм таку можливість.

Я це все знала, але дала йому закінчити, бо мене підкупило, що він не гаркнув на мене за те, що стовбичу посеред коридору, як дурепа. Мабуть, усі працівники трохи знали про тамтешні твори мистецтва, щоб посилювати ефект. Я вже казала, що це працювало?

— Дякую, — відповіла я, не знаючи, що ще сказати.

Ми відвернулися від фотографії й пішли далі.

— В агенції велика колекція, деякі роботи нам подарували клієнти, інші — зібрали лідери компанії чи позичили для виставки. Шерман, здається, надала місіс Патнем.

Ми минули ще кілька інших надзвичайних витворів мистецтва. Стіни були білі, як у галереї, і кожні шість метрів, чи десь так, висіла фотографія чи картина. На око, дорогою до кабінету Дженніфер Патнем ми пройшли повз приблизно два мільйони доларів.

---

* *Film still* — фото, зроблене зазвичай із промоційною метою на знімальному майданчику або на пов'язаних з фільмом подіях чи у пов'язаних ситуаціях, локаціях. Серія Сінді Шерман «Untitled Film Stills» наслідує стилістику класичних голлівудських кінофото.

Поки ми йшли, навколо нас відбувалася бізнес-частина сучасного шоу-бізнесу. Це, судячи з усього, означало переважно телефонні дзвінки. Було також удосталь клацання клавіатурами, і, на диво, мало базікання. Ми минули дівчину, яку я не впізнала, але цілком очевидно багату й відому. Дивовижно, що це можна визначити, навіть не знаючи, хто перед тобою. Висока мода надзвичайно сильно відрізняється від звичайного одягу, але тут було ясно переважно через трьох людей, що йшли за нею з дуже чіткою аурою «Навіть не думай попросити селфі».

Отже, десь так я підходила до кабінету однієї з наймогутніших агенток світу.

— Робіне! Ти її знайшов! Заходь, Ейпріл.

Її голос був не те щоб гучним, просто... сильним. На диво потужним. Зовнішність у неї була невиразною: коротке сиве волосся, середній зріст, добра фізична форма. Голос був найпомітнішою її рисою. Ця жінка могла б когось зачаклувати.

Її кабінет не був велетенським, але з вікна відкривався красивий краєвид. На полицях було повно книжок, відеоігор, дівіді, навіть настільних ігор. Скидалося більше на галерею досягнень, ніж на збірку речей, що їй подобаються. Кожна з цих речей була підписаною угодою — і полиці ними повнилися. Місця в кабінеті було достатньо, щоб ми вчотирьох зручно сіли, але п'ята людина вже була б зайвою.

Робін стояв біля дверей:

— Вона замилувалася Шерман.

— Бачу, у вас добрий смак! Я купила її на аукціоні якихось кілька місяців тому. Знайшла їй хороше місце тут на стіні, хоча більшості вже й байдуже на Шерман, — мені це здалося дивним, враховуючи,

що вона заплатила, мабуть, не менше 50 тисяч доларів за те фото, але я промовчала. — Так от! Нічого собі, який тиждень у вас видався! Я стежила за кожною миттю. Дивовижно, і ви так добре тримаєтеся! Вчора ввечері було *фантастично* — ви знову вірально популярні!

Я розгубилася на якусь мить, але тоді згадала вчорашнє шоу. Це було наче намагатися згадати шкільні уроки літератури.

— Дякую, ем... — до мене дійшло, що плану гри я не знала, а щоб щось вдавати, була занадто втомлена, тож просто сказала: — То що ми тут робимо?

— Ну, Маршалл, — вона вказала на тата Енді, — розповів мені про вас, і нам із ним здалося, що було б добре запросити вас сюди на розмову про те, що ви хочете робити далі. Ви матимете низку можливостей, і нам із вами хотілося б зайти в ці двері, поки вони не закрилися.

Вона говорила швидше, ніж будь-хто, кого я чула в житті. Стакато, майже як те, яким читають слем-вірші. Це була приємна дивина. Я не пропустила, що вона вже перейшла з «ви» на «ми».

— Ну...

Я глянула на Енді, він стенув плечима. Я це зрозуміла як «Грай, як хочеш, мала».

Тож я вирішила відкрити карти.

— Учора ввечері з'явилася деяка інформація, що може кардинально змінити ситуацію. За повідомленням, що я отримала від довіреного джерела — можливо, досить скоро влада публічно підтвердить, що Карли неземного походження.

Мої слова зависли у повітрі. Дженніфер Патнем подивилася на тата Енді, який стурбовано подивився

на Енді, який подивився на мене. Я би теж подивилася на себе, але не могла, бо була собою. Хотілося подивитися на свої руки, але я знала, що це неправильно, тож просто дивилася на Патнем, яка вже перевела погляд назад на мене.

— Робіне, я попрошу тебе скасувати усі мої дзвінки на наступні дві години.

— Так, місіс Патнем.

Якщо це якось відрізнялося від норми, то вони не подали виду. Двері тихо закрилися за Робіном.

— І що ж це за інформація?

— Матеріалознавиця з КУ Берклі, з якою я листуюся, каже, що властивості Карлів — неможливі. Не дивні, дорогі чи нові, а згідно з усім, що відомо людству, просто неможливі.

— І ви їй вірите?

— Вона здається довір...ябельною? — сказала я, сумніваючись, чи не ідіотка я. Але якщо Патнем і поставилася до цього зі скепсисом, то не показала цього. — Але я ще не розповіла вам усієї історії. Мені потрібна стовідсоткова впевненість, що ви нікому не передасте те, що зараз дізнаєтеся.

— Я можу попросити Робіна швиденько скласти угоду про нерозголошення, якщо хочете, але якщо мого слова достатньо — ви його маєте, — відповіла Патнем.

Тож я розповіла їй про Послідовність Фредді Мерк'юрі і те, як Міранда її розв'язала, і що ми збираємося зробити про це відео. Я не стала згадувати про гіпотезу, що послідовність — це запит хімічних елементів, і що ми збираємося їх дістати. Чесно кажучи, я знала, що зробити це буде егоїстично і тупо, і не хотіла, щоб мене відговорили.

Я зараз не значно старша, ніж була тоді, але в багатьох аспектах, очевидно, я — інша людина. Тож мені легко визнавати, що я приймала як правильні рішення, так і неправильні. Але про щось та й говорить те, що я навіть тоді знала, що це — погана ідея, і все одно не могла стриматися. Усвідомлення, що ідея погана, не завжди зменшує ймовірність, що ти все одно її здійсниш. Якби я задумалася про свою мотивацію, то мені навряд чи сподобалося б те, що я усвідомила — тож я не задумувалася.

Після моєї розповіді про Послідовність і як ми її розв'язали, Дженніфер Патнем сказала:

— Що ж, ситуація змінилася, але моє питання — ні. Ейпріл, Енді, що ви хочете з цього отримати? Якщо ви маєте рацію, то можете отримати що завгодно.

Ходять чутки про те, що голлівудські агенти обіцяють молодим зіркам *усе:* сонце, місяць, зірки, що завгодно, щойно підпишеш ось тут! Але коли це сказала Дженніфер Патнем, я їй повірила. Могутність ситуації мене заполонила. Фотографія Шерман, впевненість у собі на національному ТБ, знання, якими ніхто більше не володіє. Це були солодощі, різдвяний ранок і перший поцілунок — усе вкупі.

Тож я провела їй «презентацію в ліфті».

— У нас уже є стратегія. Ми хочемо, щоб образ Ейпріл Мей збалансовував образ Карлів. Там, де вони сильні, я буду слабкою. Де вони страшні — я буду милою. Де вони іншосвітні — я буду людиною. Ми хочемо побудувати образ Ейпріл Мей таким чином, щоб допомогти людям прийняти реальність Карлів. І щойно я матиму цей голос, використати його, щоб згуртувати людей і просувати прості зміни для кращого світу.

Я насправді не знала, які саме прості зміни хотіла просувати — здавалося, розберуся, коли отримаю вплив.

Хай там як, Патнем була в захваті, а містер Скемпт — ні. Я іноді уявляю собі, що було би, якби його не було в кабінеті. Коли стаєш відомою, часто єдині, хто може бути з тобою чесними щодо реалій відомості — це ті, хто отримають гори грошей, якщо ти пірнеш з головою. У них немає мотивації розказувати тобі брудну правду, що містер Скемпт і спробував тоді зробити.

— Ейпріл, це — величезне рішення. Зв'язатися з чимось таким... Це повністю переверне твоє життя. Тебе ненавидітимуть без причини, з поганих причин, чи навіть із хороших. Людей від слави розриває, а це — більша слава, ніж та, з якою мають справу знаменитості. Ти говориш про себе як про інструмент, але ти також людина. І ти розвиваєшся. Це змінить твоє життя назавжди.

Дженніфер звернулася до мене, а не до тата Енді:

— Я цілковито поділяю ці тривоги. Ви ніколи не дізнаєтеся, як це все буде, якщо цього не зробите — а слави не варто шукати заради самої слави. Тож я думаю, що є безпечні підходи, і дуже рада, що ви тут. Треба поговорити багато про що, і вам слід знати, що відступити можна в будь-який момент.

— Це не зовсім правда, Дженніфер, — сказав містер Скемпт. — Щойно вони в це втягнуться, відступити можна буде тільки до певної межі.

Допаміново-адреналінове море, у якому бовтався мій мозок, перетворило моє виснаження на легковажність.

— Як тут сказати «ні»? Ми згодні, — я повернулася до Енді, який мовчав, відколи ми зайшли в кабінет.

Він якусь мить дивився на свої ноги, а тоді сказав:

— Я згоден. Таких можливостей не буває, ними треба користатися.

— Окей, треба дуже швидко зробити досить багато роботи. Як ви почуваєтеся?

— Жахливо! — відповіла я.

— Наче мене виїбав демон! — додав Енді.

Його тато виглядав невдоволеним. А от Дженніфер Патнем — ні.

— Що ж, схоже, так і працюватимемо, — сказала вона.

***

Наступні кілька годин Робін та місіс Патнем складали контракти, дзвонили по телефону і ставили нам з Енді питання. Містер Скемпт наголосив, що в цій ситуації він представляє нас, а не компанію, і посперечався з Патнем щодо низки питань — я була занадто втомлена, щоб вникати. Нам дико пощастило, що містер Скемпт бився за нас, як лев. Він, мабуть, врятував наші сраки (і наші долари) у п'ятдесят різних способів лише за перші п'ятнадцять хвилин.

Найдивніше було, коли нас із Енді розділили для розмови один-на-один. Вони хотіли переконатися, що жодне з нас на інше не впливає, і розпитали нас про це, і про укладену між нами угоду, і про наші стосунки. Тобто, я думаю, що в Енді питали про все те саме — якщо його питали про щось інше, то він мені нічого не казав. Я була максимально відвертою. У нас з Енді були добрі стосунки, і схоже було, що грошей вистачить на обох — та й навіщо б

мені взагалі треба було більше, ніж двадцять тисяч на місяць?

А тоді стався момент, якого я не очікувала.

— Чи є щось, що нам варто про вас знати? — запитала Патнем.

— Ем, що я Терези?

Втрутився містер Скемпт:

— Ейпріл, дуже важливо, щоб ми зараз отримали будь-які неоднозначні факти, які про тебе можливо розкопати.

— Ой, — про це я не подумала. — Ну, не можу нічого такого пригадати.

— Окей, у нас є список запитань.

Він затараторив десятки жахливих речей, які я могла зробити... просто на випадок, що я про це забула. Чи не збивала я колись собаку на дорозі? А людину? У мене були стосунки з кимось, значно за мене молодшим? А значно старшим? Я колись винаймала проститутку? Була проституткою? Продавала наркотики? Приймала наркотики? Бачила наркотики? Убивала когось голими руками? Збирала зуби своїх завалених ворогів? Вирізала з кісток дітей зброю, якою вбивала ще більше дітей?

І, якщо не складно, чи не могла б я виписати імена усіх, із ким коли-небудь цілувалася?

Я відповіла на всі питання і все зробила, і було надзвичайно незручно, але в мене склалося враження, ніби це була не просто перевірка, а й практична вправа.

— Ейпріл, я не можу не помітити, що в цьому списку багато імен обох статей, — сказала Патнем так, що це було водночас і питання, і ні.

— Ну, БАГАТО? Я б так не сказала, — відповіла я, нітрохи не знітившись цією лінією допиту (до речі, це сарказм).

— Дженніфер, — сказав тато Енді, — не знаю, чи це наша справа.

Вона відповіла так, ніби він був дитиною.

— Маршалле, ти ж так само добре, як і я, знаєш, що скоро це стане загальною справою.

Містер Скемпт виглядав переконаним.

— Ейпріл, — продовжила Патнем, — ти зараз із кимось зустрічаєшся?

— Так, із Майєю. Спочатку ми були сусідками. Трохи дивно, але в нас чудові стосунки — говорячи це, я відчула, як мене накрила велетенська хвиля провини. Я згадала, що досі не відповіла на її повідомлення *«Що там, люба»*.

— Отже, — продовжила вона, — може, тебе влаштувало б бути просто гомосексуальною? Типу, в минулому у тебе були стосунки з хлопцями, але насправді ти весь час була лесбійкою?

— Але так сталося, що я не... просто гомосексуальна. Я, типу, гомо- *і* гетеросексуальна? Це класно, я навіть не знаю, як воно — щоб людина була непривабливою просто через її стать. Як на мене, це ви дивачка.

Складно не переходити одразу в оборону, коли люди доскіпуються до твоєї сексуальної орієнтації, якою б вона не була. Дехто просто не вірить, що я почуваюся так, як почуваюся, і раптом починає пояснювати мене собі, а я все це вислуховую. Я просто жадібна, чи одержима сексом, чи не можу визначитися, чи лесбійка і не хочу зізнаватися, чи просто хочу привабити увагу хлопців, бо їх заводить бісексуальність? А якщо ні, то... «О, до речі, моя дівчина теж бі, може, ми колись [БАГАТОЗНАЧНА ПАУЗА] потусимо разом?».

— Ейпріл, я повністю тебе розумію. Але зрозуміють не всі. Я просто кажу, що було би простіше, якби

ти була або гетеро, або гомо. У мене нема проблем з бісексуальністю, і я дуже хотіла б, щоб решта світу мала такі самі погляди, але це відвертатиме увагу від твого меседжу. Дехто вчепиться за це, щоб тебе дегуманізувати. Ми дивимося на це не лише крізь призму Нью-Йорка, але через призму всієї Америки. А то й усього світу. Твоя сексуальна орієнтація стане слабким місцем, яким можна скористатися для нападок.

Я перевела погляд на підлогу і цілих десять секунд помовчала. Ну тобто так, у цьому був якийсь сенс. Ми маємо справу з їбучими прибульцями з космосу — яка різниця, бі я чи лесбі?

Я глянула на містера Скемпта — він просто стенув плечима.

— Ну, що ж, найближчим часом спати ні з якими чуваками я не збираюся, — сказала я, трохи скрививши душею, бо щойно думала про те, щоб переспати з Робіном. Але мовчання містера Скемпта прозвучало для мене згодою, тож я піддалася. — Звісно, я можу бути просто лесбійкою.

Це вперше я зловила натяк на те, яка Дженніфер Патнем паскудна людина, і навіть його не помітила. Знаю, що з таким самим успіхом могла би звинувачувати й себе, але я була розгублена й не в своїй тарілці, а вона здавалася такою обізнаною. Їй легше було продавати дивакувату лесбійку, ніж дивакувату бісексуалку, тож я стала дивакуватою лесбійкою.

Хоча я не певна, що маю право щось тут казати, коли провела цілу ніч до 10 ранку, цілком навмисно перетворюючи себе на бренд. У більшості випадків наші цілі збігалися.

Коли всі до своєї радості переконалися, що я в житті не з'їла жодної дитини, мене відпустили на

кава-брейк з Енді в кафе через дорогу. Ми провели дебрифінґ і обмінялися історіями. Я від нього приховала обговорення сексуальності — певна, він мені теж чогось не договорив. У кожному разі, жодне з нас ніколи не робило нічого жахливого, і це було головне.

Протягом дня я трохи переписувалася з Мірандою. Вона виїхала з Берклі у напрямку Лос-Анджелеса. Ми з нею зустрінемося біля найближчого до Карла в Лос-Анджелесі (Голлівудського Карла) магазину «Сі-Ві-Ес»* (на жаль, не «Волмарта»). Звісно, трафік у ЛА грав проти неї, але зустріч з Патнем усе одно затягувалася на довше, ніж ми очікували, тож все складалося ідеально.

Я досі не написала Майї. Не могла вирішити, як. Стільки всього треба було сказати і стільки зробити, і, чесно кажучи, я боялася її реакції на події того дня. Уявити собі її реакцію я могла тільки у спектрі від розчарування до люті. Мені здавалося, що на іншому кінці дроту не може бути підтримки чи ентузіазму, тож я просто не починала розмову.

— Чуєш, Ейпріл, — Енді дивився в телефон. — Знову дивні справи з Карлом. Ніхто не каже, що він прибулець із космосу, але того, що в Оукленді, спробували пересунути на зручніше місце, щоб спричиняв менше проблем з дорожнім рухом, і не вийшло. Він зламав кран. Новина написана так, ніби це провина недолугого містоуправління чи операторів крану. Але я думаю, що справа не в тому.

Я дивилася в свою чашку і на мене знову накотилося усвідомлення масштабу цього всього.

---

* *CVS* — **велика американська мережа магазинів побутових товарів, зазвичай поєднаних з аптеками або таких, що продають ліки.**

Це відбувалося постійно. Я жила своє життя, була собою всередині себе, як і завжди, а тоді раптом згадувала. Трохи нагадувало, як кілька років тому помер наш кіт Прожектор. Весь час забуваєш, що життя ніколи більше не буде таким самим. Але якоїсь миті таки думаєш: «Де Прожектор? Я давненько його не... а... бля».

— О боже, Енді, це справді відбувається, так?

— Дженніфер Патнем точно в цьому впевнена, — сказав він, поки я приймала чергову дозу кави.

Тепер, краще розуміючись на її справі (і на ній самій), я знаю, що Дженніфер Патнем не треба було бути впевненою, що Карл — прибулець з космосу, щоб повністю перейти в режим війни. Їй потрібна була лише ймовірність. Їй треба було виглядати так, ніби вона повністю переконана, навіть якщо вона оцінювала ймовірність нашої правоти всього в 5%. Бо навіть п'ятивідсотковий шанс заробити десятки мільйонів доларів був більш як вартий її часу. Зрештою, якщо Карл не прибулець, ми все одно залишимося її клієнтами, і вона зможе вказати на свою віру в нас. Для неї ситуація виграшна, як не крути.

Коли ми повернулися в її кабінет після перерви на каву, Патнем швидко й обережно сказала:

— Ейпріл, я віддаю вам Робіна. Вам негайно потрібен постійний асистент, і мені значно легше буде знайти заміну, ніж вам — когось вартого довіри. Він фантастичний, трохи сором'язливий, але надзвичайно ефективний. Ми продовжуватимемо йому платити, але працюватиме він на вас. Він працюватиме з вашими імейлами, якщо ви не проти, і, можливо, трохи з соцмережами. Ми йому пояснимо, що він тепер ваш підлеглий, а не мій.

Містер Скемпт не виглядав украй вдоволеним, але погодився:

— На нашу думку, зараз нерозумно залучати будь-кого стороннього.

— Отже, у вас офіційно є працівник. Вони роблять життя легшим, але тільки якщо їх використовувати. Якщо не казатимете йому принести вам кави принаймні раз на день, він буквально образиться. Він — підтримка, він вам потрібен, і він хоче допомогти.

— А Робін про це в курсі? — запитала я.

Дженніфер Патнем підняла слухавку телефона на столі й натисла на кнопку.

— Робіне, можеш зайти на хвильку?

За десять секунд він був у дверях.

— Так, місіс Патнем?

— Як би тобі було працювати на міс Мей?

— Це була би честь, — він навіть трохи вклонився.

— Це була би що?! — вигукнула я. *Так не говорять!*

— Міс Мей, я з вами знайомий геть віднедавна, але ви здаєтеся сильною, впевненою і керованою добрими цінностями. До того ж, ви знаходитеся в самому епіцентрі історії. Якщо все, що ви говорите, правда, то про це не забудуть ще дуже, дуже довго. Я був би не, — він затнувся, — не проти стати частиною таких подій.

Я теж була не проти, щоб він приєднався. Робін здавався дуже приємним, значно менш слизьким, ніж Патнем, і був приблизно мого віку, через що мені легше було прийняти думку, що він на мене працює. Єдина проблема полягала в тому, що Робін був... привабливим.

Він був достатньо гарненьким, аби Майя одразу зрозуміла, яким привабливим я його вважаю. І він

стане моїм асистентом! Цей чувак залізе мені всюди — формулювання, Ейпріл! Він... братиме велику участь в моєму житті. Але не можна відмовляти комусь у роботі лише через те, що цей хтось занадто милий! Чи можна? Звучить точно незаконно. Отже, такі справи. У мене з'явився асистент.

— Що ж, дякую, Робіне, приємно з тобою познайомитися і взяти тебе на роботу. Будь ласка, допоможи мені. Здається, кожна сторінка непрочитаних імейлів відбирає у мене рік життя. Наступними словами я надаю тобі силу врятувати мене або знищити: мій пароль — «віслюкпук».

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Ми нарешті вийшли з агенції приблизно о сьомій вечора. Розумно було б повернутися в готель, поспати і ретельно спланувати ранок. Але ми (чи, принаймні, я), повнилися кофеїном і почувалися нездоланними. Попередньої ночі я вже домовилася про вечірній візит до Голлівудського Карла з Мірандою (і, можливо, експерименти над ним). Повертатися в готель здавалося дурнуватою думкою. Пізніше Енді так мені це описав: «У Карла просто завелика маса: ми не можемо не піддаватися його гравітації так само, як не змогли б дострибнути до Місяця».

Тож ми й піддалися.

Я думала викликати «Люфт», але Робін, схоже, вважав би це особистою образою. Та й знімати відео про космічних прибульців у машині якогось незнайомця здавалося не зовсім безпечним, а з Робіном за кермом ми могли знімати дорогою.

Я сіла на переднє сидіння з камерою. Відео починається з того, як я знімаю себе.

— Привіт, і ласкаво прошу в Робінову машину. Це Робін, — я повертаю камеру на Робіна, він махає й посміхається. — У нас новини. Кілька днів тому ми з Енді, — я повертаю камеру на Енді, що теж махає, — виявили те, що тепер називаємо Послідовністю Фредді Мерк'юрі. Це — низка змін, що відбуваються, якщо спробувати виправити одрук на сторінці хіта гурту *Queen* «Don't Stop Me Now» у Вікіпедії.

— Значення цих змін залишається доволі таємничим. Проте, завдяки допомозі матеріалознавиці з КУ Берклі ми тепер вважаємо, що розгадали Послідовність. Зараз ми прямуємо на Голлівудський Бульвар, щоб зустрітися з цією науковицею й перевірити нашу невеличку гіпотезу.

У фінальній версії відео з'являється скріншот сторінки у Вікіпедії, у накладеній аудіодоріжці я розповідаю про Послідовність, як ми її знайшли, і пізніше відкриття Міранди, що номери джерел також змінюються — і що ці номери відповідають ізотопам.

Міранда сиділа на бордюрі під «Сі-Ві-Ес» на Голлівудському Бульварі — Робін висадив нас там. Вона підскочила, щойно побачила нас, підбігла й обійняла мене.

— Це так круто!

— Це таки досить круто!

Вона була трохи вища, ніж я очікувала — не зовсім середнього зросту. Я низенька, і моя маківка ледве діставала до її плечей, коли вона мене обійняла. І це не були незручні обійми у формі літери А. Вона притисла мене до себе так, ніби ми знайомі з дитсадка. У її світлих очах виблискував захват. Міранда за мене трохи старша, але виглядає трохи молодшою. Коли я її побачила, то пережила ще одну хвилю усвідомлення.

Це відбувається. Ми підемо до Карла, дамо йому матеріали й подивимося, що буде. Ми справді це зробимо.

— Я перепрошую, мабуть, забагато обіймів? — вона виглядала занепокоєною.

— Ні, ідеальна кількість.

Вона посміхнулася мені з виразом обличчя, який промовисто сигналізував, що вона не повірила й пізніше сваритиме себе за палкий ентузіазм.

— Я купила кілька детекторів диму ще зранку. Америцій витягти нелегко, тож я рада, що зробила це в лабораторії, — вона дістала з сумки коробочку й показала в ній маленьку пляшечку з кількома сріблястими смужками металу всередині.

Енді підійшов до нас із іншого боку машини, і Робін поїхав паркуватися.

— Радий, що він у тебе вже є, — сказав Енді, — але давайте купимо ще один детектор, щоб показати, де ми його дістали.

— Ой! — захват Міранди трохи змішався з соромом. — Я й не подумала про відео! О, це так кльово! А я в ньому буду?

— Якщо ти не проти, — сказав Енді.

Він зробив кілька кадрів адресного плану перед «Сі-Ві-Ес» , а тоді ми з Мірандою записали коротке інтро.

— Ми приїхали у «Сі-Ві-Ес», розташований всього за квартал від Голлівудського Карла разом з Мірандою Беквіт, матеріалознавицею, яка розв'язала Послідовність Фредді Мерк'юрі. Що ми тут робимо, Мірандо?

— Тут ми купимо кілька детекторів диму.

— Схоже, це не надто звичайний вчинок.

— Сьогодні — незвичайний день! — її захват прекрасно вийшов на відео.

— І навіщо ж ми купуємо детектори диму?

— Як на мене, послідовність досить зрозуміла, — почала Міранда. — Карл просить речовин. І одна з цих речовин — це америцій, досить рідкісний елемент, який використовують у деяких товарах загального вжитку як джерело альфа-частинок, — вона спритно уникла слова «радіоактивний».

— Мені треба знати, що це означає?

— Насправді ні. Але це цікаво. Можна дати пояснення в описі відео. Для нас важливо тільки те, що всередині цього детектора, — вона підняла свою коробку, — приблизно двісті мікрограмів америцію.

— А цього вистачить?

— Ой, я без поняття! Залежить від того, навіщо він Карлу. Якщо йому потрібна каталітична реакція, то, мабуть, згодиться будь-яка кількість. Якщо ж йому треба щось збудувати — то ні, напевне, не вистачить.

— А мені треба знати, що це означає?

Міранда подивилася в камеру:

— Більше інформації в описі відео. І не забудьте підписатися на канал!

***

Розташування Карлів стало, звісно, дискусійною темою. Перемістити з місць появи їх не вдавалося, а всі вони з'явилися в міських зонах, де не помітити їх було неможливо. Наприклад, усі вони стояли на хідниках, але в частині міста закономірності не було. Оуклендський Карл був єдиним Карлом в агломерації Сан-Франциської затоки, і жителі власне Сан-Франциско взяли це близько до серця. Мангеттен — місце у своїй цікавості дещо одноманітне. Нью-Йоркський Карл з'явився на жвавій вулиці, але більшість вулиць

на Мангеттені мають жвавий потік пішоходів. Він не став на П'ятій Авеню, Таймс-сквер чи Медісон Авеню. У розташуванні Нью-Йоркського Карла перед «Чипотле» не було нічого особливого.

Голлівудський же Карл, з іншого боку, стояв перед Китайським Театром Ґраумана на Голлівудській Алеї Слави, одній з найпопулярніших туристичних точок міста і, мабуть, найбільш навантаженому пішоходами місці в ЛА. До того ж, тут часто виступають вуличні артисти та люди в підробних костюмах супергероїв, що беруть по 20 доларів за фото.

Знаючи все це про Голлівудський бульвар та одержимість Америки славою, я не мала би бути здивована, коли ми підійшли до театру й побачили, що до Карла тягнеться вервечка людей — така довга, що могла бути й нескінченною.

Це ж, урешті-решт, справжнісінький Карл! Люди приїздять на Алею Слави сфотографуватися з відомою зіркою чи відбитками її рук у цементі. Ці люди — зазвичай ті, хто збирають альбом. Театр навіть виставив світло, щоб Карла було краще видно на нічних фото. Воно різко освітлювало його блискучі частини. Я не знаю, чому ми не подумали, що буде черга, але вона таки була.

— О боже, — сказав Енді.

— Стаємо в чергу? — запитала я.

Ми втрьох пішли вздовж вервечки, намагаючись знайти кінець. Зрештою, я здалася й підійшла до дівчини, яка стояла десь за двадцять людей до початку черги, і запитала:

— Скільки ви вже чекаєте?

Її очі розширилися, а рот перетворився на рівне коло.

— О. БО. ЖЕ. МІЙ, — сказала вона, однаково наголосивши кожен склад. А тоді повернулася до своєї подруги. — ОБОЖЕЧКИ ЕЛІСОН ЕЛІСОН ЦЕ ЕЙПРІЛ МЕЙ! ЕЙПРІЛ! ОБОЖЕЧКИ!

Міранда й Енді просто спостерігали.

У кожній культурі є свої ритуали перетворення незнайомців на знайомих. Ми про них не говоримо — вони просто існують. І процес майже завжди починається або з повідомлення свого імені комусь, або з третьої особи, що представляє обох людей. Саме тому я повідомила людині, яка щойно кричала моє ім'я, як мене звуть.

— Привіт, еее, так, привіт. Приємно познайомитися, я Ейпріл, — сказала я.

— НУ ЗВІСНО ТИ ЕЙПРІЛ! — відповіла дівчина.

Можливо, варто додати, що друга сторона у взаємодії незнайомців відповідає на сповіщення імені сповіщенням свого. Але цього не сталося, що зробило розмову ще складнішою.

Я пізніше до цього всього звикну, але цієї миті, коли культурні системи взаємодії незнайомих людей повністю зламалися, я й гадки не мала, що казати.

Робін з'явився нізвідки, вочевидь, таки знайшовши, де запаркуватися.

— Хочете фотографію з Ейпріл? — запитав він спокійним, лагідним тоном, ніби йому дійсно було не байдуже.

А тоді навколо почалися пошуки камери і «О, вибачте, це було відео, і чи можна спочатку з Елісон, тоді зі мною, а тоді з нами разом?». І «Ой, у Елісон закінчилася пам'ять», «Не переживайте, просто сфотографую на свій і відправлю вам», а тоді ми нарешті впоралися.

Зненацька піднявся хаос, бо всі навколо нас зрозуміли, що прийшов хтось *відомий*. У мене було враження, ніби, навіть не знаючи, хто я, кожен у цій черзі хотів зі мною сфотографуватися. А Елісон та її друзі були геть не схожі на групу школярів у аеропорту — вони істерили.

Добрі новини були такі:

1. Усі решта людей навколо хотіли сфотографуватися. І...
2. Ми, по суті, влізли в чергу і тепер були всього за двадцять людей від Карла, але ніхто не заперечував.

Нас врятувала черга. Ніхто не хотів виходити з черги до Карла, простоявши там якийсь час. Інакше мене повністю оточили б, і комусь довелося б дзвонити в поліцію.

На щастя, нам вдалося проселфитися до початку черги всього за п'ять хвилин. Щойно ми туди дійшли, Енді (який фільмував мою взаємодію з фанами) оголосив усім, хто міг нас почути:

— Зараз ми знімемо коротеньке відео з Голлівудським Карлом. Нам треба всього кілька хвилин, а після того у вас буде ще трохи часу, щоб сфотографуватися з Ейпріл. Дякуємо вам за терпіння!

Усіх усе влаштовувало.

Отже, ми продовжили зйомки зі мною й Мірандою в кадрі.

Поряд із її високою, худорлявою постаттю я виглядаю майже комічно низенькою, але в кадр не потрапляють навіть груди Карла, бо він триметровий. На тлі збираються глядачі, а за ними — Китайський Театр Ґраумена.

— Черга люблячих фанатів Карла великодушно дозволила нам до нього підійти, — кадри черги, — щоб урешті-решт дати Карлові те, про що він просить. Мірандо, ми вважаємо, що Карл попросив три хімічні елементи, так?

— Так, — відповіла Міранда впевнено й саме вчасно, — ізотопи йоду, америцію та урану. У нас є йод, який можна знайти в багатьох продуктах. Я дістала очищені кристали йоду лабораторного класу та америцій, який обережно та з усіма заходами безпеки було вийнято з домашнього детектора диму.

Тобто за допомогою плоскогубців і кусачок.

— То цей америцій безпечний?

— Не зовсім, ні. Якби ти його з'їла, то могла б померти. Про всяк випадок, на мені рукавички. Їсти це точно не треба.

— Я про це пам'ятатиму.

— Проте ми вирішили, що не шукатимемо для Карла урану. Хоча неочищений уран безпечний і його можна придбати, нам здалося, що для первинного експерименту це трохи занадто.

— Мірандо, як ти думаєш, що станеться? — запитала я.

— Ем, гадки не маю? — вона здавалася здивованою, що я поставила їй ненаукове питання.

— А які твої сподівання?

— Я насправді про це так не думаю. У науці не можна сподіватися — можна тільки поставити експеримент і спостерігати. Але загалом я просто сподіваюся, що щось станеться.

— То що нам тепер робити?

— Почнімо з йоду. Надягай рукавички, — я натягнула рукавички. По-чесному, усвідомлення, що ми справді

це робимо, і які можуть бути результати, до мене так і не дійшло. Ми просто діяли. Як Енді й казав, ми піддалися Карловій гравітації. Я приймала досить нерозсудливі рішення, але на ту мить цього не відчувала.

— А йод небезпечний?

— Ні, його взагалі використовують як дієтичну добавку: додають у сіль, це корисно для щитовидної залози. Також застосовують як каталізатор в органічних хімічних реакціях — здогадуюся, саме для цього він Карлові й потрібен.

Міранда витрусила маленьку сріблясту пластинку з флакона на мою долоню. Я простягла її Карлу.

Енді вийшов на широкий кут, щоб показати мене, ледь-ледь півтораметрову, з витягнутою до триметрового трансформера рукою в латексній рукавичці. Виглядаю приблизно як спантеличена мавпочка, що намагається встановити контакт із вищою формою життя. Нічого, звісно, не сталося.

— Спробуй прямий контакт, — сказала Міранда.

— Стоп, — сказав Енді, — хочу зняти зблизька.

Енді підійшов, щоб зняти, як я беру пластівець йоду з долоні своєї правої руки лівою, без жодних видимих ознак страху чи хвилювання, що прошивали все тіло. Я потягнулася й притисла йод до правої кисті Карла.

Жар — ось що я відчула. А тоді раптом — запаморочення в голові й нудоту.

— Ооххх... — сказала я, злегка похитнувшись.

Раптом Робін з'явився біля мене, ніби нізвідки.

— Ейпріл, усе гаразд? — запитав Енді з-за камери. Усі раптом виглядали переляканими, можливо, зрозумівши, що ми насправді й гадки не мали, що робимо.

Але тоді все пройшло.

— Так, — сказала я, хитаючи головою. — Так, здається... здається, я відчула пальцем тепло. А тоді мені запаморочилося в голові, — я перевела погляд на руку. Пластинка йоду зникла.

Чи було то все насправді, чи я просто нафантазувала — я вже не могла розрізнити. Було багато причин, з яких я могла відчути запаморочення, а відчуття тепла крізь латексну рукавичку — не зовсім точний і вимірюваний феномен. Та й пластинка була малесенька, я могла її просто впустити.

Міранда негайно спробувала зробити те саме з іншою пластинкою йоду й повідомила, що нічого не сталося. Звісно, ми це вирізали з відео, бо... нудно.

Ми обговорили чи варто продовжувати. На ту мить я вже почувалася цілком нормально і те, що Міранда не відчула нічого, змусило мене думати, що і я, мабуть, теж. Тож наступним кадром у відео Міранда каже:

— Ну, я сказала б, що результати неостаточні, Ейпріл Мей. Хочеш спробувати з америцієм?

— Думаю, варто!

— Ця маленька смужка металу, — Міранда її підняла, щоб показати глядачам, — містить малесеньку частинку грама америцію, радіоактивного металу, що утворюється в ході циклу розпаду плутонію. Ейпріл, хочеш перевірити, чи зацікавить вона Карла?

Я знову взяла смужку рукою в рукавичці і міцно притисла її до Карлової кисті.

— Здається, я знову відчуваю трохи тепла, без запаморочення, — я відняла руку, але смужка залишилася в ній.

— Пластинка не зникла так само, як йод, — повідомила я більше Міранді, ніж на камеру.

— Це не чистий америцій, тож щось обов'язково мало залишитися.

— Треба було, щоб це зробив хтось інший, щоб переконатися, чи я не уявила собі тепло, — сказала я.

— Це було би трохи краще для експерименту, так, — підтвердила Міранда. — Але, чесно кажучи, усе це — пародія на науку. Жодну з наших сьогоднішніх дій навіть не розглянули би на рецензування.

Ми ще трохи постояли, поки нічого не відбувалося. Зрештою, Енді опустив камеру й сказав Робіну:

— Ну, що ж, мабуть, пора тобі підганяти машину, бо ми... Ох бля, — Енді на мить завмер, дивлячись на те місце, куди я притисла америцій, і миттю схопив камеру, натиснувши на кнопку «запис». Саме вчасно.

Беззвучно і гладко — Карлова рука почала рухатися. Енді зняв приблизно дві секунди цього руху перед тим, як рука від'єдналася від тіла, м'яко клацнувши, і впала на землю. Шокована тиша наповнилася звуками подиву від натовпу — і від мене теж. Мій власний вигук ми не включили у відео, бо хотіли, щоб його можна було дивитися дітям.

Карлова рука — розміром з обідню тарілку — впала на цемент, перевернулася, щоб торкатися землі пальцями, і побігла.

***

Я кажу, що вона «побігла», бо це — найближче слово, яке я можу підібрати. Вона стала на кінчики всіх п'яти пальців і погнала геть, швидко клацаючи обожнюваним мармуром Голлівудської Алеї Слави, викликаючи скрики й підстрибування серед туристів,

які її помічали. Черга за нами вмить розсіялася, коли люди посунули вперед, щоб подивитися, що відбувається, або кинулися геть зі страху.

Кілька безцінних секунд ми шоковано витріщалися — як на мене, цілком природно — а тоді Міранда зірвалася вслід за рукою на якусь мить раніше, ніж до цього додумалися ми з Енді.

Ми протискалися найнавантаженішим хідником Лос-Анджелеса, наче втікачі в детективному фільмі. Я буквально врізалася в Чубакку, що фотографувався з милою парою середнього віку. Помітила руку, коли вона завертала праворуч у провулок Орандж і пришвидшилася на підтвердження своєї впевненості, що все це відбувається насправді, а також завдяки повній відсутності пішоходів лише за метр від Алеї Слави.

Я обігнула кут і побачила її — всього за шість-десять метрів попереду, але вона якимось чином перейшла на галоп. Замість окремих кроків рука рухалася підстрибом. Енді зупинився на повороті на Орандж, щоб зняти, як я женуся за рукою, а тоді побіг слідом.

Ми з Мірандою не зупинялися. Ми пролітали повз паркінги, готелі та житлові будівлі на Оранджі. Я не була — ніколи не була — спортсменкою. Міранда ж, з іншого боку, і не збиралася вповільнюватися, тож я з усіх сил намагалася від неї не відставати.

Орандж закінчується на перехресті з Франклін, але ми з Мірандою обидві ясно побачили, як рука Карла перебігла Франклін напряму, а тоді перестрибнула через невисокий помаранчевий паркан. Я трималася за кілька кроків позаду Міранди, пробігла крутою

закрученою під'їзною доріжкою і добігла до... бісового замку?

— Що, — сказала я, хапаючи ротом повітря, — за нахуй.

Хоча було темно, будівля була драматично освітлена. На ній були дивні, неочікувані архітектурні деталі — башточки й фальшиві кренеляжі. Після житлових будинків і торгових центрів, які ми щойно пробігали, у мене склалося раптове враження, ніби Карл відкрив портал, і нас перенесло в якусь кітчеву Нарнію. Обернулася назад — Франклін-авеню була на місці, повна машин.

Я вирішила, що ми досі у справжньому світі, і пройшла повз знак платної стоянки до молодого чоловіка у смокінгу.

— Ви не бачили, щоб тут пробігала велика така роботська рука? — запитала я, віддихавшись достатньо, щоб говорити.

— Гмм? — відповів він, ніби щойно зрозумівши, що я це до нього. — А. Так, вона зайшла всередину.

— Що?

— Ну вона прийшла й хотіла всередину, тож я її впустив. Вона не зовсім дотрималася дрес-коду, і хоча наші правила дуже конкретні й чіткі, я вирішив, що можна дозволити виняток у випадку автономної руки, — схоже, йому ситуація дивною не здавалася.

Міранда спробувала відповісти:

— Ем, ну ми... — і не спромоглася.

— Нам треба туди зайти, — перебила я.

Чоловік, років до тридцяти, у смокінгу та білих рукавичках, обдивився нас згори донизу перш як сказати:

— Ви членкині? — так, ніби й без того не знав відповіді.

— Ем, ні. Але ви впустили у клуб руку робота, чому нам не можна?

— Ну, по-перше, ви — не членкині. По-друге, і це з мого боку в жодному разі не критика, ви одягнені невідповідно до дрес-коду.

— А рука робота — відповідно?! — здивовано вигукнула я.

— У правилах нема нічого про роботські руки.

— Слухайте, — сказала я, — можна нам швиденько заглянути?

— Ви членкині?

— Ні, ми все так само не членкині! — у мене закінчувалося терпіння.

— Мені дуже шкода, немає жод...

Я просто відштовхнула його з дороги. Тобто, я не кремезна, але й він — не справжній охоронець. То явно був не бар, з якого тебе можуть викинути лицем об асфальт. То був якийсь пафосний клуб, і цей чувак не звик до застосування фізичної сили.

Я пропхнулася повз нього у двері, Міранда — прямо за мною, і ми опинилися в маленькій кімнатці з темними дерев'яними панелями на стінах, кількома деревами у горщиках і книжковими поличками. Ще двоє молодих людей стояли за столом. Швейцар зайшов за нами.

— Ніко, вибач, вони мене відштовхнули! — він був приголомшений.

— Тут проходила роботова рука? — сказала я наполегливо, досі віддихуючись після погоні.

— Вітаю у «Магічному Замку», я Ніка. Ви членкині? — вона й бровою не повела.

— У «Магічному Замку»?

— У «Магічному Замку», — відповіла Ніка. — Клубі Академії Магічних Мистецтв. Вхід тільки для магів, які є членами клубу.

— Це що, серйозно?

Вона не відповіла.

— І тому вам не здається дивним, що сюди щойно зайшла автономна рука, — сказала я.

— Ми бачили й дивніші дива.

Я вирішила скористатися своїми навичками телезірки і спробувала змінити тему.

— Коротше, роботська рука, приблизно двадцятип'ятисантиметрова, проходила тут кілька хвилин тому, і мені дуже важливо її знайти.

— Пані, мені шкода, але я не маю права обговорювати наших клієнтів з нечленами. До того ж, ми не можемо дозволити вам увійти, оскільки це було би порушенням нашої дуже чіткої політики. Цю розмову закінчено.

Я подумала, що штовханина спрацювала минулого разу, тож спробувала проштовхнутися повз них у той дивацький прибацаний клуб, а тоді усвідомила, чому та кімнатка виглядала незвично.

— Якщо ви хочете нас розштовхати, — сказала Ніка, — то ласкаво прошу спробувати.

Вона вказала на стіни без дверей.

— Що це, в біса, за місце таке? — я мало не кричала. Перевела погляд на Міранду, яка насупилася настільки сильно, що, здавалося, їй звело чоло.

— Це «Магічний Замок» і, боюся, я маю попросити вас піти.

— Окей, ви ж в курсі, що на Голлівудському Бульварі стоїть непояснюваний триметровий робот? Так от, від нього щойно відпала рука, і вона забігла у ваш

клуб. Якщо мені не можна зайти, то чи могли б ви бодай піти й пошукати її?

Ніка нарешті виглядала принаймні трохи заінтригованою.

— Ми це зробимо, але спочатку ви маєте звідси вийти.

Не знаходячи інших варіантів у кімнаті без дверей, ми вийшли. Одразу за дверима замку я витягла з кишені телефон, який уже кілька хвилин безперервно вібрував. Винуватцями цього були Енді та Робін. Я написала їм обом, повідомивши, що ми — на перехресті Північного Орандж та Франклін, бо не хотіла здатися прибацаною і кликати їх до «Магічного Замку».

Вони обидва з'явилися менш як за хвилину.

Ми всі сіли в Робінову машину.

— Чим це так добре пахне?

— Я заходив у «Ін-Ен-Аут»*, — сказав Робін. — Довелося вгадувати, хто що любить. Я навіть не певен, що ми всі їмо м'ясо, але є «звірська» картопля фрі** для вегетаріанців.

— Ти — Ісус! — вигукнула я, зрозумівши, як хочу їсти.

— Я не відмовлюся від картоплі, — сказала Міранда. Звісно, геніальна красуня — ще й вегетаріанка. Спонсор милої вегетаріанки, що їсть картоплю фрі — чоловік, який працює буквально моїм слугою.

Треба написати Майї — подумала я. Але в моїх руках опинився «Дабл-Дабл», і весь світ зупинився.

---

* *In-N-Out* — американська мережа ресторанів швидкого харчування, поширена переважно на південному заході США й уздовж узбережжя Тихого океану;

** *Animal style fries* — картопля фрі з розтопленим сиром, смаженою цибулею й «таємним» соусом.

Ми передавали пакети з їжею по машині, поки Робін віз нас у готель, і розповідали Робіну та Енді про дивні події в «Магічному Замку».

— Я можу вас туди провести, — сказав Робін.

— Це як? — запитала Міранда.

— Тільки фокусники можуть отримати членство, а зайти можна тільки якщо маєш членство або гостьову картку одного з членів. Я, мабуть, можу одну таку дістати до завтра.

— Боюся, це вже буде запізно. До того ж, нам треба змонтувати купу відеоматеріалу. А ще — мені треба затвітити, — я дістала телефон.

@AprilMaybeNot: Щойно провели вражаюче успішний експеримент із Голлівудським Карлом. Права рука від нього відпала й від нас утекла. Я знаю, звучить абсурдно — але так і було. У нас є запис, опублікуємо відео, щойно закінчимо монтувати.

@AprilMaybeNot: Карлова рука забігла у "Магічний Замок", куди нас не пустили, бо ми були в джинсах і не вміємо показувати фокуси?! ¯_(ツ)_/¯ Але ми провели успішну взаємодію з Карлом, і рука Голлівудського Карла наразі зникла безвісти.

Невдовзі після цього мені прийшло десь вісімдесят твітів із посиланням на новину «Асошіейтед Прес» із заголовком «РУКИ КАРЛІВ ЗНИКЛИ ПО ВСІХ КОНТИНЕНТАХ». Не лише Голлівудського Карла — у кожного Карла протягом останньої години зникла права рука. Новина була всього на кілька рядків, і там

не згадувалося, куди руки втекли, не було ні фото, ні відео рук, що повзають десь по Мумбаю, але в кожного перевіреного Карла тепер бракувало правої кисті.

— БЛЯ! — крикнула я на всю машину, перелякавши Енді, який уже був заснув.

— Що таке, Ейпріл? — занепокоєно запитав Робін з водійського місця.

— Усе серйозніше, ніж ми думали, АП нас уже випередило.

Бути першою — майже краще, ніж бути найкращою, але бути найкращою — це значно більше роботи, тож я розгубилася. Я хотіла, щоб ці твіти стали такими ж вірусними, як і те перше відео. Я хотіла контролювати історію. Циферки швидко зростали, але не так швидко, як росли б, якби я була першою. Скоро почнуть дзвонити журналісти — тож я буду принаймні частиною історії, але вона буде не моя, тож я не отримаю всієї вигоди, яку отримала б, якби одразу затвітила замість гнатися за рукою.

Звісно, я розуміла, що новини про втечу руки Голлівудського Карла розійдуться швидко, але якщо шістдесят чотири Карлових руки раптово почали бігати по шістдесятьох чотирьох мегаполісах на всіх шести континентах, то це вже сенсація! Нас перегнали. Я була дуже налякана і розгублена, і навіть не знала, за чим женуся.

— Енді, діставай камеру, давай зараз знімемо кінець відео й запостимо. Робіне, ти можеш підвезти нас у найближче місце зі швидким інтернетом?

— Ні, — сказав Робін.

— Що? — я була шокована думкою, що Робін чогось не може.

— Не треба цього робити. Напишіть сценарій, зніміть кінець сьогодні ввечері, але не публікуйте відео.

Хай преса поістерить. Якщо ви зараз опублікуєте своє відео, то воно загубиться. Ви записали велику новину, але в новинних програм на сьогодні вже є контент. Завтра чи післязавтра...

— Вони вже шукатимуть свіжачок, — сказала Міранда.

— Саме так, — кивнув Робін.

— Але я вже затвітила про це, — тепер я не була певна, запізно чи зарано.

— Тоді тобі надійде багато запитів від ЗМІ і ми їх ігноруватимемо, поки не вийде відео. Це тільки змусить усіх іще більше на нього чекати, — сказав Робін.

— Це добрий план, — додав Енді. — Бо я тепер можу аж цілих чотири години не психувати. Можу змонтувати відео в літаку, а поки що поспати.

А тоді знудженим тоном він мовив:

— Шофер, відвезіть мене в місце відключки, і подалі від цієї істеричної жінки, — і знову прихилився до вікна.

— Енді, ми — на вістрі історії! — я перехилилася з переднього сидіння, щоб подивитися на Енді, водночас нап'ялюючи щонайкращий вираз обличчя а-ля Гермiона Ґрейнджер.

— А я — на вістрі насилля, Ейпріл, — він не розплющив очі.

— До чого тут взагалі вістря? — запитала Міранда.

— Ну, типу, ми зараз ніби ходимо по вістрю ножа? Ситуація точно гостра, — сказав Робін.

— Народ, ми щойно зробили важливий крок, — сказала я, — і вороття немає.

Ми всі подивилися одне на одного. Нікому з нас і двадцяти п'яти немає, а ми роз'їжджаємо бульваром Санта-Моніка і плануємо медіастратегію оголошення про перший контакт із космічним прибульцем.

Події нас злегка оп'янили, тож хтось засміявся. За кілька секунд реготали вже всі. Ми сміялися з абсурдності всього: того вечора, тих тижнів, і з того, що така доля випала нам. Ми не мали жодного права брати на себе цю роль, але ми її зіграли. Ми волали, викидали кулаки в повітря й обмінювалися враженнями, а Енді переборов сонливість, щоб заусміхатися.

Коли в усіх уже боліли щоки й ми ще раз обговорили план дій, я відкрила нотатку в телефоні й почала писати сценарій, який і відзняла дорогою до готелю, поки Енді й Міранда спали, а Мірандина голова бовталася на плечі в Енді.

— Ми гналися за Карловою рукою по Оранджу аж до «Магічного Замку» — клубу для фокусників, куди нас не пустили. Проте тамтешні співробітники підтвердили, що рука зайшла в їхній заклад. Схоже, наша інтерпретація Послідовності Фредді Мерк'юрі виявилася правильною, і застосування америцію, йоду чи обох речовин разом або спричинило, або дозволило Карловій руці від'єднатися та незалежно пересуватися Лос-Анджелесом. Ми не знаємо, де зараз перебуває рука. Ми отримали інформацію, що всі Карли на всіх континентах утратили праві руки. Утім, тоді як рука Голлівудського Карла, як ми бачили, втекла, є багато записів того, як руки інших Карлів просто миттєво зникають. Ми не знаємо, що це значить і, направду, — не знаємо, що зробили. Але Карл попросив у нас матеріалів, і ми їх надали. Зараз я усвідомлюю, — збагнула я, бо раніше навмисно не давала собі про це думати, — що сьогоднішні дії ми здійснили від імені всього людства і, можливо, варто було спершу попросити якогось дозволу... або

передати владі право на рішення щодо курсу дій. Я цього не зробила. Я не думала, що результати нашого експерименту будуть такими вражаючими й важливими. Хай там як, станом на зараз у мене немає жодних причин думати, що Карли — не дружні. Хіба дуже-дуже дивакуваті.

На цьому я закінчила відео. Глянула на заднє сидіння. Міранда спала на плечі в Енді. Це здавалося правильним вибором, тож на останні п'ять хвилин перед тим, як ми доїхали до готелю, я заснула — і тоді мені вперше наснився Сон.

***

Я у вестибюлі пафосного офісу. Усе блискуче, яскраве й новесеньке. Звідусіль лине світло, але вікон немає — навколо самі стіни з дерев'яними панелями й сірий килим на підлозі. Грає якась музика, але я її не впізнаю. Навколо немає нікого, окрім маленького робота за столом рецепції. Ну, не маленького, десь розміром із людину. Виглядає плавнішим і лискучішим за Карла — біло-блакитний і без хрому. Він не відлякує, тож я до нього підходжу.

— Вітаю, — каже він м'яким, людським, за звучанням — чоловічим голосом.

— Привіт, я прийшла на зустріч з Карлом, — кажу я.

— У вас є пароль? — питає робот за столом.

— Ні, — відповідаю я скептично.

Тоді я прокинулася і зрозуміла, що ми приїхали в готель. Поки я була у відключці, відбувались обговорення: Міранді треба було десь зупинитися, тож Робін запропонував зняти їй кімнату в нашому готелі — щоб не їздити зайве туди-сюди. Наш із Енді

рейс був за шість годин, тож ми встигнемо аж чотири години поспати у справжніх ліжках! Ми всі були як зомбі, але я та Енді — найбільше. Енді мугикав якусь дивну пісеньку, поки ми чекали на Міранду, яка проходила реєстрацію. Пісня була знайома, але я не могла зрозуміти, звідки.

Ми разом піднімалися ліфтом. Міранда мугикала ту саму дивну пісеньку, що й Енді раніше.

— Боже, що це за пісня? Така знайома. Ви обоє її наспівуєте, — сказала я Міранді й Енді.

— Ем, — тільки й спромігся Енді.

— Вибач, я навіть не усвідомлювала, що мугикаю, — відповіла сонна Міранда.

Я подивилася на Робіна, бо в нього добре виходило вирішувати проблеми.

— Вибач, Ейпріл, я її не чув.

Ми всі розійшлися по окремих кімнатах.

Не роздягаючись, я впала на ліжко й дістала телефон. Подивилася на купу твітів, що мені поприходили. Відколи я затвітила про руку, до мене додалося більш як десять тисяч читачів. Я навіть не займала і не вивчала свою аудиторію, а просто спостерігала, як вона росте. Здавалося, телефон став важити п'ять кіло, і я майже заснула, але тоді зрозуміла, що геть закинула Фейсбук і не перевіряла імейл. Я скопіювала твіти й запостила їх у себе на Фейсбуці, а тоді спостерігала, як пост розходиться там. Здавалося, вся ця окрема аудиторія геть не в курсі ситуації, і пост поширився там з такою ж швидкістю, як і в Твіттері. Я перевірила поштову скриньку й написала батькам, що подзвоню завтра. А тоді перемикалася з Фейсбука на Твіттер, перевіряла, чи з'явилися новини, дивилася, що мені (і про мене) кажуть.

Телефон блимнув повідомленням від Майї. *«Побачимося завтра, мабуть»* — написала вона. Я була така втомлена, і здавалося, що зараз почнеться драма, до якої в мене нема бажання, тож закрила повідомлення. А тоді продовжила клацати і свайпати в телефоні, поки сон не переміг у боротьбі за мою свідомість.

Я — у блискучому вестибюлі, грає музика, робот чекає за столом.

— Вітаю, — каже він знову.

— Привіт, ви можете мені щось про себе розповісти? — питаю я, сподіваючись завести з ним розмову.

— У вас є пароль?

— Ні, але...

І я прокинулася. Але принаймні тепер я знала, звідки взялася та пісня — вона грала у вестибюлі уві сні. Звучала трохи як інструментальна версія поп-пісні з шістдесятих, типу тих, що вмикають в ліфтах. Як «It's Not Unusual», але не воно. Але вона на всі сто засіла у мене в голові, і залишиться там десь на наступні шість місяців.

Мабуть, я її наспівувала в машині, — подумала я. Ось де Міранда й Енді її почули. Вона засіла їм у голові через мене.

У мене зазвичай ніколи не бувало повторюваних снів. Звісно, був один про те, як я цілий семестр не ходила на пари, а тоді мала складати іспит, але такі у всіх бувають. Наскільки я могла пригадати, це був єдиний раз, коли мені наснився сон, що настільки повторював попередній.

Але якщо й була частина мене, якій це здалося дивиною, то вона не заважала мені заснути нафіг знову — що я і зробила.

А знаєте, чого я не зробила? Не глянула на телефон, щоб перевірити повідомлення. Якби подивилася, то ось такий ланцюжок повідомлень, отриманих від Майї протягом останньої доби, знайшла б:

Ейпріл, 02:00: *Треба про дещо поговорити.*

Майя, 09:52: *Що там, люба*

Майя, 12:12: *Ейпріл?*

Майя, 19:02: *Ти жива?*

Майя, 21:30: *Тиць?*

Майя, 00:12: *Побачимося завтра, мабуть.*

Наступного ранку ми навіть не перетнулися з Мірандою. Робін дещо героїчно зустрів мене й Енді у вестибюлі й дотяг нас аж до самого аеропорту, а тоді — крізь перевірку безпеки, і аж до самої посадки в літак до мене не доходило, що він летить з нами у Нью-Йорк. Робін також, на диво, перевів нас усіх у перший клас.

— Ти взагалі спав? — запитала я в нього після того, як нас посадили на м'якесенькі пафосні місця.

— Не спав, мусив написати багато листів. Тобі треба буде підписати контракт на книжку, — додав він уривчасто.

— Чому?

— Це допоможе тобі впливати на громадську думку. Кожен, хто прочитає твою книжку, з більшою

імовірністю буде на твому боці. Це найінтенсивніше з усіх сучасних медіа. Люди готові проводити з книжкою годину за годиною. До того ж, вони досі готові платити за книжки.

— Але я вже отримую гроші за відео на Ютубі, — сказала я, гортаючи Твіттер. Люди істерили. Я почала писати твіт, бо не могла стриматися: «Пізніше сьогодні буде відео, зараз монтуємо. Ситуація дивна. І така захоплива». Поки я писала, Робін говорив далі:

— За відео на Ютубі ти отримуєш дуже мало. Ти отримуєш частку цента за кожен перегляд. Ставлю, що за кожен проданий примірник книжки ти отримувала би більш як п'ять доларів.

Тут я повела вухами:

— І скільки ж людей купило б мою книжку?

— Сотні тисяч, — він зробив паузу, — за найскромнішими оцінками.

— Мені треба буде підписати контракт на книжку, — сказала я йому. — Ще мені спало на думку, що варто зняти квартиру поближче до Карла.

— О! Цікава думка, мені подобається. Можеш за ним наглядати, залишатися в курсі. Я подізнаюся. Є побажання?

— Наприклад?

— Бюджет, стиль... — він зробив паузу. — Кількість кімнат.

Ой, справді.

— Я і Майя, — сказала я Робіну. — Це дивно — ми спочатку були сусідками, а тепер зустрічаємося, але ми не зовсім на тому етапі, щоб з'їжджатися. Просто ми з'їхалися до того, як почали зустрічатися.

— Звучить складно, — відповів Робін.

— Ну, можливо, ти щось порадиш.

— Я не знаю, чи можу. Твоє життя в наступні тижні й місяці сильно ускладниться, і вільного часу ти матимеш небагато. Але я також знаю, що мати близьку людину, якій до тебе не байдуже, може допомагати тримати зв'язок із реальністю.

— Щоразу, як я про це думаю... Не можу уявити, як пропоную Майї з'їхатися. Наче уявляти, як монетка провалюється крізь свинцевий брусок. Мозок відмовляє.

— Те, що ти не можеш собі щось уявити, ще не значить, що ти не зможеш цього зробити, — сказав він.

— Звучить як добра порада, — але від думки про це мені все одно було погано. І я була виснажена.

— То скільки кімнат? — запитав Робін.

— Ууу, мабуть, дві.

Залишила собі варіанти. А тоді я майже одразу заснула. Звісно, мені негайно наснився Сон. І знову — я не поставилася до нього серйозно.

Вам може здатися дивним, що ми з Енді досі не прошарили Сон, але він був не надто захопливим, а говорити навіть про цікаві сни з іншими — збіса занудно. Я намагаюся цього не робити ні за яких обставин, бо ненавиджу, коли мені розповідають про сни. І, до того ж, ми з Енді того дня обмінялися максимум чотирма словами.

Я ще трохи поговорила з Робіном, але він доти не спав. Тож, хоча Сон уже майже точно опинився у нього в голові, він ніяк не міг цього знати. Але скоро мав дізнатися — як і принаймні половина людей у тому літаку і певна кількість інших, з якими я перетиналася в аеропорту.

Можете сміливо додавати це до мого списку досягнень:

Ейпріл Мей, колишня детективка у справах домашніх тварин, спадкоємиця молокоприладів, ініціаторка Першого Контакту з прибульцями з космосу, відеоблоґерка та нуль-пацієнтка першого і єдиного відомого інфекційного сну. А також... нікудишня дівчина.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

До двадцяти трьох я навчилася майстерно уникати стосунків. Ось кілька порад — на випадок, якщо вам теж подобається повністю ізолюватися від любові через глибокі підсвідомі страхи, існування яких ви не здатні навіть визнати.

1. Якщо хтось, із ким ви регулярно спите, застосовує надміру фамільярний спосіб звертання, у відповідь подвоюйте його. Наприклад:
   — Можеш передати пульт, бейбі?
   — Так, тримай... бейбусічка-манюсічка.
2. Якщо розмова набуває напрямку, у якому ваші стосунки можуть отримати назву «стосунки» — повністю нехтуйте усіма правилами розмови. Наприклад:
   — Ти не відчуваєш, що ми... до чогось наближаємося?
   — Я хочу бути найкращою, як ніхто раніше.
   — Ти що, цитуєш пісню з «Покемонів»?

3. Будьте готові вмить безжально й жорстоко дистанціюватися від людей, які вам небайдужі і потрібні більше за кисень. Наприклад:
   — Слухай, Ейпріл, моя мама приїде в гості.
   — Добре.
   — Можливо, вам варто, ну, познайомитися?
   — Ну я ж тут живу, правда?

По суті, з усіх сил старайтеся принизити й порушити їхній з вами зв'язок і любов до вас, бо десь глибоко ви себе ненавидите настільки, що й уявити не можете, аби із вами хотів бути хтось настільки чудовий. Тобто, якщо ви комусь подобаєтеся, то з ними точно щось не так, правда?

Вам це може здатися дивним, бо ви ж знаєте Ейпріл Мей з відео та соцмереж. Завжди впевнену, різку й розкуту Ейпріл Мей. Як можна поводитися так самовпевнено і водночас бути настільки невпевненою в собі? Ну, якби я не була така невпевнена, то не мала б ні можливості, ні бажання кожен день свого життя вчитися дуже переконливо вдавати самовпевненість.

Стосунки з Майєю були найдовшими стосунками мого життя. Думаю, те, що вона була чудовою сусідкою й одногрупницею, не давало мені їх зруйнувати — а імпульс це зробити мене вже кілька разів навідував. Але наші стосунки переважно трималися на Майїному розумінні, що моя зневага до її почуттів — це вираження моєї нелюбові до себе, а не до неї.

Результатом цих майже-довгострокових стосунків з красивою й розумною жінкою стало те, що якби я навіть на мить задумалася про життя без Майї чи з нею, то помітила б, як глибоко і пристрасно її

кохаю. Розуміння, що мені доведеться розповісти Майї про все, що сталося, і пов'язані з цим емоції (бажання все обговорити, страх розчарування, узагалі — небайдужість до її думки, розуміння, що вона мене по-справжньому знає) викликали в мене бажання тікати так, ніби мене переслідує анаконда. Двадцятиметрова анаконда, що ДУЖЕ СИЛЬНО хоче мене обійняти.

Я зараз про все це розповідаю так, ніби тоді це розуміла. Але ні. Я тільки знала, що після того першого пропущеного дзвінка мені було складніше й складніше уявити, як піде розмова з нею, коли вона настане. І я розповідаю вам це тому, що не хочу, аби ви мене зненавиділи. За кілька сторінок ви будете готові мене прибити, тож намагаюся дати вам повне розуміння своєї психологічної турбулентності, щоб ненависть була принаймні не аж такою сильною.

***

Коли я зайшла додому, у квартирі було чисто. Значно чистіше, ніж зазвичай.

— Ого, ти що, на маму перетворилася? — гукнула я пустій вітальні, знаючи, що Майя десь є.

— ЕЙПРІЛ! О господи, я така рада тебе бачити. Я переживала! — сказала вона, виходячи зі спальні. На ній була футболка з Диво-Жінкою й картаті піжамні штани.

— Переживала? Ти таки *змамилася,* — я всміхнулася, ніби це був жарт, але в ньому була частка правди.

— Ти мені не писала, відколи сказала, що тобі треба про щось поговорити. Ти ж розумієш, що це не може не хвилювати, — вона таки виглядала схвильованою навіть більше, ніж я очікувала.

Я водночас зрозуміла дві речі. По-перше, вона могла вже очікувати на розрив. По-друге, ми таки порвемо, по-справжньому порвемо, серйозніше, ніж усі мої попередні рази. Як я довела це все до такого стану?

Паніка.

— Ну, нам треба про дещо поговорити, — це не зменшило її стривоженості, і я зрозуміла, що ми почали не з тієї ноти. Я продовжила, — моя поїздка в ЛА видалася дуже багатою на події.

— Ти чула, що всі праві руки Карлів зникли?

Я не могла не розсміятися.

— Так, не без моєї участі, — мене злегка здивувало, що вона не стежила за мною ні в Твіттері, ні на Фейсбуці.

— О боже, ну звісно! — у її очах загорілися вогники.

— Майє, відбулося багато чого. Ем... — це було нелегко. — Цілком ймовірно, що Карл — з космосу, і ми з Енді...

— Карл ЩО?

— Схоже, з космосу. Типу, не з цієї планети «Прибулець Павло», в цьому сенсі з космосу, — я зробила паузу, щоб зрозуміти, чи треба їй подальше пояснення, і продовжила, коли здалося, що не треба.

— Ми вже зняли...

Вона знову мене перебила:

— Будь ласка, продовжуй розповідати про неземне походження!

— Е-е, ну, так, ми розгадали Послідовність. Тобто, це зробила Міранда.

— Хто така Міранда?

— Студентка-аспірантка з Берклі, яка писала мені щодо фізичних властивостей Карла. Я їй розповіла про

загадку у Вікі, і вона поборола її хвилин за шість — доволі вражаюче.

Майї стало помітно незручно від цих новин. Я розповіла їй усе крок за кроком, сподіваючись, що стане менш схоже, ніби в мене нова дівчина.

— Матеріал, з якого зроблений Карл, те, як він поводиться і взаємодіє з оточенням — повне безглуздя. Це неможливо. Карл не може існувати, але ось він, охороняє «Чипотле», змушує усіх дійти висновку, що створили його не люди.

— І?

— І Міранда розгадала, що Карл просив хімічних елементів. *I, Am, U* — йод, америцій та уран.

— УРАН?!

— Ага, більшість теж так реагує. Отже, ми принесли Карлу трохи йоду та америцію, рука від'єдналася від нього й утекла, і господи — чому я розповідаю тобі це все, а не просто показую відео? Енді його опублікує з хвилини на хвилину.

Я зайшла в наш акаунт на Ютубі й показала їй відео, що ось-ось мало стати третім опублікованим на каналі. Додивившись, Майя повернулася до мене і сказала:

— Вона симпатична, ага.

Що ж, це сталося швидко. Я пошукала якоїсь негативної правди, яку могла б сказати про Міранду, щоб Майя не відчувала такої сильної загрози.

— Ага, вона дивачка, — ось і все, на що я спромоглася.

Далі була довга тиша, протягом якої я сподівалася, що ми повернемося на більш стабільний ґрунт обговорення того, що я знайшла справжнісінького прибульця на вулицях Нью-Йорка, зняла з ним кілька відео і стала, де-факто, амбасадоркою космосу на Землі.

— І ви скоро опублікуєте це відео?

— Так! Ніхто більше не зняв, як рука рухається окремо — тільки ми! І тільки ми маємо хоч якесь пояснення, чому це сталося! Ніхто навіть не знає про послідовність! Усе так, як ти й казала: я — не тільки та, хто помітила послідовність, але й та, хто її вирішила!

Вона отримала те, чого сама хотіла, тож принаймні в цьому я могла її звинуватити.

— І знаєш, що станеться, коли ти це зробиш? — її обличчя скам'яніло.

— Моя аудиторія виросте? Я зможу поширювати прості позитивні повідомлення тоді, коли це потрібно людям? Це не сильно відрізняється від реклами, а Енді знає про соцмережі все, що можна знати.

— Енді. Отже, це була його ідея, — це було не питання.

— Не дурій, Енді не переконав би мене й лампочку вкрутити. Це була моя ідея, від початку й до кінця.

— Ейпріл, — вона сіла на моє ліжко, а тоді замовкла на довше, ніж мені хотілося б. — Як ти думаєш, про що це все?

Вона сказала це так, ніби знала відповідь краще за мене. А вона й знала, та від цього я злилася не менше.

— Такий шанс випадає раз на сто років, Майє! Так, гроші будуть, але справа не тільки в цьому. Я вірю, що маю шанс зробити щось хороше.

Не знаю, чому я ніколи не почувалася достойною людиною. Просто так вийшло. Саме це штовхає мене вперед. У цьому вся я. Майя розуміла це краще за мене. Вона знала, що підняти цю тему не допоможе, тож не піднімала... поки що.

— І ти думаєш, що впораєшся сама, — знову-таки, не питання.

Я розповіла їй про Патнем і містера Скемпта і про те, що в мене з'явився асистент, який допомагатиме з імейлами. Я мало говорила про Робіна, бо якщо комусь і випаде нагода зняти з мене трусики, то це скоріше йому, ніж Міранді. У мене був агент і ймовірний контракт на книжку, і ми з Енді вже побудували бренд та стратегію його запуску.

— Тобі не здавалося хорошою думкою поговорити зі мною про це все?

Розумна людина саме цієї миті могла б виправити ситуацію. Дуже легко це все розділити. Напевне, непоганою ідеєю було б створити дистанцію між темою «Ми не одні у Всесвіті» та темою «Я боюся наших стосунків». Але я *хотіла* перетворити сварку на розрив — ідея «нас» не могла змагатися з ідеєю «Ейпріл Мей» — тож я підпалила гніт.

— А яка тобі до цього справа? — запитала я.

Вона була по-справжньому шокована. Піднялася й завмерла, досі в піжамі, з відвислою на кілька секунд щелепою, поки не зрозуміла, що відбувається.

— Ой, іди нахуй, Ейпріл.

— Що? Ми ж сусідки, подруги. Я написала тобі першого вечора, бо потребувала поради, але тоді все закрутилося, тож я вирішила розповісти тобі, коли повернуся.

— Сусідки. Точно.

— До речі, про це, — я хотіла сказати це рівним тоном, але вийшло здавленим і тремтячим, — я подумала, що на користь історії мені варто переїхати на Мангеттен. Робін знайшов квартиру, вікна якої виходять прямо на Нью-Йоркського Карла.

— Робін?

— Мій асистент.

— Знайшов тобі нову квартиру, — мене обпекло вогнем. — І я так розумію, вона однокімнатна?

— Ми ж просто сусідки, Майє.

Запала коротка тиша. Навколо вирували її емоції: злість, біль, розчарування. Розчарування конкретно мною, а не ситуацією. У мене склалося враження, що вона не здивована, що я повністю виправдала її очікування.

А тоді всі ті потужні емоції перетворилися на сум. Майя явно заплакала, коли відвернулася від мене і пішла до своєї спальні. Біля дверей вона обернулася, уже зі спухлими очима, і м'яко сказала:

— Боже, Ейпріл, ти геть не розумієш, правда? Ти й гадки не маєш, про що йде мова? Ти просто намагаєшся знайти публіку, що любитиме тебе, і мене не досить. Що ж, цього також не вистачить, але, думаю, тобі доведеться переконатися в цьому самій.

Це вперше вона сказала мені «я тебе люблю». Чи принаймні підійшла так близько. Вона знала, що якщо скаже прямим текстом, то я психану.

— Я важу п'ятдесят чотири кілограми, і я — найстрашніше, що ти бачила у своєму житті. Телефонуй, коли перестанеш бути сцикухою, — і вона закрила за собою двері.

Пам'ятаю, єдиною емоцією, яку я відчувала, коли зачинилися двері, було полегшення. Я дістала телефон і відкрила Твіттер.

Боже, якою ж я була ідіоткою.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Більшість наших рис нам підвладні — принаймні, якоюсь мірою. Хтось добре грає у футбол, хтось дотепний, хтось багато знає про історію давнього Риму, у когось світле волосся. Над чимось із цього ми працюємо, а щось просто у нас є, але це все нас характеризує.

Зі славою не так.

Уявіть, якби для кожного, хто на вас дивиться, ви виглядали по-іншому. Не так, що різним людям ви здаєтеся менш чи більш привабливими. А так, що хтось один вважає вас грубошкірим шістдесятип'ятирічним ковбоєм з Вайомінґу, в чоботях і капелюсі; а інший — одинадцятирічною дівчинкою в бейсбольній формі. У вас немає над цим влади, і те, як вас бачать, ніяк не стосується ні вашого життя, ані навіть ваших генів. Ви гадки не маєте, що бачать усі ці люди, коли на вас дивляться.

Ось що таке слава.

Може здатися, що це десь як краса, бо часом кажуть, що краса — в очах того, хто дивиться. І справді — ми

не обираємо, чи бути нам красивими. Різні люди мають різні на це погляди, і єдиний, хто визначає, чи приваблива я — той, хто на мене дивиться. Але з приводу привабливості принаймні є якийсь консенсус. Краса — риса, визначена людськими природою і культурою. Я бачу свої очі, губи, груди, коли дивлюся на себе в дзеркало. Я знаю, як виглядаю.

Зі славою не так.

Слава людини живе в головах усіх, крім неї самої. Можна проходити реєструватися на рейс в аеропорту, і 999 людей побачать тебе як чергове обличчя у натовпі. А тисячна вважатиме, що ти відоміша за Ісуса.

Як ви можете собі уявити, слава через це дезорієнтує. Ніколи не знаєш, хто що знає. Ніколи не знаєш, дивиться на тебе хтось, бо вважає привабливою, чи бо ви разом вчилися, чи тому, що дивиться твої відео, слухає твою музику або читає про тебе в журналах уже багато років. Ніколи не знаєш, чи тебе знають і люблять. Гірше — ніколи не знаєш, чи тебе знають і ненавидять.

І хоча я можу дивитися на себе в дзеркало і знати, що я симпатична, так просто побачити свою відомість не вийде, бо слава не однакова з усіх точок зору. Для кожного, з ким взаємодієш, ти припадаєш на інше місце на неосяжній шкалі слави.

Хоча, як не дивно, приходить мить достатньої відомості, щоб — чули про тебе, чи ні — усі навколо вважали тебе знаменитістю. Просто дізнатися про твою славу стає достатньо, щоб зацікавитися, не пройти повз, попросити фото, автограф, шматочок єства.

Пригадую, якось, коли ще вчилася у середній школі, я була в аеропорту і побачила, як люди фотографуються з якимось чуваком, явно відомим на вигляд.

У нього були великі темні окуляри, купа блискучих перснів і два годинники. Я теж пішла з ним сфотографуватися. Пізніше я дізналася, що то був музичний продюсер, який читав реп у кількох треках Ліл Вейна. Я не дуже знала, хто такий Ліл Вейн.

Мені випала можливість подумати про славу трохи глибше за більшість людей, але слава — штука не суцільна, вона не однакова для ведучого погоди на місцевому каналі й Анджеліни Джолі. Отже, поговорімо трохи про теорію багаторівневої слави Ейпріл Мей.

РІВЕНЬ 1: ПОПУЛЯРНІСТЬ

Ти — велика шишка у себе в школі чи місцевій громаді. У тебе помітний засіб пересування, який впізнають на районі, ти — пастор більшої за середню церкви або колишня зірка шкільної футбольної команди.

РІВЕНЬ 2: ЛОКАЛЬНА ЗНАМЕНИТІСТЬ

Тебе впізнають і/або добре знають у певних колах. Можливо, ти — видатна лепідоптерологиня, яку ідолізують усі інші лепідоптерологи. Або мер чи метеоролог середнього міста. Можливо, ти — одна з 1,1 мільйона живих людей, у яких є сторінка на Вікіпедії.

РІВЕНЬ 3: СЛАВА РОБОЧОГО КЛАСУ

Багато людей знають, хто ти, і вони живуть по всьому світу. Є всі шанси, що у продуктовому до тебе підійде привітатися незнайомець. Ти — професійна спортсменка, музикант, письменниця, актор, ведуча теленовин чи інтернет-знаменитість. Можливо, тобі досі

доводиться працювати, аби заробляти на життя, але твоя робота — це твоя слава. Скоріш за все, новини про твою смерть потрапили б у тренди Твіттера.

РІВЕНЬ 4: СПРАВЖНЯ СЛАВА

Фанати впізнають тебе настільки часто, що це обтяжує. Тебе фотографують без дозволу; ніхто не пирхав би, якби ти назвалася знаменитістю. Коли ти почнеш із кимось зустрічатися, то не здивуєшся, що про це напишуть у журналах. Ти — митчиня, політикиня, ведучий чи актор, і тебе впізнає більшість людей у країні. Твоя людськість настільки знецінена, що люди справді дивуються, дізнавшись, що ти «прямо як вони», бо іноді купуєш їжу. Тобі ніколи більше не доведеться турбуватися про гроші, але мати ворота з інтеркомом на під'їздній доріжці — доводиться.

РІВЕНЬ 5: БОГОТВОРІННЯ

Тебе знає кожен у твоєму світі, і ти така велика шишка, що навіть людиною більше не вважаєшся. Твоя історія занадто велика, щоб поміститися в одне людське життя, і пам'ять про тебе житиме ще довго після того, як земна оболонка зотліє. Ти — мати-засновниця нації, творець релігії, імператриця або вигаданий герой. Ти нині не серед живих.

Якщо уважно придивитися до цієї шкали, можна помітити, що є дві різні характеристики, вбудовані у кожен рівень. По-перше, кількість людей, які знають, хто ти. По-друге, середній рівень відданості, яку

вони до тебе відчувають. Лідери сект мають п'ятий рівень відданості, але аудиторію розміру першого рівня. Таке осмислення слави справді допомогло мені усвідомити, що значить бути відомою, зрозуміти, де я на цій шкалі, і вирішити, що з цим робити.

***

Протягом кількох тижнів після того, як ми з Енді опублікували перше відео з Нью-Йоркським Карлом, я прослизнула на третій рівень слави. Нью-йоркці досі мене переважно ігнорували, але коли я наближалась до туристичних місць, доводилося робити селфі. Одна жінка підійшла на вулиці й почала базікати зі мною, наче з подругою. Після хвилин п'яти розмови я кажу: «Ми з вами знайомі?». Виявилося, що вона впізнала мене звідкись, подумала, що мене знає, і спробувала уникнути незручної ситуації, розповівши про нову школу своєї дитини.

Погана стратегія, до речі.

Я заробляла більше грошей, ніж мала куди подіти, але не достатньо, щоб, типу, купити гарну оселю в Нью-Йорку чи ЛА. І перебувала я на ризикованому щаблі. Враховуючи, як вибухнула історія про Карла, я б могла ще довго жити з прибутків від того першого відео, але перед нашим візитом до Голлівудського Карла я вже відчувала, як скочуюся до рівня місцевої зірки. Скоро лише найвірніші фанати або — гірше — *історики* мною цікавилися б, а всі решта тьмяно пригадували би, що раніше я була... кимось?

Відео з Голлівудським Карлом це змінило, підкинувши мене на надійну позицію в рамках четвертого рівня. А між третім і четвертим рівнями — велика

різниця. Якщо прикинути, я б сказала, що серед музикантів, митців, письменників, ведучих, акторів та інших, людей третього рівня відомості в Америці є приблизно тридцять тисяч. Четвертий рівень налічує, мабуть, менш як п'ять сотень.

А тоді все почало набирати оберти.

Я перестала бути якоюсь дивною аномалією, і посіла зовсім інше місце у цій історії. Відтоді, якщо я хотіла бути гостею телешоу, Дженніфер Патнем це влаштовувала. Від мене очікували думок про все, а їх у мене було вдосталь. Магічний Замок став епіцентром теорій про Карла, але я була більшим епіцентром. Замку зрештою довелося відмовитися від таємничості й впустити слідчих, але ніхто так і не знайшов руки (чи нікому не сказав, що знайшов). Але я була людиною: ФБР не могло мене обшукати, якщо не скоєно злочину, а про такі речі законів було небагато. Ми все чекали, що з нами зв'яжуться якісь службовці, але цього не сталося.

Натомість, Робін отримував на мій імейл запити від інформаційних агентств з усього світу на поширення відео і приймав ліцензійні платежі по п'ять, десять, двадцять п'ять тисяч доларів. Він готував медіатур, але не хотів, щоб я в нього їхала, поки немає чого рекламувати, в ідеалі — передзамовлення на книжку, яку я колись встигну написати.

Коментарі на Ютубі, Фейсбуці й Твіттері скоро перетворилися з маленької й дружньої громади, повної підтримки, на вибірку найбільш гучних та перебільшених висловлювань, які тільки можна собі уявити. Я — зрадниця свого виду. Я — ультра-трахабельна. Я — іншопланетянка. Я — ультра-трахабельна іншопланетянка. І таке інше.

Це прозвучить жахливо, але розрив з Майєю виявився украй доречним. Того вечора ми з Енді пішли до Нью-Йоркського Карла. Там нас усі знали, тож ми знову не мусили стояти в черзі й робили селфі з людьми. Але тепер це були не тільки селфі — мене фотографували навіть без себе в кадрі. Я трохи соромилась, так ніби варто було трохи обережніше робити макіяж зранку (я була з тих, хто ніколи не виходить з дому без макіяжу). Та Енді без жодних проблем виставив обладнання і познімав трохи Карла й натовпу для архіву, поки я відволікала люд.

У мене були невиразні здогади, що невдовзі необмежений доступ до Карла прикриють, тож хотілося назбирати якнайбільше відеоматеріалу про запас.

— Усе гаразд? — запитав Енді, коли ми прийшли до нього додому, щоб вивантажити зняте.

— Га?

— Ну, я не можу не помітити, що ти не пішла додому, а ще, здається, не спілкуєшся з Майєю?

— А, так, ми розійшлися, — бридко, як тепла газованка, що постояла без кришки. — Я переїжджаю в іншу квартиру, на Двадцять третій.

Він глянув на мене зі здивуванням, яке швидко зникло.

— І ти просто пішла знімати Карла зі мною й робити сотні селфі з незнайомцями, і все гаразд?

— Здається, так, — я не давала собі зариватися у погані думки.

— Це, мабуть, виснажує?

Якусь мить мені здавалося, що він має на увазі «Бути жахливою людиною, мабуть, виснажує», тож я боялася відповідати. Але він продовжив:

— Просто виглядає, як купа роботи — не думаю, що я б так зміг. Людина за людиною, казати все те саме, робити все те саме. Жартувати, завжди бути активною, весь час виконувати роль.

— Гм, ні, чесно — не виснажує. Для мене це природно, весело, як грати у гру, яка тобі вдається.

— Що ж, тобі однозначно це вдається. І вдається дедалі краще.

Енді трохи попрацював на комп'ютері, а тоді сказав:

— Мені шкода, що ви з Майєю... Дай знати, коли захочеш про це поговорити.

Я знову згадала, за що мені подобається Енді.

— Дякую, Енді. Я не знаю. Щойно життя досягає певного рівня дивності, додаткова дивність уже не має значення.

Він усміхнувся, і ми почали дивитися на себе на екрані.

***

Тоді я переночувала в Енді, але це не могло тривати довго. Я усвідомлювала, що він знав, що ми не переспимо. Він не подавав жодних сигналів, що хотів би, та й урешті-решт це тільки все ускладнило б: я втратила би свого найкращого друга. Дивно. Енді Скемпт — мій найкращий друг.

Мені треба було забрати речі з Майїної квартири. Вона досі працювала з дев'ятої до п'ятої, тож ми з Робіном простежили за працівниками, які перевезли речі з тієї квартири у мою нову на Двадцять третій, і нам не довелося перетинатися. Робін та Дженніфер Патнем наполегливо радили мені не з'являтися в медіа. Вони хотіли, щоб люди приходили туди,

де в мене все під контролем: на Фейсбук, Твіттер, Ютуб, Інстаґрам. Цим усім я могла займатися, не їздячи по студіях і не вмикаючи Скайп. Мене запевняли, що постійні пости допоможуть набрати аудиторію, а також що ЗМІ ще сильніше хотітимуть зі мною поговорити. Патнем і Робін щось організовували, але хотіли дочекатися, щоб це були повнометражні статті в модних журналах, а не просто короткі інтерв'ю про Карла.

Моя нова квартира була не надто вражаючою, якщо ви не з дивацького світу мангеттенської нерухомості. По суті, життя на Мангеттені можна коротко описати кількістю дверей у квартирі. Якщо у вас тільки одні двері — ті, що ведуть у квартиру — то це не ідеально, але принаймні ви живете не в Джерсі. Якщо ж дверей двоє — вхідні *і* у ванну — це вже *розкіш!*

У квартирі, яку знайшов для мене Робін, було *шість* дверей. І це ще не рахуючи шаф, разом з якими їх було десять! Вхідні двері, двері в кожну кімнату, двері в обидві спальні, і ще одні — на балкон з головної спальні. Там також було два окремих гардероби, разом чи не більші за Майїну спальню. Якби Робін показав мені квартиру заздалегідь, то я нізащо не дозволила б йому її зняти — саме тому й не показував. Він просто підписав угоду з тією кошмарною сумою, якою б вона не була, і надіслав мені адресу. Місця було занадто багато, але насправді я не могла відмовитися через балкон. Якщо перехилитися через поручень, було видно Карла, що стояв через дорогу. Таким чином у нас була дивовижна можливість стежити за всіма, хто до нього підходив.

То чи могла я дозволити собі двокімнатну квартиру в районі Флетайрон із цілодобовим швейцаром,

безкоштовною парковкою і спортзалом у будинку? Ну... ніби як...

Ось у чому фішка раптового успіху: ти знаєш, що він з тобою стався, бачиш усі цифри в контрактах, але грошей насправді не маєш. Сторінка аналітики Ютуба дуже конкретна. Перше відео заробило нам з Енді більш як по 50 тисяч. Друге відео за кілька днів уже наближалося до цієї позначки. Ліцензії і телебачення заробили нам іще по кілька сотень тисяч. Цифри зростали кожного дня, що Карл залишався в новинах — а ми розраховували, що він там надовго.

Але ми досі не отримали жодного чека чи (точніше) прямого банківського переказу. Пройшло лише кілька тижнів, а компанії, як виявилося, сплачують рахунки за вкрай дивними графіками, і в контрактах є фрази на кшталт «до шести-восьми тижнів після першого повного місяця і / або коли Сатурн увійде в сузір'я Діви, але тільки якщо нам так захочеться». Тож мати агентку виявилося ще однією перевагою — Дженніфер Патнем просто платила за квартиру, вважаючи, що відповідну суму утримає з якогось майбутнього надходження. Якимось чином те, як вона наполягала, що це нічого такого і мені не варто навіть розглядати це як послугу, дуже чітко дало знати, що вона робить мені послугу. Ще одну.

Я майже певна, що перша ніч після переїзду була першою в моєму житті, коли я спала одна. Не одна в ліжку, а одна в цілому домі. Не зважаючи на швейцара, замки на дверях і дуже хороший район, мені було страшно. Я змінила малесеньку квартирку, напхану пожитками двох молодих жінок, на купу коробок, складених у велетенській вітальні/їдальні та велику порожню спальню.

Рух транспорту по Двадцять третій обмежили, а вікна у спальні стояли нові й двокамерні, тож було ще й моторошно тихо. Я завжди любила звуки міста: сигнали, двигуни, відбійні молотки, гучні голоси. Я не на цьому виросла, але з першої ж ночі, проведеної у справжньому місті, я знала, що полюблю це все. Цей шум людства, замішаний на всій своїй хаотичності, був для мене таким само заспокійливим, як цвіркуни та співочий потічок.

Пустота й тиша квартири підсилювали усвідомлення того, що я — уперше в своєму житті — була єдиною людиною, яка спатиме у мене вдома. Це змусило мене усвідомити, що хоча я й хотіла бути максимально собою, також мені хотілося, щоб хтось був поряд і на це дивився.

Ну, принаймні в мене був телефон і буквально сотні тисяч людей, які хотіли щось про мене сказати. Я зробила фото в Інстаґрам зі свого нового вікна, щоб дати усім знати, що переїхала просто до Карла. Здавалося, людям можна знати, де я живу — у мене ж тепер є швейцар. Подумала, чи не подзвонити батькам чи брату. Він уже давненько жив один — можливо, щось порадить. Тоді я лягла в ліжко й почала скролити Твіттер. Постіль навіть не випрала. Просто закинула в сумку разом із рештою шмоток і постелила просто на матрац, коли вантажники все сюди занесли. Я перевернулася на бік і перевірила сповіщення. Кілька відомих інтернет-особистостей щойно почали за мною стежити. А тоді я опустилася щокою на куточок наволочки, яка пахла трохи схоже на Майїн ґрейпфрутовий шампунь, і проплакала в тиші, поки не заснула.

***

Я — у вестибюлі Сну. Усе незмінне: музика, стіл, робот, стіни, підлога. Окрім того, що тепер мені цікаво, чи можна продовжити сон. Усі попередні рази він закінчувався розмовою з роботом за столом. Тож я вирішила з ним не говорити і пройшла крізь двері за його спиною.

Я здивувалася, що двері не зачинені, і що мене не спробували зупинити. За дверима виявився шикарний сучасний офіс. Несхожий на інтернет-стартап, без дивних картин і барабанних установок — просто приємні кубовидні відсіки, що займають більшу частину місця, і кімнати для нарад, відмежовані матовим склом, уздовж дальньої стіни. Я виглянула з вікна й побачила, що територію навколо офісної будівлі заповнюють будинки різних епох і стилів. Халабуди, котеджі та вітряки стояли поруч із будинками в колоніальному стилі та бравнстоунами, але навколо не було жодного іншого хмарочоса. Ландшафт горбистий, і багато будинків належали до стилів, які я не могла впізнати.

Я розвернулася й підійшла до одного з робочих столів. Там стояли плоскоекранний монітор, клавіатура й мишка без жодних дротів. Я сіла на стілець і порухала мишкою. Екран блимнув і ввімкнувся. На чисто-білому робочому столі був лише один ярлик під назвою «Гра».

Я натиснула на нього, і відкрилася, схоже, картинка. Це була сітка, шість на чотири, і один із квадратиків у ній був червоним. Я закрила і знову відкрила зображення.

Я спробувала кілька різних комбінацій клавіш, але не змогла зробити нічого, окрім як відкрити ту єдину

картинку. Це була та сама сітка з одним червоним квадратом. Я уважно роздивилася стіл, підняла клавіатуру та мишку, заглянула під стіл і під стілець, але здавалося, що нічого незвичного там не було. Я перейшла до іншого столу і повторила ті самі дії.

Зображення під назвою «Гра» було на кожному з комп'ютерів. Це офіційно стало найнуднішим сном усіх часів. Але я продовжувала, і на шостому комп'ютері, який я ввімкнула, зображення було інакше. Та сама сітка, але тепер іще один квадратик був замальований — цього разу синім. Я підійшла до наступного столу, і там було те саме: два кольорових квадратики. Я повернулася до першого столу, і на зображенні знову були червоний і синій квадратики.

Я сіла на стілець. У цьому мусила бути якась система, але я її не бачила. Ясність думки й усвідомленість дій уві сні мені дивними не здавалися — уві Сні це ніколи не дивувало. Після пробудження — так, але там — ніколи.

Коротше, я здалася. Вирішила, що це дурний сон, і зібралася прокинутися й покласти йому край. Раніше я це робила, поговоривши з роботом у вестибюлі, тож пішла туди. Підходячи до дверей, я розвернулася, щоб востаннє глянути на кімнату — і побачила.

Кубовидні відсіки були розташовані сіткою шість на чотири.

І все стало ясно. На сітці було вказане розташування наступного робочого місця, до якого треба підійти. Червоний квадрат допоміг зорієнтуватися, тож я пішла до позначеного синім. Вуаля — з'явився помаранчевий квадрат, я перейшла у відповідний відсік, тоді з'явився фіолетовий, зелений, рожевий, червоний — і скоро я вже побувала біля всіх столів, окрім одного.

Тож я сіла за нього, очікуючи, що зараз станеться щось дивовижне. Але ні. Я просто відкрила файл, і замість таблиці там була фраза «Ошатний чоловік із тюльпанами».

Я сторчголов побігла до столу рецепції. Може, приз — знайомство з Карлом? Робот за столом видасть мені якусь цінну нагороду? Невже я так довгопроходила перше випробування — Послідовність Фредді Мерк'юрі — просто щоб так швидко пройти наступне?

— Вітаю, — сказав робот, коли я наблизилася.

— Привіт, так, — випалила я. — Я прийшла побачитися з Карлом.

— У вас є пароль?

— Ошатний чоловік із тюльпанами.

І я прокинулася. Збіса сердита. Звісно, не сталося нічого — а що ще могло статися? Це ж сон. Я була стомлена, і фізично, і емоційно. Моє життя перевернулося догори дриґом і вивернулося навиворіт, а тоді його перемололи, приправили, зліпили докупи і провели ребрендинґ. Звісно, мені снитимуться дивні сни. І на додачу до всього, я знову наспівувала ту дурну пісню. Тільки тепер у ній були слова: «шість, сім, шість, чотири, п'ять, еф, нуль, нуль, чотири, ді, шість, один, сім, чотири».

Я заснула, наспівуючи, і усвідомлюючи, що це якийсь абсурд — але була занадто стомлена й розчарована, щоб мені було не байдуже.

***

Наступного ранку уряд США оголосив, що зони навколо всіх Карлів у Штатах обмежать для доступу, посилаючись на дуже туманну й несерйозну загрозу громадському здоров'ю. Закриють доступ у весь

квартал. Влада компенсує всім закладам, що там знаходяться, втрати за призупинення торгівлі. У квартал пускатимуть тільки тих, хто там живе (а я, ура, входила до цього числа).

Підтвердження, що Карл прибулець, не опублікували.

Позаяк, це розпалило величезну кількість спекуляцій, а оскільки я була практично експерткою з карлівських питань, то моя аудиторія збільшувалася щоразу, як я постила бодай щось стосовно ситуації. Я зберігала спокій та обережно натякала, що знаю більше за всіх решту, навіть попри те, що на той момент уже фактично усю гречку розсипала... усю свою обожнювану й кошмарну гречку. Ось вам порада: коли маєте таку гречку, як була в мене, можливо, будьте з нею обережнішими.

А тоді в мене раптом з'явилася нова гречка.

Того ранку прийшов Робін, щоби спробувати пояснити, навіщо мені стати підприємицею. Мова йшла про податки, ризики, страховки й іпотеки, а я так це все ненавиділа. Я тихенько мугикала, намагаючись ні про що більше не думати, коли Робін припинув говорити і витріщився на мене так, ніби моя шкіра раптом побузковіла.

— Де ти почула цю пісню? — запитав Робін. Для нього це було незвично. Він здавався відданим тому, щоб наші стосунки залишалися суто професійними, тож мене трохи здивувало це питання на неробочу тему.

— Чесно? Здається, я її вигадала вві сні. Дивно, правда?

Якщо до цього моя шкіра була ненатурального кольору, то тепер Робін дивився на мене так, ніби вона була зроблена з вулканічної лави.

— Усе гаразд?

— Можеш розповісти мені ще щось про цей сон?

— Ну, так, він дивний. Мені чотири різні рази снилися схожі речі. Я у вестибюлі дивного розкішного офісу...

Він продовжив:

— ...і там робот на рецепції, і грає дивна пісня, що засідає в голову — та сама, яку ти наспівувала.

— Як ти це зробив?

— Мені сниться цей сон уже кілька днів, Ейпріл. Щоразу як намагаюся поговорити з роботом...

Я закінчила за нього:

— ...він питає пароль, і якщо в тебе його нема, ти прокидаєшся.

— Якщо його нема?

— Так! — я ввійшла в раж, бо знала більше за Робіна. — Я розв'язала головоломку в тому сні, і вона видала мені пароль. А тоді підійшла до рецепціоніста і прокинулася, наспівуючи: «Шість, сім, шість, чотири, п'ять, еф, нуль, нуль, чотири, ді, шість, один, сім, чотири».

— Це... — йому не довелося закінчувати.

— Енді й Міранда! — скрикнула я.

— Що?

— Енді мугикав цю пісню, ще коли ми були в ЛА, — сказала я, дістаючи телефон, щоб йому подзвонити. Він узяв слухавку через два гудки.

— Ейпріл, — відповів Енді.

— Зажди, я додам Міранду до дзвінка, — додала.

— Алло? — відгукнулася Міранда.

— Привіт, народ, а вам колись снилося, що ви у вестибюлі пафосного офісу, там робот на рецепції, і він питає у вас пароль, і ще там грає заразний лаунж?

Запала тиша.

— Це... — сказала Міранда.

А тоді пройшло ще кілька секунд, і Енді сказав:

— Ейпріл...

Я нічого не говорила, поки до них доходило.

— Що за нахуй, — зробив висновок Енді.

— Вам обом це снилося.

— Так, — відповіли вони в унісон.

Запала довга тиша, у якій я металася між захватом і страхом.

— Робін зі мною, я ввімкнула динамік. Він теж бачив цей сон. Хто-небудь із вас виходив з вестибюлю?

Ніхто не виходив. Я розповіла їм про головоломку й дивний ряд цифер та літер.

— Я щось раптом дуже-дуже хочу спати, — сказав Енді.

— Ейпріл, можеш повторити код, який ти отримала? — Мірандин голос прозвучав із динаміка телефону дуже писклявим.

— Шість, сім, шість, чотири, п'ять, еф, нуль, нуль, чотири, ді, шість, один, сім, чотири, — він так міцно застряг у мене в голові, що не довелося навіть зупинятися.

— Звучить як гекс.

— Окей, а що це? — запитав Робін.

— Гексадецимал. Типу, наші цифри — у десятковій системі. Гексадецимальні — у шістнадцятковій. У комп'ютерному програмуванні кожен номер до шістнадцяти представлений окремим символом. Тобто: 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, A, B, C, D, E, F.

— Що? — запитала я.

— Це не дуже легко пояснити, — відповіла вона. — Це один із основних способів, якими комунікують комп'ю-

тери. Він кращий, бо шістнадцять — це два в четвертій степені, а комп'ютери спілкуються тільки двійками.

— Усе ще нічого не розумію, але ми тобі віримо, — сказав Енді.

— Окей, мабуть, найважливіше питання — це відбувається тільки з нами? — сказала я.

— Хто найбільш утомлений? — запитав Робін.

— Мабуть, Ейпріл, — відповіла Міранда в унісон з Енді, який сказав:

— Ейпріл, — і зі мною:

— Я?

— Гаразд, дурне питання, мабуть. Ейпріл, ти можеш заснути?

— Ну, майже завжди можу.

— Окей, це твоє завдання. Спробуй дізнатися, що зможеш. А ми поки проведемо трохи пошуків і подивимося, чи вийде розібратися, кому ще це сниться, і що воно значить. Це все здається неможливим.

— Згодна, це неможливо, — сказала Міранда.

— І все-таки! — додав Енді.

— Окей, я пішла спати! Успіхів усім!

***

Коли я була в середній чи старшій школі, то заробляла трохи кишенькових грошей розшуком загублених домашніх тваринок. У містечку в Північній Каліфорнії, де ми жили, було приблизно п'ятдесят тисяч жителів, і більшість із них жили на відстані кількох кілометрів одне від одного. Почалося все з мого волонтерства у «Людяній спільноті». Я вигулювала собак, чистила клітки, мила лотки, і «спілкувалася» (гралася) з тваринами. Робота досить класна, але грошей не платили.

Доволі часто в притулку з'являлися собака чи кіт, і протягом дня дзвонили власники у їх пошуках. Возз'єднання улюбленців з господарями завжди було дивовижним відчуттям. Але нам також надходило багато дзвінків від людей, чиїх тваринок у нас не було. Мене вони глибоко засмучували. Працівники притулку радили не приймати це близько до серця, але я ненавиділа усвідомлювати, що десь там — чийсь улюбленець, скулився під якимись сходами, поранений, хворий, у кожному разі — наляканий. А ще ж треба думати про власників — часто це були діти. Вони що завгодно зробили б, аби знову побачити своїх тваринок, у тому числі — дали б винагороду.

«Детективка у справах домашніх улюбленців» однозначно не звучить як справжня робота, але я поґуґлила і виявилося, що хтось цим таки займається професійно. Написала кільком таким людям листи, сказала що займаюся шкільним проєктом, і взяла в них інтерв'ю, щоб більше дізнатися про їхню роботу. Одна пані була особливо чесною: розповіла, що справжній фокус роботи детективкою для домашніх улюбленців — брати гроші незалежно від того, знаходиш тварину, чи ні, і однозначно брати, якщо знаходиш її після смерті. Це, вочевидь, було далеко не рідкісним випадком. Тварини застрягають де-небудь і помирають з голоду, чи ловляться у пастки для єнотів чи лисиць, а частіше за все їх збивають машини.

Мені було чотирнадцять, тож мені не платили погодинно чи ще якось, але я завжди дзвонила власникам, щоб повідомити, що взялася за справу й отримати підтвердження, що нагорода буде незалежно від того, знайду я тварину мертвою чи живою.

Це здебільшого була надзвичайно нудна робота. Дізнаєшся про улюбленця так багато, як можеш — про його звички і страхи. А тоді ходиш туди-сюди найжвавішими вулицями, сподіваючись, що найгіршого не сталося.

Більшість справ були нецікавими, але рідкісна успішна знахідка живої тваринки вартувала значно більше за 200 доларів, якими мене зазвичай винагороджували. Хоча, якщо чесно, 200-доларові нагороди становили для мене тоді досить серйозну суму. Але було й кілька справ зі справжньою інтригою — із доказами, підозрюваними і справжньою людською драмою. Дуже важливо побільше дізнатися про власників. Подиву варта кількість загублених улюбленців, які виявлялися вкраденими, зазвичай — друзями або членами сім'ї, часто — як помста за щось.

А одна з найдивніших моїх справ розтягнулася на кілька місяців. Я була на 90% впевнена, що мейн кун Андреї Вандер, Гірчик, одного дня просто пішов і знайшов собі нову сім'ю. Час від часу з котами, що живуть надворі, таке буває — вони знаходять когось, хто їм подобається більше, і перестають приходити додому. Андреа Вандер була не надто приємною людиною, і на місці її кота я теж знайшла би нову домівку. Але я постукала у кожні двері в кілометровому радіусі, і не знайшла жодних слідів Гірчика. Одного дня я була вдома у Вандер, майже готова відмовитися від справи, коли молода жінка років двадцяти привезла їй доставку їжі.

Я спостерігала, як Андреа Вандер дуже уважно перерахувала решту з оплати свого замовлення, не залишивши ні цента на чай.

— Виглядає апетитно, — сказала я міс Вандер, коли кур'єрка пішла. — Ви часто замовляєте у них?

— Щодня, — відповіла вона.

Наступного дня я замовила їжу з того ресторану. До мене приїхала та сама кур'єрка, і я поставила їй умови: я нічого не зроблю і не скажу, якщо протягом наступної доби Гірчик з'явиться перед моїми дверима. Якщо цього не станеться — я дуже скоро почну розпитувати її сусідів.

— Вона просто така жахлива! — поскаржилася дівчина.

— Чшш... — порадила я їй.

Слухайте, я знаю, що звучить несерйозно, але Гірчик повернувся додому, я отримала 200 баксів, і всі були щасливі.

Я розповіла вам цю історію, бо в шістнадцять вважала себе доволі талановитою детективкою. Мабуть, до двадцяти трьох мої навички мали би лише покращитися. Я розв'язала і задіяла Послідовність Фредді Мерк'юрі до того, як про її існування було відомо загалу. Звісно, я скористалася сторонньою допомогою, але хороший детектив і це має вміти. Я собою справді пишалася.

Тож, урешті-решт змусивши себе заснути після того, як цілу годину крутилася, я була готова взяти Сон з наскоку. Почала з блукання приміщеннями офісної будівлі, до яких мала доступ, уникаючи рецепційника з неабияким хистом мене будити.

Двері в кімнату з загадкою були одним виходом із вестибюлю, але, можливо, існував іще один — у протилежній стіні був ліфт. Спершу я не звертала на нього уваги, але якщо кудись можна зайти, то чом би й не спробувати?

Я натисла кнопку «вниз» і ліфт одразу відкрився. Це був цілком звичайний ліфт, якщо не зважати на кількість кнопок. Вони збігали по обох стінах — до верхніх я не могла сягнути. Я подумала про те, щоб піднятися нагору, але викликала ліфт донизу, тож натомість натисла на кнопку першого поверху. Я вже бачила дивакувате місто з вікна й хотіла перевірити, чи зможу вийти в нього.

Ліфт відкрився у склепінчасте лобі типового розкішного офісного хмарочоса. Вони всі різні, але водночас однакові: мармурова підлога, десятиметрова стеля. Під стінами були столи з квітами, неподалік — стійка охорони, навколо висіли картини, і по центру кімнати стояв величезний, подвійного розміру Карл.

Що ж, мінус одна загадка. Будь-які шанси, що ця неймовірна таємниця була якимось чином з ним не пов'язана, зникли.

Але тут разюче бракувало людей. Лобі офісних будівель — центральні станції людської діяльності й руху. Це місце, здавалося, висмикнули з реальності й поставили у музейну вітрину: «Ось приклад висококласного дизайну та декору лобі. Початок XXI століття. Як ви бачите, акцентований камінь контрастує з ретельно дібраними букетами квітів. Тверде й м'яке, вічне й минуще, але й те, і те — коштовне й викликало у відвідувачів враження розкоші».

Власне, пізніше я помічу, що весь пейзаж Сну виглядає, ніби якась модель, побудована для спостереження, а не для життя.

Загалом, я переборола бажання нишпорити, і натомість вийшла з гігантського приміщення надвір. На вулиці, знову-таки, було на диво спокійно, але тут панував стильовий хаос. Прямо через дорогу був

ресторан «Арбі»*, але це був не міський «Арбі», втиснений у ряд магазинних вітрин. Окремий, нормальний американський «Арбі», з парковкою навколо. По сусідству з «Арбі», оточена травою по коліно, стояла дерев'яна будівля, схожа на церкву. На верхівці не було ніякого хреста, але планкове покриття стін і подвійні двері по центру передньої стіни не залишали сумніву, що це храм.

Жодна окрема будівля не виглядала дивною — вони просто всі різко не вписувалися в контекст, особливо враховуючи велетенське мармурове лобі, з якого я щойно вийшла. Я обернулася й подивилась на той хмарочос. Після кількох років життя у Нью-Йорку відвикаєш дивитися вгору, але тепер я закинула голову, і мій погляд не міг сягнути верхівки будівлі, з якої я щойно вийшла. Я все хилилася назад, намагаючись побачити далі. Раптом я оступилася, кинулася вбік, і — прокинулася.

Дзвонив мій телефон. Це був Енді.

— Навіщо ти мене розбудив, придурку! Я вийшла з будівлі. Там ціле місто. Там є «Арбі»!

— Так, я знаю. Слухай, це сниться не тільки нам, і воно поширюється. Дуже швидко поширюється.

---

* *Arby's* — американська мережа ресторанів швидкого харчування, акцент меню — ростбіф, з яким роблять сендвічі, бургери, роли і таке інше.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

— Послідовність, яку ти розв'язала... Їх називають послідовностями... Ота, що на поверсі з рецепцією — її вже розв'язали, але круто, що ти впоралася сама.

— Що? Чорт забирай, Енді, треба пояснювати, про що ти, перш ніж говорити, — я досі була сонна.

— Сон повен таких дивних загадок, головоломок і підказок. Ми якось це пропустили, але в інтернеті вже є десятки спільнот, що про це говорять. Та, на яку ти наткнулася, — це перша розв'язана. Ніхто не знає, хто був перший. Дивно, бо це сон, і багато часу пішло на те, щоб люди розібралися, що кожен не один такий. Але тепер вони блукають містом, розв'язують головоломки. По цьому вже є вікі і субреддіт, і купа підпарольних чатрумів.

Це мене досить сильно підкосило. Тобто, не те, що є субреддіт, а просте усвідомлення, що я відстала. Я так довго трималася попереду всього. Те, що світ знав речі, до яких я сама ще не дійшла... До яких мала би дійти! Було неприємно з причин, які я на той момент не розуміла.

— Зажди, мені ще хтось дзвонить, — це була Дженніфер Патнем. Я перемкнулася.

— Це про Сон? — запитала я.

— І так, і ні, — відповіла вона без тіні неточності.

— Я хочу потрапити сьогодні на кілька програм — можете поговорити про це з Робіном? Мені також треба буде провести дебрифінг щодо цього Сну.

— Так, я це влаштую. А тим часом — президентка хоче з вами поговорити.

Через секунд десять мовчання я сказала:

— Президентка Сполучених Штатів? — просто щоб уточнити.

— Так, вона. Вона подзвонить вам найближчим часом.

— Чому? — я раптом відчула спокій, як не дивно.

— Я отримала дзвінок із Білого Дому, питали твій номер, і це — все, що мені відомо. Хотіла б я знати більше. Удачі тобі, Ейпріл. Це доволі хвилююча подія. Чекай на пляшку шампанського від мене.

— Я більше по алкогольному лимонаду.

— Так, ну, можливо, саме час розвинути більш витончений смак. Я звільню лінію, щоб тобі змогли додзвонитися. Бувай, Ейпріл.

Я перемкнулася назад до Енді.

— Розкажи мені все, що знаєш про Сон, — сказала я. — Швидко.

— Твоє бажання...

— ШВИДКО! — перебила я.

— Бож', Ейпріл, окей. Декому Сон сниться три дні поспіль, але в більшості він був тільки раз. Нам з Мірандою він сниться вже чотири дні, тож у мене склалося враження, що це почалося, коли ми мали

справу з Голлівудським Карлом. Ніхто не знає, як він поширюється, але починається у всіх однаково. Ти у вестибюлі офісу, грає одна й та сама музика, той самий робот на рецепції. Усі хочуть поставити те саме питання, але різними мовами, кожен — рідною. Та якщо в тебе нема паролю, коли ставиш питання, то прокидаєшся ні з чим.

Якщо заснути прямо після того, як прокинувся, Сон не прийде. Але якщо трохи зачекати, то він насниться знову.

Поза офісним центром — сотні, якщо не тисячі будинків. Люди намагаються скласти каталог їх усіх, але це складно, бо місто величезне. Там є будівлі всіх можливих епох та стилів, і принаймні в деяких з них, схоже, є прототипи в справжньому світі. Але точно не в офісного центру, де починається Сон. Це велетенська будівля, більш як на двісті поверхів — більша за Бурдж Халіфу.

Схоже на те, що в кожному будинку — принаймні одна головоломка. І деякі головоломки неможливо вирішити, якщо не знаєш певної мови, усього про Шекспіра чи правил якоїсь невідомої іранської гри.

Але коли вирішуєш головоломку, отримуєш пароль, і якщо сказати його рецепційнику в офісному центрі — отримаєш низку літер і цифер, яку люди вважають гексадецимальним кодом, або гексом.

І, як і казала Міранда, гекс — комп'ютерно-програмувальна штука. Коротше, знаєш, є десять однозначних чисел — від нуля до дев'яти — а тоді ставиш одиницю на місце десяти і починаєш заново?

— Еммм... — відповіла я.

— Типу, після дев'яти цифри стають двозначними.

— Зрозуміла, — сказала я не надто впевнено.

— Ну, комп'ютерам з якихось причин цифра десять не подобається і, ех, треба було, щоб тобі це пояснювала Міранда, але по суті, замість переходити на двозначні цифри від десяти, у гексі двозначні починаються з шістнадцяти. І цифри після дев'яти — це латинські літери: A, B, C, D, E, F. Отже, від нуля до п'ятнадцяти — це від нуля до F. А шістнадцять — це десять.

— Мабуть?

— Коротше, суть у тому, що люди сходяться на думці, що шматочки інформації, які вони отримують знайшовши пароль — це гекс-код, і якщо його зібрати у правильній послідовності і ввести у правильний комп'ютер, то буде програма, і вона щось робитиме або міститиме якусь інформацію. Принаймні, така теорія превалює.

— Скільки всього таких шматочків коду?

— Гадки не маю. Сотні — можливо, тисячі.

— Тисячі?! — сказала я. — Тисячі паролів? Якщо щоночі отримувати по одному, на це піде багато років!

— Мабуть, але кілька десятків люди вже знайшли й поділилися ними. Дехто під ніком Мурлетарка сама визначила вже шість.

Серце підстрибнуло мені в горло, але я не видала ні звуку, тож Енді просто продовжив говорити. Нікнейм був... знайомий.

— Не може бути, щоб хтось один сам це все розв'язав. Люди, звісно, повідомляють про свою участь, але вже є сторінка у Вікіпедії з розв'язаними головоломками, їх розташуванням і кодом, який вони видали.

— О, це досить круто, — витисла я з себе.

— Так, не всі такі жадібні до інформації, як, виявляється, ми з тобою були.

Мій телефон пілікнув, змусивши й так уже швидкий пульс підскочити ще сильніше.

— Окей, дякую, Енді, мені треба йти, — я перемкнулася.

— Алло? — сказала я, молячись, що натисла на правильне місце на екрані.

— Залишайтеся на лінії для зв'язку з Президенткою, — сказав жіночий голос. Після цього пройшло двадцять п'ять болісних секунд.

Зрештою, почувся маленький «клац», а за ним — голос, що безумовно, без жодних сумнівів, належав президентці Сполучених Штатів.

— Ейпріл Мей, дякую, що змогли вийти на зв'язок так скоро.

— Без проблем, пані президентко, — відповіла я.

— О, чудово, ви в курсі протоколу, — мені було чути, що вона всміхається. — Я перепрошую, що ми зустрічаємося не особисто, але часу мало. Приблизно за десять хвилин я виступатиму на ТБ щодо цього всього, але хотіла спершу поговорити з вами.

— Це дуже круто, — сказала я, не певна, що ще сказати.

— Що ж, я рада, що вам так здається, — вона говорила коротко, впевнено і владно. — По-перше, не хочу вас сварити, але вважаю необхідним повідомити, що я не зовсім задоволена тим, як ви себе поводили протягом цього тижня.

Це було страшно чути.

— Мені дуже шкода, мем, що треба було робити? — запитала я, щиро не знаючи.

— Можливо, для вас це стане здивуванням, та треба було зв'язатися зі мною.

— Що?

— У нас демократія, Ейпріл. Наші громадяни мають доступ до своїх представників в уряді. Це інколи може бути складно влаштувати, але я впевнена, що ви отримали б зв'язок зі мною досить скоро. Я була б вашою боржницею.

— В натурі? — запитала я.

— В натурі, — відповіла вона сухо. — Зараз уже не можна повернутися назад, але на майбутнє — якщо вам відомо про візит іншопланетної форми життя, чи про повідомлення, яке вона передає мешканцям Землі, і ви плануєте якісь дії на підставі цієї інформації — було б фантастично, якби уряд вашої країни знав про це наперед. Власне, якщо у вас є ще якась інформація, зараз доречно поділитися нею зі мною, — вона сказала «доречно» так, що я зрозуміла, що насправді це значило «вимагається законом».

Я виглянула з вікна на мить, намагаючись зрозуміти, чи знаю я щось іще, і дійшла висновку, що раптом опинилася на більш-менш одному полі гри з рештою планети. Мій телефон пілікнув. Ще один дзвінок. Батьки — я їх проігнорувала.

— Ем, я не володію жодною інформацією, яка ще не стала публічною, — сказала я, можливо, зовсім трохи збрехавши. Я таки знала, що спричинило Сон, бо мені він наснився першій, але інші про це також здогадувалися, і чесно кажучи, я не хотіла зізнаватися.

— Тож ви не знаєте нічого про той Сон, як він працює, і що він значить?

— Я не знаю. Не схоже, що він взагалі мав би існувати.

Вона ніяк це не прокоментувала і продовжила:

— Ейпріл, я вірю, що ви — хороша людина. Думаю, ви прийняли кілька сумнівних рішень, але я переглянула ваші публікації щодо Карлів і думаю, що це добре. Я ціную, що ви стали спокійним і рівним голосом у час, коли легко могли розпалити небезпечну паніку. Таким чином, на випадок, якщо-якщо ви дізнаєтеся будь-що нове — ви отримаєте телефон, куди треба буде подзвонити негайно. Схоже, ви — в епіцентрі цих подій. Я б дуже хотіла, щоб ми були на одному боці.

Остання фраза якимось чином прозвучала водночас як прекрасний подарунок і дуже серйозна погроза.

— Спасибі вам, пані президентко, — сказала я зовсім трохи тремтячим голосом. — Можна вас щось запитати?

— Не можу гарантувати відповіді.

— Звісно, — сказала я. — Просто... це все можливо? Хоч щось із цього можливо? Ви...

Я хотіла запитати, чи боїться вона. Чи варто мені боятися. Публічно — я вже склала свою думку. Я обрала курс і триматимуся його. Але десь у закапелках мозку я розуміла, що заражена неможливим сном, і що більшість фільмів про прибульців закінчуються війною Тому не стала продовжувати.

— Ейпріл, вам доведеться почекати на мою відповідь. Почуєте разом з усіма рештою. Тепер мені пора. Я дуже хотіла б зустрітися особисто. Сподіваюся, це можна буде влаштувати досить скоро, — і вона поклала слухавку.

Енді, що не зовсім дивно, досі був на дроті. Я перемкнулася.

— ЧУВААК, — сказала я.

— Що сталося? — запитав він повним захвату й розгублення тоном.

— Я щойно не просто поговорила з президенткою — схоже, президентка насварила мене, наче шкільна завучка. Я не знаю, чому це здається мені дивнішим, ніж тусуватися з роботом-прибульцем, але так є.

— За що вона тебе сварила?

— Ой, ну знаєш, просто за всяке спілкування з прибульцями і піднесення їм дарів від імені своєї країни, виду й планети замість того, щоб передати це рішення комусь кваліфікованому і вповноваженому?

— Коли ти висловила це вголос, усе зійшлося. Ми сідаємо за ґрати?

— Ха. Ні. Але в мене склалося враження, що якщо знову таке зробимо, то отримаємо дуже могутніх ворогів.

— Наймогутніших, — випалив Енді.

— Схоже, це навіть не перебільшення, — відповіла я. — Вона сказала, що зараз виступатиме на ТБ з якоюсь промовою про Карлів. Мабуть, десь є стрім.

Я відкрила ноутбук — і справді, люди чекали на її виступ, проанонсований приблизно годину тому. Ми з Енді говорили по телефону, поки не почалася промова. Навіть тоді ми не поклали слухавки — тихо сиділи і слухали, як інше слухає президентку.

Промова була складена чітко. По-перше, вона хотіла наголосити, що небезпеки немає. Усі питання щодо загрози суспільному здоров'ю закриті — Карли, схоже, цілком безпечні. Сон — це, ймовірно, заклик усім людям на планеті працювати разом. Карлову руку досі не знайдено, «Магічний Замок» пішов на співпрацю. Тоді вона трохи розповіла про те, як було виключено решту варіантів, і закінчила сенсацією — Карли

насправді не стоять на тротуарах, а левітують за кілька мікрометрів над ними, цілковито нерухомі, і їх неможливо зсунути за допомогою жодної сили. Під тим, що в Оукленді, пробили тротуар знизу. Карл залишився нерухомим, висячи над тим місцем, де раніше був хідник.

Нашу сучасність вона змалювала як диво, переконуючи, що влада важко працює над розкриттям таємниць Карлів, і все людство об'єднується, аби розв'язати загадки Сну. Це було добре. Майже для всіх це стало сюрпризом, але не для мене. Мене ж охопило таке повільне, поступове відчуття — ніби коли твій собака помирає через рік після того, як у нього діагностували рак. Я вже трохи з цим змирилася. Але все одно, собака помер, і він більше ніколи не буде живим. Це відбулося, це було офіційно, президентка Сполучених Штатів це підтвердила, науковці винесли вирок: Карли — прибульці, і ми не одні в цьому всесвіті.

— От чорт, — сказав Енді.

— От чорт, — погодилася я.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Окей, тут треба розповісти багато. По-перше, повернімося в часі місяців на шість. Я вийшла з ванної, а Майя лежала на моєму ліжку зі своїм планшетом для малювання й ноутбуком. Я заглянула їй через плече й сказала:

— Над чим працюєш? Виглядає дуже мило, — вона затраснула ноутбук. — Ого! Ой, вибач, я не хотіла підглядати.

— Ні, все гаразд. Я не знаю. Це...

Такого ніколи раніше не бувало. Майя завжди була для мене відкритою книгою.

— У тебе є... таємниця? — запитала я, щиро здивована.

Вона поглянула на мене, спершу роздратовано, а потім я спостерігала, як у ній розпалюється захват.

— Ейпріл, — на її обличчі розцвіла посмішка. — Так, є.

І тоді раптом, на сьомому місяці наших стосунків, я дізналася, що моя дівчина веде ціле паралельне життя.

Як я вже казала, Майя — чудова ілюстраторка. Вона фантастична художниця по шрифтах, але також класна дизайнерка персонажів, і її спеціальність — коти. Майя може намалювати тридцять окремих милих котів за п'ятнадцять хвилин. Вперше, коли я одного з таких побачила, то не знала, що дизайн цих маленьких пухнастиків — постійний процес з тих пір, як вона вчилася в середній школі. Фінальний результат був водночас елегантним і дуже милим. Було неясно, де закінчуються їхні голови й починаються тіла, і кожен виглядав виразним попри використання однакової візуальної мови.

У якийсь момент у коледжі, до того, як ми стали близько спілкуватися, вона об'єднала два свої хобі (малювання милих котів і критику пізньокапіталістичної фінансизації) у «Мурлетаріат», веб-комікс про антикапіталістичних котів. У нього виросла постійна фан-база, і на диво, за допомогою поєднання спільнокошту й продажу футболок, він генерував достатньо прибутків, щоб вона не могла просто взяти й покинути його. Але їй також хотілося залишати «Мурлетаріат» таємним проектом з професійних і особистих причин. Створювати контент і не заявляти свого авторства, не використовувати його для просування сторінок у соцмережах — так не по-сучасному, але досі я й сама так робила, і дуже любила (і продовжую любити) це в Майї.

Коротше, саме тому я трохи розхвилювалася, коли почула нікнейм «Мурлетарка». Це, скоріш за все, була не Майя, але могла бути й вона.

Коли ми з Енді закінчили дебрифінг після промови, я задумалася над тим, щоб написати Майї. Не написала, звісно. Мені треба було підбивати підсумки щодо

воєн у Твіттері й писати пости на Фейсбуці. Енді працював над сценарієм, але я була певна, що захочу внести туди купу змін. Робін присилав запити на інтерв'ю для згоди/відмови, і поки я цим усім займалася, знову подзвонили батьки.

— Привіт, народ, — я з досвіду знала, що на зв'язку вони обоє.

— Привіт, Ейпріл, — голос моєї мами звучав схвильовано. — Судячи з того, що ти постиш на Фейсбуці, нам здається, що тобі треба виспатися. Як ти тримаєшся?

— Ем... — про це я не задумувалася. — Здається, норм. Я... Я щойно говорила з президенткою.

— Що?! — зойкнули вони ву нісон, а тоді тато продовжив. — Люба, це чудово! Після промови?

— Перед. Власне, я саме з нею говорила, коли ви мені дзвонили.

— Що ж, нас зазвичай дратує, коли ти не береш слухавку, але це поважна причина! — відповіла мама, майже без докору. — Про що ж ви говорили?

— Ми говорили про Сон, і про те, що мені, можливо, варто було діяти трохи менш... недбало, і вона, здається, дала мені свій номер телефону.

— Вау! — вигукнув тато.

— Ейпріл, люба, можливо, вона мала рацію щодо твоїх...

Я не дала їй закінчити.

— Так, мамо, мала. Точно мала.

Я почувалася як слід вилаяною. Я переступила межу, і нарешті починала це розуміти.

—Пробачте, це був дурнуватий ризик. Я не подумала. Ми всі були такі заведені й захоплені таємничістю цього всього. Мені шкода, що я змусила вас нервуватися.

— Ми просто раді, що ти в порядку, Ейпріл, — сказав тато.

— Ага, я знаю, тату. Ви чудові. Це все просто так захопливо. Тобто, дзвінок від президентки! Як же дивно.

— Ейпріл... — мамі мій захват не передався. — Ти не думаєш, що, можливо, існують... причини нервуватися через цей Сон?

Це мене трохи призупинило. Тобто, я не нейронауковиця, нічого такого, але я розуміла, що сон не мав би передаватися повітряно-крапельним шляхом. А в новинах уже почали говорити про те, що Карли явно змінили людські мізки, а це вже не просте вторгнення. Це серйозно. І страшно.

— Вам він уже снився? — запитала я.

— Ні, ще ні, — у татовому голосі чулося побоювання.

— Він не страшний. Хіба що веселий. Думаю, Карл намагається дати людству завдання на спільну роботу. Можливо, нас випробовують, щоб подивитися, чи можемо ми об'єднатися.

— Коли він буде у всіх?

— Не знаю, мамо, але його не варто боятися.

— Але ж вони змінюють наші мізки. Твої уже змінили, правда? Тобто, цей Сон не працює як усі нормальні сни. Що, як він змінив тебе сильніше, ніж тобі здається?

Це була справді страшна думка, і через те, що я чула її від власної мами, а не від якогось троля в інтернеті, вона прозвучала значно більш реально та лякаюче.

— Я не знаю, мам. Але знаю, що якщо Карли хотіли б завдати нам шкоди, то просто взяли б і завдали. Я чесно знаю не більше за тебе, але... — я не хотіла говорити те, що збиралася, але вже почала, тож таки сказала. — Мабуть, я просто їм довіряю.

— Ейпріл, — сказав тато, — я знаю, що у тебе купа роботи. І я знаю, що ти ніколи не кидаєш справу, не довівши її до кінця. Я тебе завжди поважав за це. Але роби перерви, люба. Дзвони нам. Проводь час із Майєю, просто виходь погуляти час від часу.

— Ой, тату, мамо... ми з Майєю розійшлися.

І знову на мене навалилося — зустріч із реальністю свого ідіотизму й безтолковості. Саме тієї миті, коли тато говорив такі добрі речі, мені знадобилося йому нагадати, яка я прибацана.

— Ох люба, — тепер це була мама. — Нам так шкода. Можемо зараз про це не говорити.

Вони знали мене досить добре, щоб не тиснути. Вони знали, що сталося — не в деталях, але те, що я розрізала кожну нитку, яка прив'язувала мене до чогось. Їм це не подобалося, але намагатися це виправити вони не стали б.

Нарешті тато сказав:

— Скоро Томове весілля, і там ми як слід про це все поговоримо. Виділимо час. Не обов'язково зосереджуватися тільки на ньому. Ми тебе любимо, Ейпріл.

І мама додала:

— Дзвони нам!

***

Після цього я з головою поринула у новинний шторм. Президентка не згадувала мене у своїй промові на ім'я, але відсилалася до моїх дій. Я тепер була нерозривно пов'язана з історією. Не тому що знайшла Карла, і не тому що стала першою публічною особою, яка відкрито сказала про його позаземне походження, і навіть не тому що це я, схоже, була причиною того,

що його рука відвалилася й побігла через весь Голлівуд... а тому що це *все була я.*

Робін прислав по мене машину, і я поїхала в супутникову студію. Звідти можна було включити відеозв'язок зі мною на тлі Мангеттенського краєвиду у яке завгодно телешоу у будь-якому куточку світу. Якийсь, мабуть, продюсер казав мені, з ким я говоритиму, і маленький навушник був єдиним моїм зв'язком з цими людьми. Це було на крок краще від зв'язку по Скайпу, і на крок гірше від присутності в студії. Але таким чином я могла з'явитися у всіх новинних програмах, що мали значення, на обох узбережжях — не виходячи з єдиного приміщення.

Це ж була найбільша новина усіх часів і народів, тож усі-всі хотіли про неї говорити, і мене включали з ними в панелі — незалежно від того, маємо ми щось спільне, чи ні. Я говорила з генералами у відставці, фізиками, психологами сну, нейрологами, акторами, які грали іншопланетян у кіно, відомими популяризаторами науки... Усім хотілося урвати шматочок слави, а новинні програми збирали панелі з найгучніших імен, усе намагаючись одна одну перевершити.

Тож так, того дня я поговорила з купою важливих і відомих людей, і почувалася при тому на диво зручно. Лише одне інтерв'ю виявилося виразно неприємним.

Ведуча новин:

— Для розмови про цю надзвичайну новину до нас сьогодні приєдналися Ейпріл Мей, першовідкривачка Нью-Йоркського Карла, — я помахала, — та Пітер Петравіцьки, автор книжки під номером один у рейтингу Амазон — «Вторгнення».

— Пітере, почнемо з вас. Новина про Карла з'явилася лише кілька годин тому, але ваша нова книжка вже на верхівці чарту на Амазоні. Як вам це вдалося?

Петравіцьки теж включався звідкись за допомогою супутника, так само з'явився на екрані в маленькому віконці. Він виглядав як точна копія усіх чоловіків, яких я бачила на Волл-стріт в обід: за сорок, темноволосий, засмаглий, білозубий; сірий костюм, світло-блакитна сорочка, розстібнута на кілька ґудзиків, без краватки. Якщо він хотів виглядати певним чином, то єдиною назвою цьому було «сама посередність». Звісно, тоді я його не бачила — усю програму я тільки чула голоси його й ведучої.

— Що ж, як і Ейпріл, мені ставало дедалі ясніше, що відбувається щось дивне, а адекватних пояснень не більшало. Звісно, я не написав у своїй книжці про промову президента, хоча вже працюю над оновленою версією, але це здавалося історією століття, і я відчував відповідальність за те, щоб висловити правду.

— Ейпріл, а що ви думаєте про твердження містера Петравіцьки, що Карли — ймовірно небезпечна загарбницька сила?

На записі видно, як це мене ошелешило. Правильною відповіддю, як мені відомо тепер, коли я познайомилася з усіма можливими розстановками сил в інтерв'ю, було «Я нічого не знаю про напрацювання містера Петравіцьки, але...» — і тоді сказати те, що хочу. Натомість я пішла лоб-у-лоб..

— Думаю, що це дурня, — і тоді зупинилася, щоб зібратися з думками, але не встигла продовжити...

— Дурня? По-вашому, дурня — хвилюватися про безпеку американців, коли раптово по наших містах з'являється значно могутніша сила? Сила, що тепер

сховалася в тіні й бігає бозна-де? Сила, що втрутилася не лише в наші міста, але й у наші голови? По-вашому, дрібка обережності — це дурня?

Якщо я мала на це відповісти, то не змогла. На щастя, ведуча заговорила замість мене.

— Але, містере Петравіцьки, що нам взагалі відомо про справжні наміри Карлів?

— Ми знаємо, що вони в обладунках, знаємо, що з'явилися без попередження, порушили міжнародне та державне законодавство, і попросили радіоактивних матеріалів — один із яких їм надала наша гостя.

Мені заціпило. Мене так не заморозило б навіть якби він приставив мені до голови пістолета. Я кинула короткий погляд «ЩО ЦЕ, В БІСА, ЗА ЧУВАК» у бік Робіна, але він махнув мені, щоб дивилася в камеру. Погляди вбік виглядали дивно.

Ведуча знову не дала запасти тиші:

— Так, Ейпріл. Це справді здається сміливим кроком для звичайної громадянки.

На щастя, до цього питання я була готова.

— Америцій, який ми надали — поширений господарський продукт. Ми купили його у «Сі-Ві-Ес» неподалік від Голлівудського Карла. Він радіоактивний, так — але сонце також радіоактивне. Та я погоджуся, що ми трохи захопилися. Слід було поділитися своїми відкриттями з владою й дати їй вирішити, що далі робити з цією інформацією.

Ось на чому я вирішила наголосити. Якщо ви дивилися інтерв'ю (яке я передивилася кілька разів за наступні дні), то бачили, що його вираз обличчя промовляв: «Ага. А ще треба було не бути шмаркатою тупою зарозумілою малою ідіоткою».

Ведуча продовжила розмову.

— Здається, президентка не вважає, що Карли несуть загрозу...

Я чекала, щоб вона закінчила питання, але Пітер втрутився одразу:

— Не хочу нікого лякати, але ми з вами знаємо про це рівно стільки ж, скільки й президент. Їй вигідно, щоб ми думали, що ці штуки — мирні посланці. Але чому, перед лицем такої загрози, ми маємо сподіватися на краще? Хіба не варто проявити хоч трохи обережності?

— Мені здається, — відповіла я, — що якби Карли хотіли завдати нам шкоди, то їм не завдало б клопоту просто стерти нас з лиця Землі.

— Тож ви пропонуєте що? Щоб ми лягли на землю перед лицем їхньої могутності, і дали їм робити, що хочуть?

— Ні... Тобто... У тому, що вони роблять, немає нічого загрозливого. Вони — статуї, що більш-менш рівномірно розподілилися по планеті й дають нам гратися в ігри вві сні.

— Знову-таки — ви й гадки не маєте. Ніхто не знає, які в них наміри, звідки вони, що вони від нас хочуть. Але я можу вас запевнити: зіткнення розвинутих культур з менш розвинутими, спираючись на історію нашої планети, для менш розвинутих закінчується не дуже добре. Це навіть не тенденція — це правило, закон. Президент, як і кожен громадянин цієї планети, зобов'язана розглядати це як загрозу.

— І як це виглядатиме? — запитала ведуча.

— Ми — американці. Нас ніколи не лякали війни. Ми найкраще проявляємо себе під тиском. Саме тоді ми досягаємо найбільшого.

— І у нас закінчився час. Після рекламної паузи... — і все закінчилося.

— Наступне інтерв'ю — радіо КСКС*, за десять хвилин, — сказав продюсер.

— Що це, В БІСА, був за чувак, — вигукнула я, вириваючи навушник.

Щоб ви не мучилися, як ми з Робіном, намагаючись з'ясувати це за десять хвилин між інтерв'ю, я вам розповім.

На Пітера Петравіцьки був попит, як і на мене. Його книжка «Вторгнення» більше нагадувала блоґ-пост з обкладинкою. Вона була двадцять сторінок завдовжки і він її доповнював щоразу, як з'являлися новини. Вона була тільки онлайн, але на Амазоні займала верхівку списку бестселерів. Коштувала три долари. Це також була єдина у світі книжка про Карлів — мабуть, це теж допомагало. Він писав гостьові колонки у кількох газетах, переважно з консервативним нахилом. Він з'являвся в новинах щодня відколи вийшла книжка, а було це на наступний день після нашого відео про Голлівудського Карла.

Кілька політиків почали використовувати його тези: що президентка занадто м'яка, що Карли — загроза, що якщо гігантські роботи можуть з'явитися в кожному американському місті (на решту світу вони не зважали), то чому б не з'явитися гігантським ядерним боєголовкам... і не вибухнути? Ховайте дітей, ховайте дружин! На Двадцять третій оселився прибулець-терорист!

До Карла Пітер Петравіцьки був непопулярним консервативним «журналістом» — я беру це слово

---

* Місцева радіостанція у Канзас-Сіті на частоті FM 102.1.

в лапки, бо не схоже, щоб він бодай секунду свого життя витрачав на перевірку фактів. Він був одним із тисяч людей, які тримаються на плаву, фільтруючи реальність крізь свою ідеологію й дуже голосно волаючи в інтернеті. Але його вміння швидко думати (і писати — першу чернетку свого маніфесту він накатав за два дні) негайно зробило його експертом.

Можливо, це мене так сильно зачіпало тому, що в мене була досить схожа траєкторія. Я влізла в дискурс, до якого насправді не належала. Я пропагувала конкретну ідеологію, що деяким людям підходила. А деяким — ні. Люди, які бояться інакшості, вхопилися за іншу точку зору — і це цілком мало сенс. Протилежна ідеологія обов'язково мала з'явитися, просто на той час я цього не розуміла. Тож мене серйозно шокувало те, що люди звертали увагу на Пітера Петравіцьки. Його точка зору була сміховинною з кількох цілком очевидних причин. По-перше, якщо Карли хотіли нас знищити — вони могли це зробити миттєво, з чим ми обоє були згодні. Те, що хтось за тебе могутніший, ще не значить, що він скористається цим, аби завдати тобі шкоди. Люди, які так думають, зазвичай або:

1. Самі були жертвою такої поведінки, або...
2. Отримавши силу, самі скористалися б нею проти інших.

Пітер скоріше належав до другого типу.

Після десятихвилинного розслідування моє розмите уявлення про «Того Гівнюка» перетворилося на докладну ментальну модель згустка ненависті, яким був Пітер Петравіцьки. Він даремно залякував людей

заради власної наживи, і з того страху пробивалася ненависть до Карла, від якої я й горіла.

І він з'являвся в новинах щодня, відколи відпала рука Голлівудського Карла. Поки я розходилася з дівчиною, переїжджала в нову квартиру, відписувала на листи, і відповідала на коментарі на Ютубі, цей чувак побудував анти-Карлівську ідеологію й зібрав армію прихильників. Я навіть бачила їх у себе в коментарях, але просто ігнорувала як звичайних гейтерів. Але між окремим тролем і рухом тролів є велика різниця. Це був рух, і я його геть не розпізнала, або ж навмисне ігнорувала.

Протягом перших кількох днів після нашого з Майєю розриву я зрозуміла, що просто реагую на те, що відбувається. Я намагалася підтримати потік постійної уваги до себе — а хто не намагалась би? Відбувалося водночас багато всього, і це мене переповнювало. Але в мене також закінчувалося паливо, і я це відчувала. Я розв'язала свою загадку, а нова була завелика для того, щоб її можна було розгадати самотужки. Я подумала, що, можливо, я все. Що, може, вічно дрифтуватиму на тому, що ми зробили за два тижні. У мене закінчувалося добротне паливо амбіцій — схоже, ми вже зробили усе, що могли.

Розмова з президенткою була паливом тимчасовим. Важливість відео про Голлівудського Карла — так само. Навіть розуміння, що я залишуся в історії як людина, яка встановила перший контакт з прибульцем, було швидкоплинним. Це все було приємно, але не могло довго залишатися таким само приємним. І поки приємність цих речей зменшувалася, починаючи з миттєвостей, коли вони щойно сталися, я відчувала, як всередині мене росте пустка.

Але це було інакше. Моє роздратування перетворилося на розгубленість, що стала злістю, яка зробилася ненавистю, а ненависть — паливо, що горить довго. Пітер Петравіцьки мене дозаправив.

Це чудово повпливало на мій психічний стан і продуктивність тієї миті, але жахливо — майже на все решту.

***

Від Пітера Петравіцьки я також отримала кілька свіжих стратегій. Я обернула його прийоми проти нього ж — тільки в мене були більша аудиторія й кращий меседж.

Повернувшись із супутникової студії, я покликала Енді зробити відео з розбором Пітера Петравіцьки на шматочки. Я прочитала й подивилася весь його контент, що тільки могла дістати (навіть розщедрилася на три бакси на його книжку). А тоді взяла його аргументи один за одним і запхала назад йому в горлянку, просто до того смердючого згустка, що їх породив. Ще я в нього запозичила методику приймання того, що говорять його прихильники за те, що говорить він сам. Він розпалював багаття, які не варто було розпалювати — і підкреслення найгірших висловлювань від його фанбази було найлегшим способом це викрити.

Звісно, тоді я про це й не здогадувалася, але взаємодіючи з ним, я визнавала існування його та його придурків. Їхні ідеї тільки отримували більшого висвітлення завдяки моїй аудиторії, а я (як, звісно, ще й всі новинні канали) підтверджувала думку, що існує два боки, які можна підтримувати. Це була величезна помилка, що прекрасно піднімала перегляди.

Для моїх каналів це стало різким поворотом. Звісно, ми інформували, але переважно у доброму, милому, кумедному та полюбовному ключі. Нашому бренду були притаманні радість, захоплення, зацікавленість. А тепер раптом додалися сарказм, різкість, і — так — політика. Ми перетворилися з чогось, про що всі знали на щось, про що всі мали власну думку.

Якщо в Пітера були припущення щодо того, чому Карли тут з'явилися, то і в мене також мусили бути. Я стала більш відкрито висловлювати свої здогадки, що вони — спостерігачі, послані моніторити, як людство відреагує на звістку, що воно не одне у Всесвіті. Це вдало комбінувалося зі Сном: нам дали завдання, яке жодне з нас не могло виконати самотужки. Якщо нам вдасться його подолати, то це покаже, що ми — об'єднаний, схильний до співпраці вид.

Якщо ми провалимо тест, який виставив нам Карл, то наслідки можуть бути жахливими, або їх може не бути. А наслідком складання міг би бути кінець бідності й хвороб. Хто б не створив Карлів, технології у них були явно розвинутішими за наші. І якби вони захотіли, то могли б нам запропонувати все — від міжпланетних подорожей і до безсмертя.

Звісно, я це все брала зі стелі. Я не знала, чи безпечні Карли, і чи контролюють вони мій мозок. Яка різниця, якщо мої вигадки були не такими шкідливими, як вигадане лайно Пітера Петравіцьки?

Зрештою, моїм брендом була *я*, тож усе, що я казала, ставало тим, у що я вірила.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

Ось так вийшло, що не один місяць свого життя я провела саме такою людиною, яких ненавиджу найбільше у світі — професійною сперечальницею, «балакучою головою». Не тому, що мені це добре вдавалося чи потрібні були гроші, а тому, що я була зла, налякана і не знала, що робити. Карли не просто заполонили моє життя — вони стали моєю ідентичністю. Раніше мені добре вдавалися виступи на ТБ, бо було байдуже, що подумають люди, і публіці подобалася така непоштивість. Тепер мені довелося навчитися робити це добре, бо перестало бути байдуже.

І саме це я намагаюся асоціювати з тим періодом. Що б я не робила — це було від небайдужості. Я вірила, що Карл — сила добра, і ставлення людства до нього мало значення — я була переконана, що він прийшов нас судити. Не було різниці, чи мала я рацію — у такому світі я хотіла жити; такий світ здавався мені правильним. І навіть якби я помилялася, то все одно вірила, що всім буде краще, якщо я діятиму так, ніби правда моя.

Кожен, хто приєднувався до абстрактного міжнародного (і переважно онлайнового) руху, до якого входив Пітер (і який, звісно, отримав назву «Захисники»), фактично голосував проти людства.

На опис трьох тижнів мого життя пішла майже половина цієї книжки. Тепер трохи пришвидшимося — сподіваюся, ви не проти. Я не пишаюся цим періодом, але важливіше те, що він був переважно нудним, і вам, мабуть, аж кортить дістатися 13 липня, а це ще нескоро. Тож, думаю, у вас складеться доволі чітка картина подій цього періоду, якщо я розповім про нього короткими фрагментами, кожен з яких починатиметься моїми твітами з того дня. Почнімо:

12 лютого

@AprilMaybeNot: Полі Шор — герой, якого ми заслужили.

Я сиджу в студії-офісі, який ми з Енді облаштували у вільній спальні моєї двокімнатки. Тут повний безлад, за винятком місцини за моїм столом, де ми зробили респектабельний куточок для швидкого запису відео. На стіні — портрет Карла з закосом під імпресіонізм, який ми замовили в товариша з Академії образотворчих мистецтв*. Одна з переваг наявності грошей — можливість платити людям за добру роботу.

Ще одна перевага грошей — те, що вони легко вирішують проблеми. Наприклад, Робін нам приніс

---

* *SVA — School of Visual Arts*, національна академія образотворчого мистецтва і архітектури в Нью-Йорку, де вчилися Ейпріл, Енді й Майя (тут вперше згадується конкретна назва).

не тільки піцу, але й другий телефон для мене, відведений цілковито під інтернет-персону Ейпріл Мей. Це дозволить передавати його одне одному, щоб Міранда, Енді чи Робін могли твітити від мого імені, а мій особистий телефон тим часом залишиться присвяченим мені як звичайній людині.

Переді мною виставлені камера й світло, але вони вимкнені. Робін сидить у кріслі на коліщатках, де зазвичай сидить Енді, коли ми знімаємо.

Ми обоє їмо піцу, яку він щойно приніс із піцерії Френка на першому поверсі. Я десь тиждень намагаюся написати те, що потім стане книжкою «Моє життя з Карлом». Поки що йде жахливо, але треба щось видати. Патнем казала, що ми втрачаємо значно більше, ніж просто гроші. Вона боялася, що ми втрачаємо вплив. «Щоразу, коли хтось говорить „автор бестселера Пітер Петравіцьки" і не може сказати „авторка бестселера Ейпріл Мей", ми втрачаємо повагу публіки» — наскільки я пам'ятаю, дослівно так це й прозвучало.

— Робіне, а ґоустрайтинг це точно нормально? — запитала я з повним ротом піци. Я звикла до Робіна й геть втратила сором.

Енді був у вітальні, яку він перетворив на свій домашній кабінет — мабуть, монтував епізод Смерть-споттінґу (так, навіть після цього всього вони з Джейсоном продовжували свій дурнуватий подкаст).

— Це стандартна практика на ринку, — відповів Робін, трохи знітившись.

— Слухай, Робіне, — обернулась я до нього, — ти мені подобаєшся. Я вважаю тебе розумним. Мені треба, щоб ти був корисним і допомагав мені, і для цього тобі доведеться також бути чесним. Я ціную те,

що ти не брешеш мені в очі, як робить Патнем, але хотілося б, щоб ти також був зі мною цілковито чесним, коли можливо.

Він знітився ще більше.

— Дженніфер тобі не бреше.

— Дійсно? А як же, наприклад, коли вона переконувала мене, що не вважає ґоустрайтинг бридким? Я навіть не знала, що таке цей ґоустрайтинг, а коли вона пояснила, то подумала, що це доволі бриденько — отже, хтось-таки вважає.

— Вона просто намагається дати тобі впевненість у найлегшому й найкращому способі рухатися далі.

— А ти як думаєш — замовити комусь написати книжку, а тоді вліпити на неї своє ім'я — це найкращий спосіб?

На Двадцять третій досі був перекритий рух машин, тож запала моторошна тиша.

— Це точно один зі способів, але мені не здається, що це саме той, який обрала б Ейпріл Мей.

— О боже, навіть друзі бачать в мені двох різних людей.

Тут він трохи зашарівся, і тоді я не звернула на це уваги.

— Ти сама так про себе говориш. Складно не перейняти звичку.

Я була все тією ж Ейпріл Мей, бакалавркою дизайну, але це не те, що я хотіла показувати світу. Та Ейпріл не була людиною, яка встановила б Перший Контакт з іншопланетянами. Тож я також була кмітливою, дотепною, непретензійною речницею Карлів, Ейпріл Мей.

— Тобто ти не думаєш, що мені варто звернутися до ґоустрайтера.

— Мені не здається, що Ейпріл Мей так зробила б, — повторив він.

— УХ! Я з тобою *повністю* згодна, і це так бісить. Наскільки книжки довгі? Скільки пишуть у рамках «Національного місяця написання роману»*?

— Зараз скажу, — він почав діставати свій ноут.

— П'ятдесят тисяч слів, — миттю гукнув Енді з вітальні.

Я повернулася до Робіна з посмішкою.

— Завжди використовуй усі доступні інструменти. Отже, треба всього-на-всього п'ятдесят тисяч разів написати по одному слову. Скільки слів у середньому твіті? Десь двадцять? Значить, приблизно дві тисячі п'ятсот твітів. Боже, я ж, мабуть, уже стільки написала. Може, просто видамо книжку моїх твітів?

— Ні, але є різні варіанти побудови твоєї роботи. Не обов'язково закриватися одній вдома на місяць і не робити нічого крім письма. Я думаю, треба знайти хорошого редактора — когось, хто вже працював над такими книжками. Якщо він чи вона напише значну частину книжки, можеш зазначити його чи її як співавтора, бо це саме те, що зробила б Ейпріл Мей, — усміхнувся він мені.

Робін мав тендітну статуру і яскраві-яскраві блакитні очі. Він небагато посміхався, тож коли це траплялося, було дуже приємно.

Я трохи нахилилася в його бік:

— Рада, що ти такої доброї думки про мене.

Він відхилився назад, ставлячи ноутбук собі на коліна:

---

* *National Novel Writing Month, NaNoWriMo* — щорічний флешмоб, у рамках якого всі охочі намагаються написати роман протягом листопада. Брати участь може хто завгодно, з будь-якого куточка планети.

— Я напишу Дженніфер, щоб улаштувала тобі кілька зустрічей з редакторами. Думаю, матимеш, з кого вибирати.

Я дивилася, як його руки пурхали над клавіатурою й думала: *«Треба частіше залучати його у відео».*

19 лютого

@AprilMaybeNot: Яку професію мав би ваш ідеальний партнер у стосунках?

@AprilMaybeNot: Усі кажуть: «Масажист!» чи «Лікар!», але, як на мене, правильна відповідь — «політичний експерт», бо тоді можна будити його чи її зранку, погрожуючи розлучитися, якщо не кине свою жахливу роботу, яка руйнує Америку.

@AprilMaybeNot: І так, я в курсі, що й сама політична експертка.

Сиджу в «Преті»* в центрі. Через постійний стрес буття Ейпріл Мей я забула, як воно — спати цілу ніч, і стала величезною фанаткою кави. Зазвичай замовляю подвійне американо, на вершки місця не залишається. Але насипаю туди цукру, бо так смакує, наче гарячий шоколад.

---

* *Pret-A-Manger* — **британська мережа ресторанів здорового швидкого харчування, у розмовній мові називається просто «Прет».**

Зі мною за столом сидять Робін та Сильвія Стоун — друга редакторка, з якою ми зустрілися. Перший чувак був переконаний, що точно знає, чого я хочу від своєї книжки, і розгубився, коли я з ним не погодилася. Ця зустріч мені так сильно не сподобалася, що я вдала, ніби в мене діарея, щоб швидше її закінчити. Сильвія — жінка за тридцять у чорній шовковій сорочці та джинсах і в темних окулярах на сірих очах — значно краще вписувалася в моє уявлення про людину, з якою я хотіла б працювати.

— У тебе з цією історією дві великі проблеми, — каже Сильвія. — По-перше, вона завелика. У ній бере участь весь світ, але від тебе чекатимуть повної історії. Це зобов'язання може виявитися дуже великим тягарем.

Робін перевів на мене погляд. Я кивнула, знаючи, що це — принаймні частина проблеми, з якою я зіткнулася.

— По-друге, вона не закінчена. Ти зараз на середині. Якби Сон не з'явився, у цьому всьому була б ясна сюжетна арка. Фінал залишався б загадкою, але решта загадок були б задовільно розв'язані. Натомість ми маємо мільйони людей, які щодня важко працюють, намагаючись розв'язати послідовності уві Сні, і щодня розв'язують їх усе більше. Ми не можемо навіть спробувати розповісти всю історію, бо ми далеко від фіналу.

— Окей, здається, ти визначила принаймні дві з багатьох проблем, з якими я зіткнулася, — відповіла я. — Але це ще не обов'язково мені допоможе.

— Тобі треба обрати відрізок часу й вирішити, що ти хочеш донести. Які в тебе цілі щодо цієї книжки? Що ти хочеш, щоб усі думали, коли її прочитають?

Хочеш, щоб тебе зрозуміли? Хочеш, щоб зрозуміли твою історію?

— Чесно, я тільки хочу, щоб читачі в підсумку думали, що це — можливість для людства, і що Карли — позитивна річ, а не якийсь іншопланетний кошмар.

— О, це насправді, дуже добре. Скажи ще раз, але більше.

— Га?

— Ой, вибач, я... — вона трохи зніяковіла. — Я тебе редагую. Вибач, звичка така. Просто розкажи мені більше про цю думку.

Я розсміялася:

— Це, насправді, досить круто. Хороша правка. Чесно кажучи, я хвилююся, бо думаю, що ми починаємо звикати до культурного, емоційного та соціального впливу, який мають на нас соцмережі. Він нас і досі не надто зближував, правда? Але тепер мене турбує, що нам усім доведеться звикати до такої величезної зміни. Якщо продовжимо забивати клини, якщо тільки дедалі більше боятимемось... — я обірвала думку, бо насправді не знала, що буде — знала лишень, що щось погане. — Це як, наприклад, коли приходить зима, надворі паскудно, і сонце починає сідати о 16:30 — можна на це дивитися й дратуватись, сумувати й буркотіти. А можна запросити до себе друзів, зробити какао, збудувати халабуду з ковдр, запалити свічки, і розповідати одне одному дурнуваті історії зі школи. Це дві цілком природні реакції на те, що надворі *тупо мерзость*, але одна — чудова, а інша — фігова. Ситуація аналогічна, тільки тут у нас прибульці замість зими. Я нормально відреагувала на правку? — запитала я, нарешті ковтнувши повітря.

— Ейпріл, я хочу допомогти тобі написати цю книжку. І добрі новини в тому, що схоже, найпростіше буде зробити з неї маніфест. Можеш туди вставити шматочки своєї історії, але перш за все слід сформувати аргумент. Це традиційний формат, і книжка не мусить бути довгою. Говориш з експертами — а з тобою ніхто не відмовиться говорити. Цитуєш їх, будуєш аргументацію і формуєш книжку. Я можу сьогодні розписати структуру. Мабуть, буде швидше, якщо ти мені допоможеш.

Робін казав, що ця пані не розмінюється на дрібниці. Вона мала досвід роботи в усіх найбільших журналах і газетах світу, а також сама написала кілька книжок — найпопулярнішу з них я завантажила з Одібл* і трохи послухала. У книжці «Удача — це брехня» було про те, як люди обманюються уявними чи неважливими паттернами й вірять у всяку дуже помилкову всячину. Мені подобалося.

— Гаразд, давай, — сказала я.

— Гаразд, — відповіла Сильвія. — У мене чи в тебе?

— А чому не тут і зараз? Давай сформуємо структуру, — сказала я, не маючи чіткого уявлення, що це означає.

Робін мовчав. Думаю, боявся показати мені, який він задоволений, бо думав, що, можливо, я помічу й передумаю, просто щоб йому дошкулити.

Ми побудували книжку за годину. Вона не була готовою, але вже мала конструкцію. Там був вступ, у якому я розповідаю про себе, але решта розділів були просто аргументами проти того, щоб боятися Карлів — ось і все. Легко! Того вечора я попрацювала

---

* *Audible* — стримінговий сервіс аудіокнижок від мегакорпорації «Амазон».

вдома, прописала кілька частин. Сильвія відповіла мені на них кількома коментарями та ідеями щодо того, з ким можна поговорити, щоб дістати цитати й більш ґрунтовну підтримку моїх думок.

10 березня

@TheCADDY95: Ейпріл Мей доволі симпатична, але така собою напхана, що це все псує.

@AprilMaybeNot: Ну а чисто по суті, чим іще я можу бути напхана? Всередині мене ж є лише я. Ну, і ще, чесно кажучи, ганебна кількість Доріто.

У мене був такий стрес, що я себе травмувала. Мені двадцять три і в мене хвора спина — можливо, бо спала в дивній позі, можливо, бо працювала допізна над кінцевою версією книжки, а може — від стресу. Будьмо чесними, справа в стресі. У мене два місяці поспіль брали інтерв'ю на ТБ, на радіо, для журналів та газет. Спочатку я розповідала свою історію, тоді захищала Карла, але невдовзі захищала вже президентку, Конституцію і свободу слова. Робін найняв мені репетиторів із взаємодії з пресою, роботи уряду й міжнародного права, намагаючись зробити так, щоб звучало, ніби я знаю, що кажу.

Я почала знати, що кажу, і палко у це вірити. І це було страшно.

Робін забронював мені день у спа. Трохи часу наодинці з собою, поки моє тіло мне незнайомець, а нігті на ногах прикрашають стразами — можливо, я вийду звідти, почуваючись трохи більш по-людськи.

Працівники салону були ввічливими й приємними. Вони знали, хто я така, і залюбки побазікали б, але також знали, коли клієнтка не хоче говорити — і, чесно, я не хотіла.

Прозвучить дивно, але, ну, було просто приємно, що хтось мене торкається. Флірт із Робіном нагадував флірт з якоюсь статуєю. Він поводився настільки професійно, що ми навіть не обіймалися. Іноді я лежала в ліжку вночі й мріяла, щоб хтось *лежав зверху*. Я просто хотіла торкатися іншої людини. Мене настільки засмоктало в книжку — втикання на неї, розмови про неї з Сильвією — що моє тіло ніби припинило існувати.

Коротше, після масажу я почувалася більш-менш свіжою. Тиша стала хорошою можливістю поспілкуватися з собою і впевнитись, що працюю я справді над тими речима, над якими хочу працювати — що недосип та стрес того варті. Я подякувала жіночкам у приймальні, виходячи звідти. Вони виглядали злегка знервованими, але я це списала на просту ніяковість перед Ейпріл Мей.

Мені стало ясно, що річ не лише в цьому, коли в приймальню зайшла інша жінка, що також щойно закінчила спа-день. Їй було за 50, виглядала вона настільки доглянутою й вихоленою, що далі нема куди, і говорила тим голосом, який часом використовують нью-йоркські багатії — *«Я говорю з однією людиною, але хочу, щоб мене чув весь світ»*.

— ...а нахаба! Дружньо побазікала з Рейчел Карвер і думає, що може на рівних спілкуватися про міжнародні відносини. Вона ж *дитина!* Було би смішно, якби не було так бридко, — її супроводив масажист, який щойно з нею працював.

«Ха, кумедно, — подумала я, — *я ж була на шоу Рейчел Карвер дні зо три тому».*

Усі присутні зрозуміли, що відбувається, раніше за мене. Усі хотіли це зупинити, але ніхто не міг. Її масажист спробував різко змінити тему розмови, глянувши в моєму напрямку:

— Дуже сподіваюся, що вашому іліотибіальному тракту вже краще, мем, під час масажу він, здається, справді розслабився.

— Ой, це, мабуть, через усю цю драму. Страшенно дратує, що ця штука — у моєму місті, і я нічого не можу з нею зробити. А людям же ще подобається та дитина...

А тоді вона побачила мене. І негайно замовкла — я нарешті зрозуміла, що вона говорить про мене.

— Що ж, давайте з вами розрахуємося, і зможете бути вільні, — сказав їй масажист.

Робін за мене вже заплатив, тож я просто розвернулася й попрямувала з приймальні до ліфта, який, на щастя, прибув раніше, ніж та жінка вийшла зі спа-студії.

Цей короткий дурнуватий момент став першим разом, коли я почула, як незнайома людина публічно висловлює свою до мене ненависть. Тоді я вмить зрозуміла, що тисячі людей по всьому світу ведуть такі самі розмови — щосекунди кожного дня. Це справжні люди, і їхні думки сформовані роздутими або й просто вигаданими історіями про мене, від яких я ніяк не можу захиститися.

Люди з усього світу, з якими я не була знайома і ніколи не познайомлюся, мене ненавиділи. І те, що вони про мене думали, було далеко поза межами мого контролю.

У той період свого життя я твітила більш-менш про все, що зі мною відбувалося. Неможливо припинити створювати контент — з одного боку, бо приємно, коли тебе слухають, а з іншого — щоб не втрачати увагу аудиторії. До того ж, я призвичаїлася вимірювати своє життя лайками. Про це зіткнення я не твітила. Я навіть нікому про нього не розповіла. Просто написала Робіну, що чудово провела день у спа і він котик, що про мене потурбувався. Я знала, що якщо припиню злитися на ту пані (і всіх її однодумців по всьому світу), то мені доведеться переживати значно гірші за лють емоції.

Тож замість поговорити з ким-небудь, хто міг би мені на ту мить допомогти, я пішла додому читати блоґерські пости про те, яка я жахлива, некрасива і зрадниця.

17 березня

@PrimePatr1ot: Мені іноді цікаво, скільком же людям на кшталт Ейпріл Мей платять, щоб вони агітували за владу.

@AprilMaybeNot: Мені заплатили Поп-Тартами. Як. Же. Багато. Поп-Тартів. Навіщо я підписала цю угоду? У мене тепер непристойна кількість Поп-Тартів.

Я вихилилася з балкону, поряд зі мною стоїть Енді. Він фільмує, як з Карла знімають намет і відкривають Двадцять третю вулицю. Спасибі господу, сюди повернеться шум. А ще тепер я дійсно можу зі свого

балкону бачити Карла й телефонні будки поряд з ним, які чомусь досі займають цінний вуличний простір Мангеттену.

Моя книжка — в руках цілого легіону редакторів, які вишукують там кожну помилку й недопрацьований аргумент. Я ніяк не можу допомогти на цьому етапі, і це чудово, бо мене задовбала та книжка. А ще — мені треба знімати відео.

Армія експертів, що туди-сюди сновигала з намету, який поставили навколо Карла, за кілька останніх тижнів не розібралася фактично ні в чому. Чи приносили вони Карлу уран? Не знаю, але я майже певна, що хтось десь це таки зробив, хоча не схоже, щоб це мало якісь негайні наслідки. Якщо щось нове щодо Карла й виявили, то нікому нічого не сказали.

Нам було відомо, що: він не стоїть на тротуарі, а завис на невеликій відстані від нього, якимось чином зачепившись за простір; він зовсім не проводить тепла — схоже, що атоми нашого світу взагалі не взаємодіють з атомами його тіла. Його неможливо було зрушити або пошкодити. Так, ніби ми його бачили, але він насправді не знаходився в нашому світі. За винятком руки Голлівудського Карла, звісно, яку досі так і не бачили, відколи вона зникла в тому дивному клубі фокусників.

Аж раптом — Пітер Петравіцьки йде вулицею, за ним — молодий хлопець з камерою. До нього кинулася поліція, але я не чую, що відбувається. Він виглядає обуреним, вказує на Карла і будівлю за ним. Поліціянти виглядають так, ніби вони дуже, дуже сильно не хочуть потрапити на відео, але також мають розпорядження поки не підпускати нікого до Карла. До того ж, вулицю ще не відкрили, то як він туди дістався?

— Як хоч хто-небудь може глянути на цього чувака і не зрозуміти негайно, що він — найгірше створіння в історії? — сказав Енді.

— Є люди, які так само говорять про мене, — задумано відповіла я.

Пітер скоро опублікував те відео, і звісно, ми з Енді його подивилися. Там переважно кадри, де він питає: «Що ви дізналися? Воно безпечне? Ви ж вочевидь ще минулого місяця думали, що воно несе достатню небезпеку, аби перекрити вулицю, то що такого ви дізналися, що тепер робить його безпечним? Люди мають право знати!». Таку фігню. Але тоді кадр змінюється з вулиці на нього в маленькому, але розкішному кабінеті.

«Надходить час, коли ми мусимо почати діяти. Я закликаю Захисників почати збирати інформацію уві Сні. Я знаю, що багато з нас радше взагалі не перетиналися би зі Сном, що ми негайно пробуджуємося, щоб не дати йому інфікувати наші уми. Та хоча сотні паролів уже знайдено, лишаються ще сотні, і якщо хтось... недбалий першим розшифрує, що значить код, це може поставити під загрозу всю планету. Ми мусимо першими розшифрувати цей код. Ми можемо й мусимо працювати разом, щоб виграти це змагання й мати змогу контролювати результат. Я надаю посилання на кілька онлайн-просторів, створених із цією метою. У нас є інформація, що кілька урядових організацій різних країн уже зібрали команди, аби спробувати розв'язати код раніше за всіх, але я вважаю, що його не можна довіряти жодній владі. Хоча ми можемо працювати усі разом, та коли хтось знаходить частину коду, її слід помістити у єдине добре захищене місце. Я написав інструмент для шифрування, і в

описі відео додаю інструкцію з його використання. Якщо знаходите фрагмент — будь ласка, надсилайте його нам у зашифрованому вигляді, ми перевіримо його на точність уві Сні й додамо в наш приватний список, доступ до якого матимуть тільки Захисники. Враховуючи розмір, пристрасність та інтелект цієї спільноти, я вірю, що ми будемо першими, хто дізнається, який наступний розділ цієї історії. І я точно знаю, що ми — єдині, кому я можу довірити цю інформацію. Дякую і бережіть себе».

«Дякую і бережіть себе» — так він закінчував кожне своє відео. Претензійно і злегка загрозливо... у цьому весь Пітер Петравіцьки!

— Нам тепер доведеться зробити те саме, — сказала я, коли ми додивилися відео.

— Хріна з два, ми вищі за це його лайно, — Енді серйозно розізлився. — Карли хочуть, щоб людство зробило це разом. А не щоб усі з усіма пересварилися, як цього хоче Пітер.

— Ні, він щойно унеможливив для людей відчуття, що ми розв'язуємо якусь величезну головоломку всі разом. Я теж дуже хочу, щоб так було, але не можу закликати людей постити знайдені коди публічно. Якщо в нього буде доступ до всіх своїх таємних кодів, а на додачу ще й до всіх публічних, то Захисники дійсно першими розшифрують кінцевий код, і він візьме гору.

— Можливо, ці перегони можна програти.

— Хріна з два, — відгукнулась я папугою. — Я не дам йому виграти.

— Давай принаймні подумаємо трохи. Зберемо розумовий капітал докупи.

Так ми й зробили. Ми подзвонили Міранді й Робіну по Скайпу та розповіли їм про план Петравіцьки.

— Це недобре, — сказала Міранда. — з боку ПП це геніальний крок. Він не лише дає їм шанс перемогти — перетворення Сну з уселюдського випробування на змагання їм дуже на руку. Це всіх уповільнює й нацьковує одне на одного.

— Ага, я шарю, він лихий геній. То що робитимемо? — запитала я. Якусь мить усі мовчали.

— Ну, я й гадки не маю, — зізнався Робін, що, мабуть, було для нього фізично боляче. Він найбільше з усього не любив бути нездатним допомогти. — Якщо чесно, я взагалі небагато знаю про сам Сон.

— Я теж, — відповіла я.

Це всіх здивувало.

— Справді? — запитав Робін.

— Угу, — додав Енді, — я думав, що ти з головою в ньому. Загадки — це твоє! Ти ж була, блін, детективкою у справах домашніх тварин.

— Що? — в унісон здивувалися Міранда й Робін.

— Я вам, народ, пізніше розкажу. Просто... Дивно, що цією справою займаються мільярди інших. Відчуваю, що мої зусилля більше пригодяться деінде. Шанси, що я знайду унікальний пароль, приблизно нульові. Тож, Мірандо, схоже, ти з нас єдина, хто проводить багато часу вві Сні.

— Е-е-е... ні, він мене стресує. Щойно я починаю розв'язувати послідовність, зупинитися не можу, і перестаю бачити звичайні сни. Після нього все одно прокидаєшся відпочилою, що взагалі безглуздо і напевне неможливо, але я не люблю прокидатися розгубленою. Тож просто буджу себе й засинаю заново, щоб поспати як нормальна людина.

— Мені здається, що мій час значно корисніший, якщо я працюю над результатом, — продовжила вона. —

Паролі видають гекс-код, який, як вже визначено, можна нормально скомпілювати у векторне зображення. Це типу зображення, зроблене з математики.

— Ха, ага, ми з Енді ДУЖЕ в курсі, що таке векторні зображення.

— А, справді, ви ж дизайнери! — вигукнула Міранда. — Ну, коротше, проблема в тому, що щоразу, як додається новий рядок коду, зображення повністю змінюється. Це, по суті, величезний бардак взаємопов'язаних математичних виразів, тож щойно щось туди додається, усе змінюється. І жоден відрізок коду не має сенсу без усіх решти.

— Чи відомо, скільки їх узагалі? — запитала я, щиро здивувавшись, що досі нічого з цього не знала.

— Можливо, — відповіла Міранда. — Нема жодного способу дізнатися, чи дійсно він лягає у формат зображення, але якщо так, то фрагментів коду має бути всього 4096. Але, знов-таки, я нічого не знаю про сам Сон — лише про те, що він видає.

— Гаразд, отже, ніхто з нас не тусується у Сні. Чи довіряємо ми комусь, хто це робить? — запитав Енді.

У Вікіпедії була активна сторінка розв'язаних послідовностей. На той момент вирішених було більш як п'ятсот. Я за нею стежила, тому що хотіла знати, як ідуть справи, а також тому, що в списку були імена (чи нікнейми) людей, які брали участь в розв'язуванні головоломок. Якщо посортувати сторінку за ними, то топ-10 чи десь стільки з тих імен стали широко відомими серед усіх, хто хоч краєм ока стежив за Сном. І на третьому місці, з власною чи розділеною заслугою щодо одинадцяти знайдених паролів, була Мурлетарка.

— Ем, ну, — сказала я, — та забийте.

— Слухай, речення так не працюють, — сказав Енді. — Сказавши «Ем, ну», ти підписалася на те, щоб закінчити думку.

— Я думаю, що Мурлетарка — це, можливо, Майя.

— Що? — скрикнув Енді.

Робін та Міранда мовчали. Вони знали про Майю, але не були з нею знайомі.

— І чому ти так думаєш? — запитав Енді.

— Не скажу.

Робін втрутився зсередини комп'ютера:

— Хочете з нею зв'язатися, запитати, що вона думає про цю ситуацію?

— Вона онлайн? — запитала я.

— Ем, так, мені їй написати? — нерішуче спитав Енді.

— Боже-господи, вона моя колишня, а не якийсь демон. Просто додай її! — сказала я гучним монотонним голосом.

На екрані вигулькнуло ще одне відео-віконце. Вона сиділа на своєму ліжку в нашій квартирі — чи, скоріше, в її квартирі. Я раптом захвилювалася про те, як вона сплачує оренду. Чи не підвела я її? Я про це навіть не подумала. Моя шкіра вкрилася потом.

Вона спиралася на ті самі великі сині подушки, над ліжком висів той самий принт Гундертвассера. Все було просто таке... *як раніше*. Я задумалася, чи є в неї нова сусідка, як справи у неї на роботі; чи було їй образливо, що ми з Енді розбагатіли, а вона — ні. Задумалася, чи ненавидить вона мене. Тоді зрозуміла, що звісно ненавидить — і задумалася, наскільки сильно.

— Привіт? — запитала вона, дивлячись на нас усіх з сумішшю хвилювання, скепсису і, можливо, дрібки приреченості. Це була перша наша розмова, відколи я пішла з її квартири.

— Привіт, ем, — відповіла я, не знаючи, що далі сказати.

Енді перебрав на себе ініціативу:

— Це ти Мурлетарка?

— Чорт забирай, Ейпріл, — майже прошепотіла вона, — що ти їм розповіла?

— Що Мурлетарка це, можливо, ти, і все.

Якщо вона обрала злитися на те, що я похитнула її таємну ідентичність, то мене *сильно* пронесло. Майя виглядала приреченою, а не злою — принаймні тієї миті.

— Коли... — їй довелося почати заново. — До мене Сон прийшов раніше, ніж до майже всіх решти. Коли я бачила його вперше, то розв'язала чотири загадки. Я знала, що це не просто сон. Там... там неймовірно.

Тоді я почулася злегка винною, що так мало часу провела досліджуючи Сон. Весь свій час я витрачала на те, щоб його захищати, але водночас його уникала.

— Ви познайомите мене зі своїми друзями?

— О боже! Вибач. Майє, це Міранда, матеріалознавиця з університету Берклі, з якою ми співпрацюємо, і Робін, мій асистент, — сказала я.

Тоді втрутився Енді:

— Дуже радий бачити тебе, Майє.

— Я теж рада тебе бачити.

Якщо вам треба ще один приклад того, яке я гівно, то я навіть не задумувалася над тим, що по суті змусила Енді вибирати між нами, і що він обрав мене. На мене накотилася чергова хвиля жару й поту. На щастя, Енді взяв усе на себе й розповів Майї про ситуацію з Петравіцьки.

— Ага, не здавайтеся тому щуролицому падлу. Серйозно, якби кожен отримував п'ять центів щоразу, як про них думають щось неприємне, то цей чувак був би найбагатшою людиною на Землі.

— Так, ну, ніхто здаватися й не хоче, але нам треба щось зробити, інакше все буде в нього під контролем.

— По-перше — ні, не буде. Усі складніші підказки тепер потребують співпраці. Вчора відкрили один пароль, ключем до якого виявилися хтось, хто знає конкретний діалект гінді й знається на міфах свого регіону і хтось, хто розбирається в абстрактній математиці. Я стежила за всією історією, і досі не розумію її сповна. Там було щось про кола, як геометричні, так і міфологічні. Тут треба було продемонструвати надзвичайно детальне знання культури. А з усіма їхніми сильними сторонами, Захисники не здаються надміру культурно обізнаною групою людей.

Усі з цим погодилися.

— Але, що важливіше, — продовжила вона, — ми можемо їх під'їбати.

— О, мені така ідея подобається, — сказала я.

— На перевірку паролю, аби впевнитися, що він справжній, іде якийсь час. Не можна просто заснути, сказати пароль й отримати дані. Треба пройти всю головоломку, дізнатися пароль, а тоді його доставити. На деякі головоломки йде не одна година.

— О, це прекрасно, — сказала я. — Отже, нам треба просто зібрати групу людей, що надсилатимуть Пітеру Петравіцьки несправжні головоломки й гекс-коди по сто разів на день.

— Ні, — заперечила Майя, — *вам* нічого робити не треба. Активні люди зі спільноти Сонників уже

над цим працюють. Коли я кажу, що «ми» можемо їх під'їбати, то маю на увазі *нас*, а не вас. Не ображайся, але я не думаю, що ти могла б скласти переконливу головоломку навіть під загрозою вбивства.

Я й не образилася. Я себе бачила лідеркою спільноти, а не її членкинею. На той час я й не здогадувалася, наскільки це хибна точка зору.

— О, то нам не треба нічого робити. Ця проблема сама себе вирішить.

Майя насупилася:

— Ні, Ейпріл, цю проблему вирішать люди, які, так уже сталося, не є тобою.

Усіх така відповідь злегка шокувала. Міранда залилася яскравим рум'янцем, а моє обличчя, здогадуюся, на відтінок побілішало.

— Точно, — затнулася я. — Звісно. Господи, вибач, я таку дурню сказала.

Майїні губи від злості стислися в ниточку. Мені вже досить давно не пред'являли за мої дурниці. Було неприємно, але також дещо освіжаюче.

— Якщо ти не заперечуєш, скажи, — спитав Робін, — як тобі вдалося настільки глибоко зануритися у спільноту Сонників?

— Ну, першої ночі я розв'язала головоломки на сорок дев'ятому, п'ятдесятому та п'ятдесят першому поверхах. Сорок дев'ятий поверх — це той, на якому починаєш — вже розв'язали сотні людей, коли стало ясно, що це передається. Я вирішила ті три головоломки і навіть ще кілька поза висоткою, коли почали з'являтися перші спільноти Сонників. Це мене зробило чимось на кшталт знаменитості в їхніх спільнотах. Також не заважало те, що я була пов'язана з Ейпріл, — вона мені кивнула. — Зараз мене

це просто захоплює: чудесні люди з усього світу, що мають різні погляди й світогляди, працюють усі разом заради спільної мети. Це прекрасна річ. Власне, вам усім варто було б провести якийсь час уві Сні. Просто знайдіть якусь із вирішених головоломок у Вікіпедії й пройдіть її. Можливо, так ви почнете глибше цінувати Карлів. Я точно почала.

Тоді вона пару секунд посиділа з замисленим виразом обличчя й сказала:

— І так, ну хз, мабуть, я просто хотіла залишатися залученою у це все. Залишити це позаду виявилося не так легко, як я очікувала.

Я бачила, що вона дивиться прямо на мене. Я не могла знайти слів, і переживала, що якби таки сказала їх, то вона почула б, що у мене в горлі застрягла грудка.

— Між іншим, я не збиралася про це просити, але ви теж можете дечим допомогти, якщо хочете.

***

Того вечора, обміркувавши Майїне прохання, я вирішила прислухатися до її поради й провести вві Сні якийсь час. Та спершу я перечитала деякі нещодавно розв'язані головоломки. Я обрала одну з останніх, де була зазначена Мурлетарка, хоча поряд з її іменем було ще два незнайомих. Як виявилося, вони не розв'язали її одночасно, а зробили це разом.

Коли я заснула й опинилася в вестибюлі Сну, то розвернулася й натисла на кнопку виклику ліфта донизу. Двері відкрилися, я зайшла й натисла кнопку лобі. Я вийшла, проминувши гігантського Карла, через головний вихід надвір. Вулиці вві Сні не були розташовані сіткою, як на Мангеттені — вони вистрілювали

діагоналями, зустрічаючись знову в перехрестях на три, п'ять чи навіть шість напрямків. У неочікуваних місцях вигулькували провулки, а архітектура не трималася купи.

Я обернулася, щоб поглянути на офісну будівлю, де була розташована спавн-точка — таку високу, що виглядало, ніби вона у висоту не закінчується, вищу за двісті поверхів. Дивно говорити про такі речі, ніби це факт, бо вони ж уві сні, але те, що всі його бачили абсолютно однаково, створював враження непохитності. Що таке реальність, як не речі, які люди відчувають однаково? У цьому сенсі Сон був дуже-дуже реальним.

Просто навпроти виходу з офісної висотки був «Арбі». Це розкішне розташування вві Сні стало найкращою рекламою, що коли-небудь була в цього ресторану: він став неофіційним фаст-фудом Сонників по всьому світу. Поряд стояла стара дерев'яна церква, а з іншого боку — вагон поїзда, точно не сучасний, але незрозуміло, наскільки старий. Можливо, з 1920-х?

Я пішла прямо в «Арбі». Він був порожній, як і все вві Сні. Головоломка там була побудована на досить детальних знаннях про те, як у закладах мережі працює обладнання. Майя працювала в ресторані цієї мережі під час навчання в старших класах, і була однією з перших, хто до цієї загадки підступалася.

На стійці поряд із касовим апаратом лежали сендвіч із куркою, беконом та швейцарським сиром і загорнутий шматок яблучного пирога, а також стояв великий напій. Я зайшла за стійку й натисла відповідні клавіші на касовому апараті, щоб пробити це меню. Шухляда апарата відкрилася, у ній були гроші, яких я не впізнала б, якби не знала, що це пакистанські рупії.

Як на мене, користі з них було небагато, але Сонник з Пакистану, якого Майя знайшла онлайн, помітив, що на банкнотах бракує низки літер. Із цих зниклих літер складалися слова «підлога» та «під» мовою урду. Це ще кілька днів залишалося загадкою, поки іншому Соннику не спало на думку принести з автомайстерні неподалік лом і почати знімати плитку з підлоги. Просто біля каси, де зазвичай стоять, роблячи замовлення, підняли плитку, під якою блакитними літерами світився пароль: «День подвійних фото».

Мені лом не знадобився. Якщо знати, яка це плитка, то її можна підняти й нігтями. Тепер у мене був пароль, але я не бачила жодних причин його використовувати. Це просто розбудило б мене з гекс-послідовністю у голові, яку всі вже багато тижнів знали. Натомість я пішла гуляти містом. Впізнавала стиль приблизно кожного третього будинку. Ремісницький дім, бравнстоун, купа церков — старі на вигляд, дуже старі на вигляд і нові. Торговий центр під відкритим небом, італійська вілла, храми й мечеті. Я з усіх сил старалася не йти прямим шляхом, тож якісно і по-справжньому загубилася. Повертала в провулки й блукала вулицями, вузькими й широкими. Урешті-решт, якби цим займатися цілу ніч, то я прокинулася б природно.

Тож я блукала. Йшла, йшла й ішла, поки не дійшла до межі міста. Місто закінчувалося різко — межа пролягала по краю зарослого травою поля, якому не видно було кінця. Я зайшла у траву. Тут не було ні стежок, ані дерев, ані пагорбів — просто нескінченна рівнина густої трави. Реактивний літак заходив на посадку. Хіба в Місті є аеропорт? Я не знала, де він міг бути, але також не бачила причин, чому ні.

Перший об'єкт у русі, який я побачила, мене здивував. Моторошність Міста зі Сну походила переважно від нестачі жителів, але й погоди тут теж не було — жодної хмари, навіть жодної помітної температури повітря. Сонце нерухомо зависло у блакитному небі. Ніщо не рухалося. Окрім, вочевидь, того літака.

Я рушила в траву й ішла, поки не прокинулася. Був ранок. У мене не боліли ноги, я почувалася відпочилою і більше за все на світі хотіла поговорити з Майєю.

Сном, цим творінням Карлів, я могла би насолоджуватися, а натомість нехтувала, бо не відчувала, що можу зробити щось корисне. То й що? Він був розкішний. Просте пропрацювання того, що інші люди вже зробили, давало мені відчуття, що все це насправді чогось варте. Коли застрягаєш у дрібних битвах, сама малієш. Перестрибування з новин на одному кабельному каналі в новини на іншому, щоб обговорювати контроверсію за контроверсією, зробило мене дрібною. Я думала лише про битву, а не про те, за що б'юся.

Я відкрила Скайп. Майя була онлайн. Я клікнула на її ім'я, а тоді закрила комп'ютер і натомість записала відео про те, що ми не дамо тактиці Захисників згорнути відкрите обговорення Сну, і що працюватимемо з деякими відомими Сонниками, щоб створити інструмент, що допоможе нам у цьому.

Квітень, загалом

@AprilMaybeNot: А якби було якесь місце, створене Сонниками для Сонників, щоб допомагати одне одному з головоломками, то які б у вас були головні побажання щодо функціоналу?

На той час у спільноті Сонників були мільйони активних учасників, і стежити не лише за вирішеними загадками, але й за невирішеними та тими, що були в процесі, вимагало великих зусиль. Також існували сотні форумів, куди можна було прийти шукати людей, які мають корисні навички чи знання про головоломки, що вирішуються. Деякі з цих сторінок були побудовані на існуючих платформах, наприклад, Реддіті, Фейсбуці та Кворі; інші ж були сколочені на основі форумного або чатового програмного забезпечення.

Усі ці зусилля були помножені буквально на сотні сайтів. Майї спало на думку, що в мене (разом з Енді) було дві речі, яких не мав більше ніхто:

1. Увага найбільшої кількості прихильників Карла і супутня довіра.
2. Величезна купа бабла.

Розробників, інженерів та кодерів, що залюбки спробували би сколотити щось корисне для спільноти Сонників у свій вільний час, звісно, вистачало. Та поки нікому не платили, головними хотіли бути всі. Майя означила цю проблему, але вирішила її Міранда (разом з грошима від мене й Енді).

Міранда все переконувала мене, що вона погана кодерка, і що це, чесно-чесно, геть поза межами її компетенції. Але поки ми обкатували ідеї, саме Міранда знову й знову казала: «Ні, це нереально» чи «Ага, це можна зробити хвилин за п'ятнадцять». Вона бачила різницю між складними питаннями й легкими так чітко, що всіх решту це збивало з пантелику. І коли ми запросили у проєкт першого програміста — Джейсона, сусіда Енді — саме

Міранда розуміла й наше бачення, і практичний бік достатньо добре, щоб ставити йому завдання.

І саме так ми (під «ми» я маю на увазі переважно Майю, Міранду та гроші) створили Сом.

Сом був центральним хабом, де Сонники ділилися своїми навичками, проєктами й теоріями, своїми невдачами й успіхами. Спочатку це був звичайний сайт, але Джейсон зробив так, щоб його легко можна було інтегрувати з мобільним додатком. Ми почали запрошувати на роботу моїх колишніх співробітників зі стартапу.

Скоро в додатку Сома з'явилися налаштування, що дозволяли користувачам отримувати миттєві сповіщення, коли хтось шукав їхніх знань, чи якщо до треду, який вони читають, хтось додавав нове повідомлення. За місяць система стала настільки заплутаною й переповненою функціями, що звичайний користувач не зміг би нею користуватися. Але вона й розраховувалася не на звичайних користувачів, а на гардкорних Сонників, і можливо, ще трохи глючила, але точно була значно кращою за будь-який інший нашвидкуруч сколочений інструмент.

Плюс — ми продовжували вкидати в неї гроші, поки росла користувацька база. Щоразу, як я згадувала про Сом у відео, потік нових користувачів незмірно зростав. І щоразу, як це ставалося, нам треба було важче працювати, щоб тримати сайт на плаву — не кажучи вже про вартість серверів. На щастя, гроші не мали великого значення. Робін та Дженніфер Патнем вибили мені непристойно великий аванс за книжку, і я отримала його чверть, щойно підписала контракт.

Сом ріс (і то дуже швидко), а Міранда продовжувала ним керувати. Спершу вона менеджила Джейсона,

тоді Джейсона й парочку розробників, а тоді командувала спеціалістами з користувацьких інтерфейсів, інженерами даних, розробниками, архітекторами баз даних, дизайнерами, розробниками мобільних додатків, і навіть кількома бухгалтерами. Як виявилося, Міранда — не з тих, хто обмежується однією сферою діяльності. Вона знала БАГАТО різного.

Коли я спілкувалася з Мірандою, вона не здавалася надто впевненою в собі. Не те щоб сором'язливою — скоріше, просто скромною. Тож коли вона якимось чином заварила всю цю кашу, ставши двадцятип'ятирічною директоркою досить великого технологічного стартапу, я здивувалася не менше, ніж вона сама. У спілкуванні з людьми, які не я, вона проявляла не лише дружність і вдумливість, а ще й суворість та владність. Як виявилося, вона збіса добре вміла курувати проєкти. А тісно попрацювавши з Майєю, яка мала дуже високу репутацію у спільноті Сонників і чудово розуміла, які інструменти їй потрібні, ми зробили Сом найбільш використовуваним габом усього за кілька тижнів. До того ж, у Сомі постійно народжувалися невеличкі диверсії жалюгідного плану Пітера Петравіцьки зі збору таємних ключів до послідовностей. Щойно комусь ставало нудно, з'являвся приватний чат, де наші вигадували фейкові головоломки.

До кінця березня Сон став такою великою частиною наших життів, що Карли майже зовсім зникли з радарів. Але ми орендували офіс на Двадцять третій через дорогу від Карла, щоб продовжувати за ним стежити. Дивовижно, наскільки швидко витрачалися гроші. Банкрутство нам не загрожувало, та ми дуже швидко зрозуміли, наскільки відносне поняття «багатства».

Я на той момент мала на рахунку, мабуть, десь два мільйони, і за перший місяць розробки ми витратили з них тисяч триста доларів. Тепер швидкість витрат перевищувала надходження, але всі, здавалося, були переконані, що це зміниться, щойно вийде книжка. Тож на цьому я й зосередилася.

На горизонті вже виднілося рішення проблем із грошима, і це тішило.

24 квітня

@AprilMaybeNot: Коли це почали казати "кохатися"? Бо так співають у купі старих пісень, і мені здається, що це не про трах.

Мій брат запросив мене й іще двісті своїх найближчих друзів у північну Каліфорнію подивитися, як він одружується. Я хотіла притягнути з собою всіх решту, але розробка Сому стала більш як постійною зайнятістю. Зі мною полетів лише Робін, бо його робота — полегшувати мені життя. І йому це добре вдається.

Чесно зізнатися — мене бісить це весілля. Усе красиво, навіть мальовничо: котедж у лісі, навколо — старі дерева. Том на своїй роботі назаробляв купу грошей, тож не схоже, щоб вони хоч на чомусь економили. Я всього кілька разів спілкувалася з нареченою, але вона дуже приємна, і я чесно за них дуже рада. Але в мене справи в Нью-Йорку.

Я знаю, що це виглядає дуже грубо, однак дозвольте нагадати: у наші сни заліз прибулець із космосу. Власне, ви навряд чи згадаєте, але весілля було того самого тижня, коли ми трохи більше дізналися про Сон, і з цього приводу почалася масова істерика.

Я — одна з дружок нареченої, тож мусила прибути на репетицію, і, звісно, оце все: репетиційна вечеря, тости, все так зворушливо. Купа часу в нікуди. Новини з'явилися посеред того дня. Урядова організація з США знайшла ще не заражених Сном людей і вивчала їх в умовах карантину. Визначили, що Сон таки справді передається від людини до людини повітряно-крапельним шляхом. Ба більше — інфекція (офіційне джерело намагалося завадити поширенню цього означення, але воно найкраще підходило) передавалася фізичною штукою, яку можна було ізолювати. І ця штука спричиняла вимірювані зміни в мозку — скани МРТ людей з «інфекцією» та без неї мали явні відмінності.

Я намагалася бути хорошою сестрою і не дивилася в телефон десь три години поспіль, а коли взяла його в руки — на мене звалилося все одразу. Я пішла в туалет і цілих півгодини під час репетиційної вечері просиділа там, намагаючись розібратися в ситуації.

Урешті-решт мені написав Робін: *«Я так розумію, ти дізналася про цю дурню з „інфекцією". Чи, може, тобі принести проносного?»*.

«Мені треба щось зробити. Від мене очікують, що я щось скажу, але я не знаю, як до цього підійти» — відповіла я з кабінки.

Твіттер був повен постів від Захисників на кшталт:

@BadApple24: Здається, @AprilMaybeNot раптово дуже голосно мовчить. Не маєш чого сказати щодо новин, га, дівчисько?

Сам Пітер Петравіцьки твітнув:

@PeterPetrawicki: Я й не очікував, що сьогодні щось скажуть люди типу @prilmaybenot. Вони не хочуть мати справи з реальністю: наукове дослідження виявило, що нас усіх інфіковано мозкозмінною заразою.

Вони це робили, щоб затягнути мене в розмову, яку хотіли вести самі. Це не те щоб не працювало. Навколо було вже стільки тривоги й страху, що деякі люди намагалися не спати, аби уникнути Сну — навіть приймали амфетаміни. Але не спати не можна, і кілька осіб уже померло... Їх убив страх, який сіяв Пітер Петравіцьки.

Робін: *Ейпріл, твої родичі в курсі, чим ти там займаєшся.*

Я поклала телефон у кишеню й вийшла з туалету.

— Вибач, — сказала я Робіну, коли повернулася в залу. — Ти маєш рацію. Підготуєш мені на потім кілька тез із цього питання?

— Звісно.

— До речі, ти фантастично виглядаєш у цьому костюмі.

— Дякую, він недешевий.

— Я не можу припинити про це думати. Такий негативний образ. Усі кажуть «інфекція». Може, якби я включилася кількома годинами раніше, то трохи в інше русло скерувала б обговорення, ввела би в обіг не такий промовистий термін.

— Ейпріл, ти потрібна своєму братові.

— Я знаю, дякую, Робіне. Ти добрий друг.

Він трохи зашарівся.

Я продовжила вдавати, ніби не відволікаюся, і була присутня на весіллі брата щонайбільше двадцятьма п'ятьма відсотками своєї свідомості.

19 травня

@AprilMaybeNot: «Моє життя з Карлом: мемуари й маніфест» уже в книгарнях! Та кого ми обманюємо — ви замовите його на Амазоні, як зробила б і я сама, бо нас більше турбує економія двох баксів, ніж тривале процвітання нашої країни!

http://amzn.to/2ElGwTL

Я стою в «Барнз енд Ноубл», на полиці — моя книжка. Обкладинка виглядає абстрактною, але насправді це плече Карла крупним планом. У видавництві хотіли поставити на обкладинку моє обличчя, казали, що так книжка продаватиметься краще, але я не могла собі уявити, щоб моє обличчя виглядало з кожного книжкового кіоску в кожному аеропорту світу. Я взяла примірник, відкрила на випадковій сторінці і прочитала слова, які написала сама, і які тепер стояли на полиці в книгарні.

Імовірно, йод був необхідний для створення Сну. Біохімік з Гарварду Алан Райхерт пише, що йод серед запитуваних Карлом елементів — «єдиний, що широко використовується в біохімічних процесах». Це скланик багатьох гормонів, які виробляються щитовидною залозою. Хоча ми досі не розуміємо механізму поширення Сну,

та коли я приклала до Карла йод, то відчула хвилю запаморочення. Скоро всі, хто зі мною контактували, також стали переносниками Сну. Як би Сон не передавався, для цього знадобилися речовини, які Карл отримав з повітря й цементу, а також йод.

Помітили? Один товариш якось мені сказав, що скільки б кіл вичитки книжка не пройшла, а коли вперше відкриєш її у фінальному вигляді — обов'язково знайдеш одрук на першій же випадковій сторінці. Бе.

Але я це зробила. Я написала книжку. І ось вона. Десятки тисяч слів у палітурці — і всі їх написала я. Сильвія, звісно, багато разів мене підштовхувала, але по суті, я сама все зробила. Враження — зовсім інші, ніж щодо будь-яких попередніх художніх штук. Я вклала в цю річ стільки себе — і ось вона, я, на полиці. Її читатимуть, і, можливо, хтось змінить свою думку. По суті, всі потенційні читачі цієї книжки вже й так на моєму боці, і єдине, чого вона досягне — це ще більшої люті з їхнього боку.

1 червня

@AprilMaybeNot: Я в турі лише якийсь тиждень, але вже почуваюся, ніби все життя прожила в цьому автобусі і все решта мені примарилося.

Я на сцені в Енн-Арбор, штат Мічиган, перед двома тисячами людей. Вони всі купили квитки, щоб подивитися, як я читатиму уривок зі своєї книжки, а тоді поставити мені, Енді й Міранді питання, коли виступ

закінчиться. Це не традиційний амфітеатр, а просто велика порожня кімната у якомусь готелі, встелена килимами й заставлена кількома тисячами стільців. Усі квитки на наш захід розкупили менш як за день. У вартість кожного квитка входив примірник книжки, навіть для тих відвідувачів, які її вже мали.

Тур насправді видався чудовим. Ми втрьох і Робін (а часом ще й тато Енді, Дженніфер Патнем, Сильвія Стоун, піарники, маркетологи та інші) подорожували туровим автобусом із двоповерховими ліжками, Нінтендо, душем і холодильником. Було тісно, іноді ми одне на одного огризалися, але переважно по-доброму дуркували. Міранда й Енді проводили досить багато часу вдвох, що давало мені можливість писати, тусити в Сомі і наїжджати на Захисників у Твіттері.

Отже, ми відповідаємо на питання вже хвилин із двадцять. Більшість — про Сон; що я думаю про сектантів у Нью-Мексико, які стріляють в усіх, хто до них наближається, бо бояться підхопити Сон; про ту чи іншу прибацану теорію щодо Карлів. У нас угода: я беру на себе теорії, Енді — тих, хто «жартує» про наші з Мірандою стосунки, а Міранда — всі технічні питання. Міранду часто обурює, що ми так даремно витрачаємо час, у який вона могла би працювати над Сомом, але вона таки погодилася поїхати з нами в тур на умовах дуже хорошого вай-фаю в автобусі. Протягом цілого туру мені хотілося, щоб із нами була ще Майя, аби відповідати на питання про Сон.

Як, наприклад, таке:

— Що вві Сні здається вам найдивнішим? — запитала дванадцятилітня дівчинка.

— Ну, він, звісно, весь дуже дивний, — відповіла я, щоб потягнути час, — але там так тихо й нерухомо, що літак завжди застає мене зненацька.

— Що застає зненацька? — запитала Міранда з сусіднього стільця.

— Літак. Коли доходиш до краю Міста, він заходить кудись на посадку. Я так і не знайшла, куди.

Залою прокотився шурхіт.

— Ти ніколи не була на краю Міста? — запитала я.

— Ні, була, — відповіла Міранда, — але там нема літака. В Місті нічого не рухається. Ніколи.

— Підніміть руку, — скомандував Енді, — якщо ви коли-небудь бачили вві Сні літак.

Жодної руки не піднялося.

— Ой, — сказала я.

Запала довгувата тиша, а тоді я сказала:

— Що ж, мабуть, це мені й здається найдивнішим уві Сні!

Слухачі трохи посміялися, і ми перейшли до наступного питання.

Його поставив чоловік за тридцять. Він був у спортивній кофті й мав коротке, гарно зачесане темне волосся. Його голос трохи тремтів:

— Ага, питання до Ейпріл. Як воно — бути зрадницею свого виду?

Зал заполонило стурбоване бурмотіння. Чоловік підвищив голос, переживаючи, що ми його не почуємо.

— Як воно — знати все, що ти знаєш, і продовжувати вдавати, ніби тут нема ніякої загрози? Як воно — продати свою планету й країну за якихось пару баксів, — він підняв мою книжку, — і дрібку слави?

Він помітно рознервувався. Від кількох його друзів (можливо, знайомих чи просто Захисників, які теж прийшли підняти ґвалт) пролунали схвальні вигуки.

— Слухайте, ми не згодні, — такі конфронтації вже бували раніше, і я навчилася непогано з ними справлятися. — Я готова визнати, що ви турбуєтеся про інтереси людства, і мені боляче, що ви не можете визнати того самого щодо мене. У мене є докази, які свідчать, що Карли хочуть тільки згуртувати нас...

— ІДИ НАХУЙ, СУЧА ЗРАДНИЦЕ! — крикнув хтось із задніх рядів.

Раптом задіяним виявився весь зал. Енді й Міранда помітно стривожилися. Люди почали вставати з місць, щоб глянути на того, хто кричав. Усе офіційно вийшло з-під контролю. Я промовляла в мікрофон прохання заспокоїтися, але мене не чули — або просто не зважали. Люди почали заповнювати проходи. Я підвела погляд і побачила перед собою Енді. Він схопив мене за руку й підняв на ноги. Я не хотіла йти зі сцени. Якщо ми не зможемо заспокоїти публіку, то завтра про це буде в усіх новинах: ПРОМО-ТУР КНИЖКИ ЕЙПРІЛ МЕЙ СКАСОВАНО ЧЕРЕЗ ПРОТЕСТИ, чи щось таке. Але натовп не заспокоювався. Енді й Міранда виволокли мене із зали.

6 червня

@AprilMaybeNot: Якщо вже прибульці створили мене як машину, що допоможе їм захопити цю планету, то, напевне ж, мені мало б вистачити координації не прищемити дверима власну цицьку? Якби ж то...

Я знову вдома на Двадцять третій, сиджу за комп'ютером. Знаю, що мушу зробити, але не можу.

Промо-тур скасували після інциденту в Енн-Арбор. Захисники дістають мене онлайн від самого їхнього зародження. Їхні теорії змови просто нашаровуються одна на одну, поки мене буквально не перестануть вважати людиною. Може, я Антихристка, може — демониця, може — прибулиця. Дегуманізація зазвичай не буває буквальною, але в моєму випадку вона стала цілком реальною для багатьох. Я перестала бути людиною.

Скажу чесно: було до всирачки страшно. У тому залі, коли все вийшло з-під контролю — отоді я перелякалася. Але ще гірше було стрибнути, наче в кролячу нору, у чужу маячню і знати, що я — в її ядрі; знати, що на світі є тисячі людей, які були б щасливішими, якби я раптом померла — вони не гребували мені про це нагадувати. Під дією постійної тривоги я стала дуже нервовою й часто відволікалася, постійно вигадувала катастрофи. А на людях трималася крутіше за Джеймса Діна.

Моя адреса не була таємницею. До мене додому десяток разів викликали поліцію, заявляючи, що я тримаю когось у заручниках — це стратегія онлайн-гарасменту, що називається «свотинґ»*. Хотіли, щоб поліція серйозно поставилася до виклику й прислала до мене додому штурмову групу. На щастя,

---

* *Swatting* — від *SWAT, special weapons and tactics* — насильницька тактика, коли по відео впізнають місце проживання творців відеоконтенту в інтернеті (влогерів, стрімерів), дзвонять у поліцію й викликають до них команду оперативників, стверджуючи, що знаходяться в полоні у тій квартирі абощо.

Робін ще в перший тиждень мого проживання тут подзвонив у відділок і попросив додати мене в список потенційних жертв свотинґу. Тож зі штурмовою групою я так і не познайомилася, але, звісно, переглянула не одне відео з такими нападами. Часто це роблять з людьми, що в прямому ефірі грають у відеоігри. Це дуже страшно. Виламують двері, всі кричать, величезні чоловіки в бронежилетах скеровують автомати туди-сюди. Великим плюсом Сну було те, що якщо я залишалася в ньому всю ніч і не прокидалась, то не бачила нічних жахіть.

У мене щодня з'являлося бажання послати все й сховатися—мінімум разів по десять. Сом став більш-менш сам себе утримувати, коли Міранда додала туди преміум-підписку, що коштувала п'ять доларів на місяць. «Моє життя з Карлом» розійшлося більш як мільйоном примірників, а я отримувала шалених сім доларів за кожну продану книжку, тож, ну, самі порахуйте. Я могла одразу піти на пенсію, і якби так зробила, то зажила би краще й безпечніше. Лише три речі мене від цього стримували:

1. Я ненавиділа Пітера Петравіцьки й Захисників і збиралася зробити все, що моїх силах, щоб перемогти їхній меседж правдою — і, звісно, вірила, що ми до неї ближчі.
2. Здатися через нападки означало дати нападникам перемогти.
3. Я була по-справжньому глибоко залежна від публічної уваги.

Обіцяла ж бути чесною.

Але це трохи поза темою. Отже, я сиділа за комп'ютером у другій спальні своєї квартири. Більше нікого не було. На годиннику — 20:03. Того дня я написала Майї й попросила поговорити зі мною по Скайпу. Вона погодилася й сказала, що їй буде зручно о восьмій. Ці три хвилини я просиділа з курсором мишки над кнопкою виклику.

Ясна справа, вона просто подзвонила сама. Я відповіла.

— Привіт, — я намагалася звучати нормально.

— Привіт, Ейпріл. Як ти? — було так приємно її бачити.

— Чесно кажучи, не знаю, останнім часом дуже складно тримати руку на власному пульсі, — відповіла я надміру чесно.

Вона кивнула водночас стурбовано й розгублено.

— Ага, це... Це й не дивно. Я чула, що трапилося в Енн-Арбор. Мені дуже шкода — схоже, це було жахливо.

— Я вже майже звикла, — збрехала я. Єдине, до чого я звикала, було вдавання, ніби я звикаю. Оскільки я знала, що Майя знала, що я збрехала, а вона знала, що я знала, що вона знала — ми просто продовжили розмову.

— Слухай, — сказала я, — в Енн-Арбор сталося ще дещо дивне, і я не можу це викинути з голови. Ти знаєш про Сон більше за всіх, тому я й хотіла поговорити з тобою.

— Кажи.

— Щоразу, як я виходжу з міста в поле, то бачу і чую, як десь поряд сідає літак. Я можу його відслідкувати лише до того, як він ховається за будинками, але він

точно сідає. Я згадала про це на зустрічі й усі слухачі, здавалося, вирішили, що я щось вигадую.

Майя немов скам'яніла, лише злегка похиливши голову набік, з привідкритим ротом і злегка зведеними бровами. Щось у виразі її обличчя натякало, що, можливо, її злегка нудить.

— Майє?

— Уві Сні не рухається нічого, що не рухаєш ти сама, — нарешті сказала вона.

— Але ж робот на рецепції рухається, — заперечила я.

— Так, гаразд, він не рахується, — відкинула вона мій аргумент. — Це відомий факт. Уві Сні є тканина: наприклад, прапори на флагштоках, які ніколи не розвіває вітер. Є рослини, але вони не ростуть і ніколи не відцвітають. Це всі чудово знають і не сперечаються. Уві Сні нічого не рухається.

— Ну, так щоразу, коли я виходжу на край міста. Літак знижується й заходить на посадку.

Майя видала довгий тихий низький стогін. Нахилила голову, кучері впали їй на обличчя.

— Я щось зробила не так? — спитала я не захищаючись, а хвилюючись. Від Майї надходили такі вібрації, ніби я щось зіпсувала.

— Ейпріл, — вона поглянула в камеру, і її обличчям пройшло десь двадцять різних емоцій по черзі. Розгубленість, страх, захват, знову розгубленість, цікавість, знову захват — і назад до розгубленості.

— Майє, — мені здалося, що пора вже про себе нагадати.

Вона роздратовано викинула руки вгору, а тоді буквально зробила фейспалм.

— О БОЖЕ, ЩО ТАКЕ?! — я справді трохи перелякалася, ніби в мене був якийсь рак Сну.

— Уві Сні нічого не рухається, Ейпріл. Але ще дивніше — ще гірше — те, що Сон не має жодних індивідуальних відмінностей. Рецепційник рухається, він говорить рідною мовою того, хто снить, але все окрім цього — просто один в один. ОДИН В ОДИН. Навіть кількість травинок на газонах однакова для кожного — вже перераховували. Однакова для кожної людини на Землі.

— Тому тепер, коли ти кажеш, що в твоєму сні є щось, чого немає ні в кого більше, це водночас захоплює і спантеличує. Захоплює, бо ми з тобою разом подолаємо цю загадку — яка, схоже, цілком може стати останньою вві Сні, адже цифра 4096 вже не за горами. А спантеличує тому що, боже-господи, ти хороша людина, але останнє, що тобі треба — це зайвий знак, ніби ти особлива, — Майя зітхнула.

Це мене зачепило. Я зробила суворий вираз обличчя й сказала:

— Майє, я нічого з цього не хотіла.

Майя хвилинку подумала й сказала:

— Якщо ти не проти, я відкличу своє попереднє твердження й ми продовжимо ділову розмову.

— Це, ймовірно, вдале рішення, — мене дратувало, що вона уникає сварки, але я також не хотіла сваритися. — Я просто буду кимось зі звичайною Сонною проблемою, а ти — експерткою, яка мені допомагає. Рольові ігри!

Я негайно пошкодувала про цей жарт, але Майя чемно посміялася.

— Гаразд, мене безмежно бісить, що я не можу залізти тобі в мозок, щоб із цим розібратися, але ось що тобі треба зробити. Щойно ти заспавнишся, побіжиш навпростець до краю міста. Найшвидше тобі

буде дістатися туди прямо Бродвеєм — це та вулиця, на яку виходиш із хмарочоса. Щойно ти побачиш літак, то побіжиш — НЕ ПРОСТО ПІДЕШ — до нього. Якщо знайдеш його чи й зможеш у нього зайти, то ось що тобі слід шукати.

— По-перше, будь-що незвичне. Наступні кілька годин, чи й днів, тобі треба присвятити вивченню всього, що тільки можеш, про літаки. Спробуй визначити, що це за літак, з першого разу. «Боїнґ»? «Ейрбас»? «Бомбардир»? Можеш почати із загальної інфи, а далі проводити дослідження між сесіями сну. Можливо, ти просто відчуєш щось не те. Підказки вві Сні — часто пропуски, речі, яких бракує там, де вони мали б бути — можливо, ти їх не помітиш, якщо не знатимеш, як має виглядати кабіна пілота, наприклад.

— По-друге, будь-які порушені повторення. Зазвичай речі, що вві Сні повторюються, ідентичні, тож усе, що відрізняє одну річ від інших такого ж типу, скоріш за все, важливе. Наприклад, одне сидіння стоїть не у закріпленій правильній позиції, чи в одному вікні тільки один шар скла, чи якийсь із туалетів дивно пахне. Що завгодно.

— По-третє, не намагайся зробити все сама. Говори зі мною. Я зберу кілька людей, які можуть знати щось підходяще — серед тих, кому довіряю. Знаю, тобі дуже хотілося б виграти тут самостійно, але вже місяць не було жодної послідовності, розв'язаної одним Сонником. Це складні речі, і як на мене, цілком ясно, що Карли хочуть, щоб ми працювали разом. Дізнайся, що зможеш, і доповідай мені. Я знаю, що роблю.

Я все це записувала. Перемкнулася назад на Скайп.

— Будуть іще настанови, о велемудра Гуру Сну?

— Ага, — відповіла вона, — не стібися з мене, бо я тебе кину наодинці з цією загадкою, і твоя нездатність її розв'язати з'їсть тебе заживо.

— Так точно!

Уся ця розмова чимось нагадувала приємну прогулянку за кілька сантиметрів від краю Великого Каньйону. Було дуже мило, місцями навіть чудово. Але я ні на мить не забувала, що мене всього півкроку відділяє від серйозних неприємностей.

— Доповім тобі вранці, — сказала я.

— Якщо ти мені брешеш щодо хоч найменшої деталі, я влаштую в твоєму будинку пожежу, — відповіла вона.

Тієї ночі заснути було не надто легко. Очікування завжди розвіює сонливість, навіть якщо бути постійно сонною людиною, як я. Та я читала біографію Родена (вже вчетверте), поки не опинилася у вестибюлі. Зробила те, що наказала Майя, і скоро вже бігла до літака, що йшов на посадку десь у місті. Завдяки попередньому дослідженню літаків я зрозуміла, що цей великий — але не величезний. Він не був двоповерховим, як «Боїнґ-747» чи «Ейрбас-А380», а отже, це була одна з двадцяти п'яти можливих моделей літаків, що всі виглядали практично однаково.

Біжучи туди, де літак мав приземлятися, я помітила, що не втомлювалася і могла бігти на максимальній швидкості скільки хотіла. Мабуть, уві сні це не дивина, але повний контроль і усвідомленість, які давав Сон, робили це захопливим. Тож я дозволила ногам нести мене так швидко, як вони тільки могли — десь так само, як у житті. Тобто не дуже швидко.

Коли літак зник з мого поля зору, довелося здогадуватися, куди він приземлився. Рух після посадки

мав би продовжуватись — літаки так працюють — тож я попрямувала приблизно туди, де, як вважала, він міг зупинитися.

Не вгадала. Я загубилася, сорок п'ять хвилин проблукала містом, дещо вигадала, а тоді врізалася головою в дерево. Навмисно, звісно — прокинутися від Сну можна було багатьма різними способами, але найлегше було спробувати завдати собі шкоди. Боляче не було ніколи, і ти просто прокидалася.

Щоб повернутися в Сон, треба було якийсь час не спати. Якщо заснути відразу після пробудження, то просто цілу ніч бачитимеш нормальні сни.

Тож я сонно погортала Твіттер, прочитала кілька найпопулярніших постів у Сомі, а тоді, вирішивши, що достатньо перечекала, знову заснула.

Цього разу я попрямувала до краю міста й трохи поблукала по сусідніх кварталах, поки не знайшла те, чого шукала — будинок, вищий за більшість поблизу. Це була якась прикольна японська пагода, десь семиповерхова. Вона стояла всього за кілька кварталів від краю міста. Я оглянула її й переконалася, що на верхній поверх точно можна піднятися.

Тоді я підійшла до початку трави, побачила літак, і миттю кинулася до пагоди. Я все одно не побачила, куди сідає літак, але тепер значно краще розгледіла орієнтири поряд. Він опинився нижче горизонту перед головним хмарочосом, а отже, був у тій самій частині міста, що й я. Досвідчений Сонник зміг би пройти прямо до нього, але заплутані, кутасті й вузькі вулиці цього міста все ще збивали мене з пантелику.

Проте я дійшла.

Я й дотепер не знаю, як він міг там сісти, але ось він був — наче в гнізді, стояв у маленькому парку,

що виглядав розрахованим чітко під розмір літака. Вочевидь, злітно-посадкова смуга була йому непотрібна. Тобто, ясно, що тут усе не мусило бути, як у житті. Це розуміння закріпилося, коли я підійшла до літака й зауважила дещо дуже дивне. Майя казала, що таке може бути — чогось може бракувати — але це дуже впадало у вічі. Шасі літака не були опущені. Він просто завис: його «живіт» був десь за два метри над землею, а двигуни — всього за півметра. Я б могла підійти до них і торкнутися. Переборовши явно безглуздий страх, я сягнула рукою у двигун і прокрутила гігантський вентилятор усередині.

Літак був пофарбований так, ніби належить якійсь авіакомпанії, але лого я не впізнала. То була сіра горизонтальна смужка зі світлішим сірим кружальцем, що частково на неї накладалося. Ніби сонце, що сходить з-за моря, але перед горизонтом. Простота зображення відсилала скоріше до прапора якоїсь країни, ніж до корпоративного лого.

Фюзеляж увесь був розмальований схематичним візерунком бджолиних сот із випадковими вкрапленнями червоних шестикутників серед білих.

Я обійшла літак і не знайшла більше нічого цікавого. Він був завеликий, щоб навіть думати залізти до дверей. Я могла кінчиками пальців дотягнутися до нижньої поверхні, коли проходила під ним, але недостатньо, щоб спробувати відкрити люки. Шасі, щоб на них залізти, не було, тож я спробувала видертися на двигун. Почала спереду, але це був явний провал: двигун удвічі за мене вищий, вхопитися немає за що.

Тож я спробувала вилізти на двигун ззаду. Я не надто спортивна, але принаймні легка. Влізла між зовнішньою та внутрішньою поверхнями двигуна й спробувала підіпхнутися вгору. Мені вдалося підтягнутися до місця, де двигун заокруглювався в бік літака, і майже вилізти нагору. Якби мені вдалося пересунути руки, то вхопилася б за верхній край.

Поки я намагалася це зробити, моя дупа зіслизнула, і ось я вже висіла за чотири з половиною метри над землею, у повній паніці. Прокинулася, не долетівши до землі.

Наступного дня, коли я провела дебрифінг з Майєю, у неї було кілька порад мені, найголовніша з яких: я не розгадаю це все сама, і варто припинити вдавати, ніби я єдина героїня цієї історії. Вона наполягала, що це не лише нас уповільнює, але й несе загрозу. Що більше я вдавала з себе центр історії, то більше мене ненавиділи.

Зустрічним аргументом з мого боку було те, що мене ненавидять прибацані гівнюки, тож слухати їх не варто. Майя відповіла, що так, прибацані — але саме тому й варто.

8 липня

@AprilMaybeNot: Я сьогодні познайомилася з мільярдером. Він одразу розкритикував те, як я представилася, тож... пішов нахуй.

Я щойно повернулася з найпафоснішої вечірки за все своє життя. Міранда, Енді, Майя і я колись давали інтерв'ю для документалки, яку знімав один дуже відомий чувак, і нас запросили на прем'єру.

З цієї нагоди ми купили дорогезні шмотки, в яких почувалися (якщо й не виглядали) як справжні кінозірки. А тоді пройшлися червоною доріжкою, поки нас фотографували сотні професійних фотографів.

Так уже сталося, що прем'єра документалки випала на той самий день, коли розв'язали 4096-ту (і, наскільки було відомо, останню) послідовність уві Сні — хоча тоді ми про це ще не знали.

Ми подивилися фільм в історично важливому кінотеатрі, а тоді пішли в бар, винайнятий кіношниками. Світло там було приглушене й мало червоний відтінок, а на барі роздавали тематичні карлівські коктейлі.

Звісно, як і на кожній вечірці такого типу, коло запрошених гостей було вузьким, але блискучим. Багато знаменитостей першого ешелону, хоч і не мали жодного стосунку до фільму, вирішили прийти, бо це була публічна подія.

І вони всі хотіли зі мною поспілкуватися.

Це було чудово — тільки я сильно хотіла пісяти, а черга в туалет була людей із сорок завдовжки. Здавалося б, це можна було передбачити...

Робін і решта компанії зайняли столик, маючи помітно менший попит на селфі, ніж я. Міранда була в темно-зеленій бавовняній сукні, напівв'язаній, напівгладенькій. Рукави тісно сиділи на її руках аж до самих зап'ястків, а спідниця розширялася із завищеної талії й закінчувалася просто над колінами.

Мі. Мі. Мі.

Але якою мімімішною не була б Міранда — вона не під мій смак, нагадала я собі.

Тож я спробувала дійти до друзів, але мене затягнуло назад у славу й обожнювання, і режисер познайомив мене зі справжнісіньким мільярдером.

Того вечора більшість моїх розмов складалася з того, що круті люди говорили мені, що вважають мене крутою. Тим часом я випила три коктейлі, що наблизило мене до межі комфортного сп'яніння, але не штовхнуло за неї. На вечірці було ще кілька людей, які працювали з інтернет-контентом — з ними мені було про що говорити, і ми говорили. Зі звичайними голлівудівцями я не мала нічого спільного.

Тож, по суті, було дуже весело, але зрештою все закінчилося, і я опинилася в своєму номері, не знаючи, що робити. Я все ще була п'яна. Не хотіла лягати спати. Єдине, що чекало на мене з того боку — загадковий літак, над яким я билася вже майже місяць. Я дослідила кожен сантиметр його корпусу. Майїні спроби допомогти мені залишалися марними, але я не давала їй поширювати інформацію далі. Я не хотіла дивитися готельний телик. Трохи затвітила про ту вечірку, але нічого з цього не отримала. Усе здавалося вкрай, вкрай звичайним — я так більше не могла.

Мій мозок цілий вечір годували смачненькою увагою, а тепер вона закінчилася. Можна було подумати, що я б мирно скрутилася клубочком у своєму розкішному готельному ліжку й відчалила в солодкий сон, але ні. Саме так рок-зірки почуваються після концертів... Саме тому вони влаштовують афтепаті з ґрупі й кокаїном. Вони хочуть залишатися на хвилі, але ж, мабуть, вічно шикувати не можна.

Я підняла слухавку готельного телефона й набрала оператора.

— Можете з'єднати мене з кімнатою Міранди Беквіт?

— Секунду, будь ласка.

І Міранда з'явилася на лінії.

Я цілковито усвідомлювала, що якщо пересплю з Мірандою, це тільки ускладнить мені життя. Вона мене не так уже й сильно приваблювала, але (і я усвідомлюю, яке це привілейоване становище) мене жахала пекуча самотність холодного готельного ліжка.

— Ало?

— Привіт, це Ейпріл, ти ще не спиш?

— Не сплю, але чому ти просто не написала?

— Я подумала, що так буде веселіше — попросила оператора нас зв'язати!

— Уууу, — перекривила вона мій фальшивий ентузіазм.

— Отже, я знаю, що ти проводила дослідження щодо того, що я тобі казала про Послідовність-767, — я розповіла про неї Майї, Енді, Робіну й Міранді і взяла з них усіх клятву про нерозголошення. У Міранди вже могли з'явитися якісь думки. — Може, прийдеш до мене в кімнату, обговоримо перед сном?

— Так! У мене є кілька думок! — здавалося, вона зовсім не підозрювала, що я могла кликати її до себе з інших причин. Вона явно трохи марила мною, але, можливо, тільки в плані «Ейпріл Мей — першовідкривачка Нью-Йоркського Карла». Може, я її неправильно розуміла. Може, вона супер-гетеро, і я їй зовсім не подобаюся!

Саме такого замішаного на страхові захвату мені й хотілося.

— Супер, номер 606, — сказала я.

— О, це цікаво, — відповіла вона.

— Що?

— Нічого, розповім, коли прийду.

Я пішла в ванну й почистила зуби. Розкішну сукню вже, звісно, зняла, але макіяж підправила. Зовсім трохи — так, щоб Міранда цього не помітила. Тоді я вдягла трохи затісну майку і трохи завеликі піжамні штани. Подивилася на себе в дзеркало й подумала: я б собі не відмовила. А тоді вона постукала в двері. Чесне слово — на частку секунди я відчула на собі її оцінювальний погляд, перш ніж вона подивилася мені у вічі.

Міранда, звісно, дуже мило виглядала у бавовняній сукенці-напівсонці з завищеною талією. Вона тісно сиділа на її невеликих грудях і лише злегка натякала, що ховається під пишною спідницею.

Саме такий вечір і був мені потрібен.

Ми сіли на ліжко й трохи поговорили про пригоди того вечора, перш ніж взятися за розбір Сну.

— Шестикутники? Я й гадки не маю, в них може бути закодовано що завгодно. Можливо, бінарний код, чи якийсь числовий візерунок — не знаю, Ейпріл, я застосовувала до них десять різних підходів, і жоден не виявився правильним. Але в мене є кілька здогадок щодо того, типу, лого авіакомпанії.

Оскільки стільців у номері було негусто, ми обидві сиділи в ногах ліжка з ноутбуками на колінах.

— Уві Сні лого здалося мені знайомим, — сказала я, — але жодна спроба знайти його не дала плодів.

— Ну, — вона припідняла свій ноутбук і злегка прихилила його до мого стегна, — воно, скоріш за все, виглядає знайомим, бо нагадує прапор. Якщо додати верх, то вийде прямокутник з двома кольоровими смугами й колом посередині. Це ж, типу, базовий дизайн прапора. Але це не лише не прапор існуючої країни — він, вочевидь, представляє щось інше.

— Чому? — я намагалася якомога більше дивитися в її велетенські карі очі.

— Я не знаю, але навряд чи Сон так прямо відсилав би до конкретної країни. Його підказки зазвичай абстрактніші.

Вона здавалася водночас захопленою й знервованою.

— Думаю, більш імовірно, що лого символічне чи репрезентативне. У плані символіки це типу як сонце перед океаном, що може для когось щось значити, але не для мене. Та я думала про репрезентативність. Що як це не один символ, а два? Це могли би бути крапка й смужка за азбукою Морзе. Якщо просто крапка й смужка, то це літера А. Та якщо їх розділити на дві літери, то за міжнародною азбукою це буде, — вона звірилася з комп'ютером, — «Е... та Т»*.

Я витягла до неї вказівний палець.

— І-Ті?

Вона витягла палець у відповідь.

— Дзвооонить додооому**.

Ми розсміялися, вона почервоніла, я вхопила її за руку природним жестом між двома подругами, що разом регочуть. Просто зайвий дотик. Вона схилила голову й подивилася на мене згори вниз — вже не посміхаючись, з розчервонілими щоками. Я відпустила її руку й поклала свою їй на плече. Щойно моя рука опинилась у неї на плечі, вона мене поцілувала — чесно кажучи, трохи незграбно. Я була не проти.

---

* Крапка й риска означають символи Е та Т як у латинській азбуці Морзе, так і в кириличній.

** Це відсилка до фільму Стівена Спілберга «Іншопланетянин» 1982 року. В оригіналі він називається «E.T. the Extra-Terrestrial».

***

Десь за годину (вибачте, що пропускаю всі веселощі — Міранда не любить ділитися подробицями свого особистого життя) ми разом лежали під ковдрою: Міранда пригорнулася до мене, а я її приобійняла. Було трохи пітно й липко, але занадто приємно, щоб змінювати позу.

— Я дурепа, що таке кажу, але повірити не можу, що щойно переспала з Ейпріл Мей.

— Ти про що? — спитала я трохи стривожено.

— Ой, я в курсі, що ми подруги і в курсі, що ти — звичайна людина. Думаю, я насправді тепер досить добре тебе знаю, — у її тоні був натяк на гордість, — але ти все одно Ейпріл Мей, знаєш. Обраниця наших іншопланетних гостей, ініціаторка першого контакту, каталізаторка Сну.

— Останнє ми зробили разом, — нагадала я їй.

— Ой, Ейпріл, ми всі — просто супутники на твоїй орбіті.

Від цих її слів мені стало вкрай незручно.

— Це просто смішно, Мірандо, — сказала я серйозно. — Ти ж генійка. Повірити не можу, що щойно переспала з Мірандою Беквіт.

Це її дуже потішило.

— ОЙ! Майже забула, — вона сперлася на лікоть, скромно прикриваючи груди ковдрою. — Найімовірніше, це — ще один код. Є така система числення, в якій смужки — це п'ятірки, а крапки — одиниці. Отже, смужка й крапка разом — це шість. Це система числення майя.

— Майя? — перепитала я. В мене раптом запаморочилось у голові. Я почувалась так, ніби зраджую — хоча не була певна, Майї чи Міранді.

— Ага, в сенсі народ майя, мезоамериканська цивілізація, чула?

— Дивно... — спромоглася я. — Схоже, це — найімовірніший варіант.

— Абсолютно.

А тоді вона взялася пояснювати мені деталі майянського числення. Якщо вона й помітила, що мені дивно, то ніяк не дала про це знати. Я з усіх сил намагалася уважно слухати, гладячи її волосся, поки вона розповідала, як майя давали раду з сотнями й тисячами.

12 липня

@AprilMaybeNot: Настав цей день. Буду на "Сі-Ен-Ен" о 20-й за Нью-Йорком.

Ось вона — дата, на яку ви всі боязко чекали. Не переживайте, я теж. Написаного на цю тему вистачить на тисячу книжок, тож я зосереджуся на власному досвіді. Ви, мабуть помітили, що я не пишу про міжнародні відносини, і навіть не особливо згадую про те, що відбувалося в моїй власній країні протягом цього всього. Це — тільки моя історія, бо інакше ви дивилися б сорокап'ятигодинну документалку від Кена Бернса.

На цьому етапі історії вже розв'язано всі Сонні Послідовності за винятком однієї — таємної, до якої доступ маю тільки я. Люди рвуть сраки, щоб скласти гекс-код у щось притомне, але він тільки випльовує рендомні каляки, що явно нічого не значать. Частина людей думає, що нам не вистачає ключа, шматка коду, можливо, всього на кілька символів, що відкриє всю програму. Ніхто не знає, де цей

ключ може бути — окрім мене й моєї команди. Люди продовжують бачити Сон і безрезультатно шукати. Спроби Захисників контролювати послідовності провалилися, але контролювати наратив їм вдається неабияк. Петравіцьки має хист знищувати авторитет будь-кого, хто публічно висловлює незгоду з ним. Більшість його контенту в соцмережах — напівоформлені теорії змови про кожного, хто посмів натякнути, що, можливо, все не так жахливо. Щоразу як я бачу його в інтернеті чи на ТБ, він здається задоволеним життям.

А я — я страждаю. Я не можу розв'язати Послідовність-767, але й не можу змусити себе розкрити таємницю її існування. Я багата й знаменита, але раптово почуваюся так, ніби зовсім не маю друзів. Сом, з якогось дива, зараз популярніший, ніж будь-коли був. Люди перепроходять кожну послідовність уві Сні, шукаючи натяків на ключ, і всі такі зайняті, що здається, ніби ми розучилися просто зависати. Між мною й Мірандою усе дивно, Енді раптом здається відстороненим і дратівливим, але я не хочу питати, чому, а з Майєю у нас і не могло все бути гладко. Робін — єдиний, з ким мені досі комфортно. Хоча, з іншого боку, він на мене працює, тож я не певна, чи можна вважати ці стосунки дружніми. Якби я припинила бути джерелом його доходу, чи залишився б він поряд?

Усе це розчарування я виливаю на Захисників. Більшу частину свого часу вдень я проводжу, читаючи їхні треди, вигадуючи контраргументи, знімаючи відео й сперечаючись із ними в соцмережах.

Дженніфер Патнем скористалася моєю люттю (і жадібністю, хоча переважно люттю), щоб переконати

мене піти на ТБ і випустити її всю на Пітера Петравіцьки в дебатах віч-на-віч. Мені це здавалося жахливою ідеєю. Він був кращим спікером і поряд з ним, навіть чисто візуально, я однозначно виглядала б дитиною.

Та Патнем сказала, що навіть якщо він у чомусь і виграє, глядачі, що тяжіють до моєї позиції, але не знають про нашу спільноту, стануть на наш бік. Треба було, щоб мій меседж сягнув якомога більшої кількості людей — і зробити щось, що ЗМІ зможуть продати, виглядало найкращим варіантом. Остаточно мене переконали ненависть до Пітера й віра в Патнем (врешті-решт, її поради мене досі не підводили).

Зараз про це вже майже забули, але тоді це була велика подія. Ми затвердили себе по два боки суперечки, що грубо (дуже грубо) поділилася за конкретними політичними точками зору.

У нас обох було по невеличкій армії, і вони дуже сильно одна одну ненавиділи. Моя роздратованість самою ідеєю ставитися до Карлів як до загрози й приводу для мілітаризації розпалювала лють з мого боку. З Пітерового ж боку лють горіла на аналогічному обуренні, доповненому здоровою дозою страху.

Ми зустрілися на найбільш нейтральній території, яку могли знайти — «Сі-Ен-Ен». Це була поважна програма — найповажніша серед кабельних новин — але наші дебати все одно рекламували так, ніби вони були між грьобаними кандидатами в президенти. Ми обоє приїхали на нью-йоркську студію каналу, де нас посадили за пафосний скляний стіл на тлі надзвичайно пафосної стіни, обличчями до світла, камер і ангару на сталевих підпорах, що простягався за ними.

РОЗШИФРОВКА:

Ведуча: Шістдесят чотири найбільших міста світу відвідали позаземні технології — можливо, навіть позаземне життя. Та наміри прибульців залишаються таємницею.

Ейпріл Мей, дівчина, яка перша побачила Нью-Йоркського Карла, та Пітер Петравіцьки, автор «Вторгнення», обоє вже були гостями нашого шоу, та ще ніколи не зустрічалися віч-на-віч. Питання доволі просте: чи безпечні Карли?

Ейпріл, ви явно ніколи не відчували загрози від Карла — спочатку ви вважали його якоюсь сучасною скульптурою.

Після цього не-питання стало ясно, що настала моя черга говорити, тож я зробила те, що прийнято на таких шоу — проігнорувала подачу й сказала те, що сама хотіла:

— Якби Карли або їхні творці хотіли завдати нам шкоди, то ніщо їм не завадило б. Але, здається, за своєю природою вони пасивні, — я здивувалася, що мене досі не перебили, і не хотіла здавати позиції, тож продовжила. — Вони настільки технологічно просунуті, що нам їх не наздогнати й за тисячу років.

Ось тут увірвався Петравіцьки:

— Шеріл, ви кажете, що питання в тому, чи безпечні Карли? Я думаю, що не в цьому. Для мене питання — «чи можуть Карли бути небезпечними?». Я просто хочу сказати, що не знаю відповіді на ваше питання. Так само я не знаю, наскільки складно було б їм протистояти, якби довелося. Я не вважаю мудрим

розслаблятися й думати про ці не такі вже й пасивні технології тільки позитивне. Урешті-решт, вони проникли в наші голови й бігають десь по нашій країні.

Це стосувалося руки Голлівудського Карла, яку досі не знайшли. Але знову й знову підтверджувалося, що у жодного іншого Карла рука не відвалилася й не втекла — вони просто зникли.

Хай там як, а те, що Пітер Петравіцьки, який в інтернеті ніколи не припиняв волати неправдиві панікерські дурниці, тепер здавався спокійним і розсудливим, заскочило мене зненацька. Не до такої розмови я готувалася.

Ведуча, Шеріл, продовжила розмову.

— Тут є раціональне зерно, чи не так, Ейпріл?

— Я не маю нічого проти обережності, але ненависть та ворожість, які випромінює рух Захисників...

— Не маєте нічого проти обережності? — вклинився Пітер, грубо мене перебивши. — Ви — причина, з якої Карл прокинувся. Своїм втручанням ви, схоже, спричинили це вторгнення в наші голови. Мені все ясно, Ейпріл. Ви самі говорили, що дарма це зробили, що треба було дозволити прийняти це рішення комусь компетентнішому, але ви цього не зробили. Ви й ваші послідовники сліпо женетеся вперед, анітрохи не задумуючись про безпеку громадян нашої країни.

Чому він постійно наполягає на «нашій країні» так, ніби мова йде не про весь світ? Але я зрозуміла, де оступилася, тож повернулася до свого меседжу.

— Ось до чого все зводиться. Я вважаю, що до нас в двері стукають гості, а ви — що на них слід націлити зброю.

— Вони не стукають, дорогенька, вони мовчки зайшли просто в дім — і якщо зазвичай таке вважається вторгненням в чиюсь оселю, то це також вторгнення.

Усе йшло кепсько. Ведуча знову взяла розмову за віжки:

— Пітере, Ейпріл висунула хорошу тезу. Справді, що ж нам робити перед лицем технологій, явно вищих за наші?

— Відповідати на це питання — робота не моя, а головнокомандувача країни. Я лише хочу, щоб ми розглядали це як загрозу, а не підставляли слабке місце за першої ж ознаки домінантної форми життя. Хіба історія нас нічого не навчила? Що зазвичай буває, коли домінантна група зустрічається зі слабшою? Кожнісінького разу слабшу групу вирізáють й забирають усе, що в неї є.

Тут мені стало злості, щоб його перебити:

— І ви просто вирішили, що якщо люди жорстокі, то й інший вид буде таким само жорстоким?

— Ейпріл, я не вважаю людей жорстокими...

Я втрутилася:

— Ви щойно...

Він перебив мене у відповідь:

— Якщо дозволите закінчити... я не думаю, що люди жорстокі. Я вважаю, що ми сильні й винахідливі, і якщо хтось і зможе виграти цю битву й вижити, то це ми.

Ейпріл: Нема ніякої битви! Ви її вигадали, і я не розумію, навіщо! Чому ви витрачаєте свій час на залякування людей?

Пітер: Ви справді вважаєте, що ми боїмося. Схоже, ми з вами живемо в різних країнах, Ейпріл Мей.

Ейпріл: Звісно, боїтеся, ви ж тільки про це й говорите, ви...

Пітер: Ми лише просимо про дрібку здорового глузду — а ви берете й нападаєте на мене! Знову й знову одна й та сама історія: звичайні люди просять збавити темпи й проявити обережність, і раптом ми всі вже «ксенофоби», «екзофоби», чи яке там іще нове слово ви придумали минулого тижня, щоб ваша книжка краще продавалася.

Я це все вже чула, але чудово розуміла, що ця риторика працює. Якщо сказати людям, що на них нападають за їхні погляди, то вони раптом захочуть захистити ці свої погляди — навіть якщо раніше їх не дотримувалися. Неймовірно, правда.

Мені сяйнула думка про те, як розрядити ситуацію. Життєво важливо було не застрягнути в захисті від його останньої доскіпки, тож натомість я скерувала свої зусилля в корінь його риторики — те, що тут є однозначна логіка, і що вона належить йому.

Ейпріл: Пітере, ви апелюєте до здорового глузду звичайних людей, але багато з них із вами не згодні — і вони також вважають, що мають здоровий глузд. Ми ж усі просто люди, якщо вже на те пішло.

Пітер: Не з вашим стилем життя.

До цього я геть не була готова. Я запропонувала йому оливкову гілку, а він дав мені нею ляпаса.

Ейпріл: Що?

Пітер: Ейпріл, я не думаю, що для когось секрет, що ви дотримуєтеся не зовсім нормального стилю життя.

Ейпріл: Ну, ви теж, хіба ні? У нас обох дивні життя: ми виступаємо на ТБ, нас дивляться мільйони. Це все — ненормально.

Пітер: Що ж, вдавайте дурненьку, якщо хочете.

Ейпріл: Ви що, зараз про те, що я лесбійка?

Пітер: Ви так кажете, але схоже, що ви лише іноді лесбійка. А часом — не дуже.

Ейпріл: Що? Чому ми взагалі про це говоримо?

Ведуча, настільки ж спантеличена, як і я, нарешті втрутилася:

— Мушу погодитися...

А тоді, подумавши, що мені в якийсь момент таки доведеться це зробити, я прийняла найтупіше рішення, яке тільки могла. Я залишилася в заданій Пітером Петравіцьки темі, замість перейти до власної.

Ейпріл: Ні, все гаразд, він правий. Це жодним чином не стосується розмови, але я бісексуальна, і це настільки ж нормально, як бути

гомо чи гетеро. Гендер людини ніколи не впливав на те, чи вона мене приваблює — і це цілком нормально.

Пітер: То навіщо ж ви брехали людям цілий рік?

Те, наскільки я втратила контроль над розмовою, мене ошелешило. Ось список думок, що промайнули в моїй голові за п'ять секунд:

1. Орієнтація — штука складна й неоднозначна (дуже не по темі).
2. Бути бі — нормально, але... знаєте... (не знають).
3. Я брехала, бо такі люди, як ви — жахливі! (нападка).
4. Півроку, а не рік! (не допоможе).
5. Я збрехала, бо так було вигідніше для кар'єри? (погано).
6. Мені сказала збрехати моя агентка, це не моя провина! (на дещицю краще).

Та найяскравіша думка, що не дала мені відповісти жодним підходящим чином, була така: *«Ти сама вскочила в цю йобану пастку, ідіотка тупа».*

Було стільки речей, які я могла сказати — які хотіла сказати — але все затьмарювало розуміння, що я проїбалася майже комічно, і всі думки, що змагалися між собою за мою увагу, у голові вистрілювали салютами. Мені так заціпило, що глядачам могло здатися, ніби я впала в кататонію.

Наймилосердніша точка зору — яку, заради справедливості, обрало досить багато людей — була в тому, що я — дитина, яка не може з'їсти власноруч

зварену кашу, і хуліган вирішив скористатися цим як можливістю мене попустити. Із цієї точки зору Пітер виглядав недобре, але і я так само. Я йшла на ТБ не викликати співчуття, а вражати й переконувати. Натомість, найбільшою перемогою того дня стало те, що я не розплакалася прямо в студії. Могла б, але була занадто шокована власною нікчемністю.

Ведуча великодушно оголосила перерву на рекламу, протягом якої я вийшла з будинку, не сказавши нікому ні слова. Розплакалася вже на вулиці, що коштувало мені титанічних зусиль.

Це інтерв'ю вийшло в ефір дванадцятого липня, тож, думаю, всі ми знаємо, про що наступний розділ. Хоча в мене є соковита деталь про той день, яку я ще нікому не розповідала — тому, якщо думаєте його пропустити, подумайте ще раз.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Я намагаюся не шкодувати про події кількох минулих років. Не знаю, чи була б щасливішою, і чи був би світ кращим, якби я не втрутилася (чи якби Всесвіт мене не втягнув) — але це нічого. Щоправда, таки шкодую про те, як взаємодіяла із Захисниками. Протягом кількох тижнів — чи й місяців — до тринадцятого липня я цілеспрямовано зводила диверсифіковану групу людей до їхніх переконань. Ті переконання ґрунтувалися на страху, тож мої аргументи починалися й закінчувалися однією думкою: *Ви всі боягузи.* Я не говорила цих конкретних слів уголос, але вони все одно їх чули. Ті, хто підтримували Карла й мене, чули те саме, і були *в захваті.* Хотіли, щоб я це повторювала постійно. Резонні, чуйні висловлювання із врахуванням комплексності інших точок зору не набирали переглядів. А от тиради — набирали. Обурення — набирало. Простота — набирала. Тож саме прості обурені тиради я й давала народу.

Патнем була вкрай задоволена, хоча, звісно, і вдавала засмучену через те, як мене поквацяли лицем

в грязюку на кабельному ТБ. Вона сказала, що це таки було мені вигідно, бо викликало співчуття й змусило ПП (як його простіше було називати) виглядати грубим. Але ніхто більше не намагався обернути те інтерв'ю на мою користь. Робін, Енді, Міранда і навіть мої батьки просто переконували, що мене люблять, згодні, що це було жахливо, і просили, щоб я дала їм знати, якщо захочу масаж ніг чи величезну порцію солодкої кави.

Але я хотіла не любові, а порвати Захисників на шмаття. Оглядаючись на час перед тими обірваними «дебатами» з Пітером (якщо їх узагалі можна так назвати), я бачу траєкторію, якою, на щастя, Всесвіт не дав мені піти. Але я можу уявити собі реальність, у якій решта розділів цієї книжки так і не відбулися, і я провела ціле своє життя (чи принаймні кілька наступних років) злою противною спікеркою, яка професійно сперечається з професійними сперечальниками.

Не те щоб мені водночас не було весело. Дощенту нищити аргументи Захисників, а тоді читати купу коментарів, у яких зі мною пристрасно погоджувалися й плескали мене по кіберплечах, було надзвичайно приємно. Справді працювати над своєю ідентичністю й образом найкращого можливого майбутнього незмірно складніше, ніж паплюжити чужі ідеї. Тож я визначала своє бачення себе й Карла через протиставлення до бачення Захисників. Мій вектор був протилежним до їхнього, а їхній — до мого. Урешті-решт, усе звелося до суперечки заради суперечки. Можливо, з легким відтінком взаємної неприязні.

Наскільки ж легше підбурити людей до ненависті, ніж вмовити щось полюбити. Коловорот глузування й самозамилування закрутився так сильно, що я навіть

не помітила, що він крутиться навколо мене. Переконувати людей за мною стежити було так легко — зрештою, я тільки цього й хотіла. Не встигла оком змигнути, як зайшла так само далеко, як Пітер Петравіцьки.

Не знаю, чому мене так здивувала ескалація ситуації. Тобто, я усвідомлювала, що мене ненавидять. Це було цілком реально. Коли тебе впізнають фанати — це одне. А коли розраховуєшся в магазинчику на розі й не знаєш, чи касир часом не Захисник, чи не думає про те, яка ти брудна зрадниця — це зовсім інше. Я бачила, що можу або тікати від цього, або боротися, і обрала друге. Страх — навіть краще пальне, ніж злість. А ще — деструктивніше. Постійні нападки Захисників не давали мені ні на секунду засумніватися в своєму меседжі. Якщо з ним не погоджуються такіі жахливі люди, то він уже точно мусить бути правильним. Карли були ідеальною темою для незгоди, бо ми досі практично нічого про них не знали. Владу звинувачували у приховуванні інформації, бо люди просто не могли прийняти, що сильні світу цього настільки ж розгублені, як і всі решта. Люди не вміють миритися з невідомим, тож коли ми нічого не знаємо, то висловлюємо здогади, засновані на власних уявленнях про світ. І наші здогади такі очевидно правильні, що чужі здаються, як мінімум, зумисним невіглаством; як максимум, особистою образою.

Ось коротенький опис того, що буває, коли групи переконаних пасіонаріїв починають бачити себе в опозиції до інших:

1. Велика група людей вважає очевидним певний простий меседж і просто не може зрозуміти,

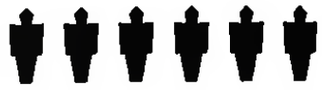

що собі думають незгодні. Члени цієї групи ніколи, або майже ніколи, з незгодними не перетинаються — а якщо й перетинаються, то в контексті суперечки, а не простого людського життя, наприклад.

2. Переважна більшість цих людей схвально киває, а тоді перемикається на «NCIS: Полювання на вбивць» і їсть тако, приготовані за власним рецептом. Вони його відточували роками, і ці тако їм подобаються більше, ніж будь-які інші — навіть ті, що можна замовити в найдорожчому ресторані. Вони йдуть спати о 21:30 і трохи переживають, як їхній син звикає до коледжу.
3. Дуже маленький відсоток серйозно заводиться. Вони зляться, але переважно просто від тривоги чи навіть страху, і хочуть спричинити якесь зрушення. Вони дзвонять своїм представникам у Парламенті, беруть на себе організаційні питання. Їх зазвичай мотивує не тільки сам меседж, але й ненависть до людей, що з ним не згодні.
4. Малесенький відсоток цього відсотка просто к херам заганяється. Вони такі перелякані й люті, що прагнуть добитися змін. Як? Ну, це ж просто, правда? Треба всього-на-всього прибрати людей, які активно намагаються зруйнувати їхній світ. Якщо нам усім дуже не щастить, цього відсотка виявляється достатньо, щоб його представники познаходили одне одного й об'єдналися у своєму екстремізмі.

Рух Захисників ріс, а заразом росла й четверта група. Дехто з них були релігійними екстремістами

й вірили, що Карли — знак прийдешнього апокаліпсису, вознесіння чи ще чогось такого. Дехто були виключно світськими і вважали, що Америку, як і, можливо, весь світ, буде знищено, якщо чогось не зробити (ніхто точно не знав, що таке це щось, але НІХТО ЦЬОГО НЕ РОБИВ!). Урешті-решт, усі вони почали вірити, що я — активна й поінформована учасниця плану влади (чи Карлів) змусити людство здатися.

Це вперше наш новий світ без кордонів зіштовхнувся зі справжньою міжнародною проблемою, і ніхто не знав, чим це може закінчитися. Дискурс був міжнародним — ми всі це розуміли. Під моїми відео залишали коментарі японською, гінді, арабською, іспанською. Команда перекладачів робила різномовні субтитри до відео за день-два після публікації, а Сом працював уже більш як двадцятьма мовами. Я бачила в цьому лише позитив. Я була міцно переконана, що Карли — сила, що об'єднує всю планету. Люди вперше в історії бачили один сон на всіх. Те, що планета в нас спільна, відчувалося потужніше, ніж будь-коли раніше, і в цьому я бачила подарунок людству від Карлів.

Я продовжувала вірити, що Карли дуже корисні нашому світу, але, безперечно, тринадцяте липня трохи цю віру похитнуло.

Внаслідок скоординованих атак у Сан-Паулу, Лаґосі, Джакарті й Санкт-Петербурзі загинуло більш як вісімсот людей, тисячі отримали поранення й травми. У голові не вкладалося, що відповідальні спланували одночасні атаки на чотирьох різних континентах. Це не були радикали, які склали план на коліні десь у підворітті — це був всесвітній, безкордонний рух, і він зростав. У США він називався Захисниками, але

у кожній країні — по-своєму. Вони тримали зв'язок і спілкувалися в попап-форумах та анонімних чатрумах. Вони собі навіяли, що Карлів легко буде знищити, і що органи влади брешуть про їхню невразливість. Вони також переконали себе, що туристи, які відвідують Карлів, не варті милосердя. Розцінювалося це як поклоніння фальшивому богу чи як акт покірності перед іншопланетним домінуванням — байдуже. Будь-який позитивний зв'язок із Карлами був загрозою ідеології, яку вони хотіли просувати. Не можна, щоб Карли вважалися безпечними — навіть якщо доведеться власноруч зробити їх небезпечними.

Звісно, Карли не постраждали анітрохи.

Синхронні атаки відбулися приблизно о четвертій ранку за північноамериканським східним часом. Саме у цей час в Джакарті, Лаґосі та Санкт-Петербурзі збиралися найбільші натовпи навколо Карлів. В Сан-Паулу було ще рано, але атака все одно відбулася вчасно. Саме тієї миті, о четвертій ранку, коли бомби розірвалися по всьому світу, я прокинулася зі Сну, де безглуздо витріщалася на 767-й, і вискочила з ліжка, смертельно нажахана.

Мене щось розбудило фізично? Я відчула велике збурення Сили? Карл повідомив мені про атаки через Сон? Ні. Я просто почула гучний хрясь із боку скляних розсувних дверей зі спальні на балкон. Штори були, звісно, запнуті, тож я не бачила, що там сталося.

Спершу подумала, що хтось розбив двері каменем, але щоб поцілити аж на восьмий поверх, довелося б неабияк замахнутися. Ситуація із Захисниками останнім часом була дуже загострена. Вони засипали мене злими, погрозливими, а то й просто, бляха, стрьомними повідомленнями. Я схопила телефон, піднялася

з ліжка й поклала його в кишеню піжамних штанів. Ввімкнула світло і, поки пульс повертався в норму, підійшла до вікна.

Я могла побачити, що під шторами, які звисали до самої підлоги, серед пилюки й крихт від Поп-Тартів виблискували дрібні друзки скла. Але не побачила. Я просто відсунула штору, щоб подивитися, звідки був шум. Тепер я розумію, що це було безнадійно тупе рішення. Щось розбило мені вікно, і який у мене план дій? Знаю! Увімкнути світло й відкрити штори перед скляними дверима! ПОВІЛЬНО!

Навіть враховуючи всі погрози, до мене все одно не доходило, що хтось серйозно може спробувати мене вбити. Ображати? Звісно. Погрожувати? Ясна справа. Подати в суд? Якби знайшли, за що! Але вбити? Таке лайно ж буває тільки в кіно. Люди не *вбивають* людей! Тобто, звісно, вбивають — я бачила новини. Мабуть, це щось таки говорить про те, як працює мій мозок: я отримувала прямі погрози вбивства, але ніколи б не подумала, що хтось може справді спробувати мене вбити.

Але тепер я задумалася, і водночас відбулося дві речі:

1. Щось велике (тоді мені здалося, що це, мабуть, людина) грубо врізалося мені в плече, відштовхнувши від дверей.
2. Скло з двокамерних балконних дверей вибухнуло, в ньому залишилася п'ятисантиметрова дірка, скалки розлетілися кімнатою.

Я боляче впала на підлогу, і те, що мене відштовхнуло, зникло раніше, ніж я прийшла до тями. Кімната

була вкрита друзками з дверей. Усвідомивши принаймні половину того, що відбувалося, я притислася до стіни спальні — занадто налякана, щоб заплакати. Хтось щойно спробував мене застрелити. Типу, не залякати, а вистрелити в груди кулею, щоб я тут лежала на підлозі своєї одинацької квартири й самотою помирала. Але хто ж, в біса, мене відштовхнув? Цей хтось мене врятував, але все-таки був у моїй квартирі!

А тоді мені перестало бути занадто страшно, щоб плакати, і я заплакала. Штори все ще були трохи привідкриті, і я боялася, що будь-якої миті у вікно полетять кулі, наче в зоні бойових дій, і якщо я не притискатимуся до стіни, то мене розірве на шмаття. Але десь за десять хвилин намагання ковтнути повітря між схлипуваннями я переконала себе, що зможу вислизнути зі спальні у вітальню, де вікна виходили на вузький провулок, а не на вулицю.

Тож я напіввиповзла-напіввибігла зі спальні. Опинившись у вітальні, я мала доступ до вбиральні, килима й кухні. Що ще треба для щастя? Я провела побіжний огляд, що не дав жодних незвичних результатів. Одяг, контейнери з-під замовленої їжі, брудні серветки, може, кілька вологих рушників. Жодної ознаки вторгнення.

«Може, подзвонити копам?» — подумала я. Тобто, точно треба було дзвонити копам. Хтось, цілком очевидно, намагався завдати мені шкоди, і, можливо, в моїй квартирі ховається хтось чужий?

Але чомусь я дуже-дуже-дуже сильно не хотіла нікому казати. Може, я просто була дурна. *«Цьому всьому точно є якесь пояснення, окрім замаху на вбивство,* — казав мені мій мозок. — *Досі ніхто*

не намагався мене вбити, тож мусить бути інше пояснення».

А якщо це було насправді, то й усе решта мусило би стати насправді. Поліцейське розслідування і те, що я ніколи більше не зможу спокійно спати в цій квартирі. І, о господи, батькам довелось би про це дізнатися.

І Майї. Я знала, що вона нізащо не сказала б це вголос, але якась частина її думала б: *«Якби Ейпріл до мене прислухалася, то цього не сталося б».* І я не могла з цим жити. Я не могла жити з жодним із цих варіантів розвитку подій.

Тож замість поліції я подзвонила Робіну.

— Ейпріл, — відповів він після одного гудка. Робін... ніколи не звучав заскоченим зненацька (хоча я ніколи раніше й не дзвонила йому о четвертій ранку), але тепер здавалося, ніби він очікував на мій дзвінок, і це мене сильно стривожило.

— Ти чекав, що я подзвоню?

— Не чекав, але це не дивно, враховуючи новини.

Майте на увазі, що в мене тут була власна проблема. На ту мить про атаки в Сан-Паулу та Санкт-Петербурзі вже повідомляли в американських новинах. Мабуть, хтось подзвонив Робіну з менш пізнього часового поясу.

— Які новини?

— Ой бо.

— Що ой бо?

Розмова проходила зовсім не так, як я очікувала.

— Краще кажи, чому ти дзвониш. Думаю, так нам буде простіше говорити.

— Здається, хтось щойно намагався завдати мені шкоди. Відбувається щось дуже дивне.

— Ти дзвонила в поліцію? — таким я його голос іще ніколи не чула.

— Здається, в цьому немає необхідності, — це була напівскарга, напівнаказ.

— Здається, таки є.

— Давай просто... поки що її не залучати.

— Ти не будеш проти, якщо я попрошу швейцара до тебе піднятися?

— Так, думаю, це нічого.

— За мить передзвоню, — він відключився швидше за мене.

Тоді я подумала: *«Хто чи що не відштовхнуло б мене, воно досі має бути в квартирі»*. Воно не могло бути в моїй спальні, а заходити в другу спальню я не збиралася... Вікна тієї кімнати виходили на вулицю, і я навіть не пам'ятала, чи закриті вони. Але квартира була невеликою, і я насправді не надто ретельно шукала. Тож я заглянула під диван і крісла. Нічого. Тоді я їх усі перевернула догори дриґом. Під сидінням одного з крісел була натягнута дивна чорна сіткова тканина, обережно й дуже точно розрізана з одного боку. Задзвонив мій телефон.

Робін. Я відключила звук.

Я взялася за край розрізу й зірвала тканину зі стільця.

Під нею, розтягнута на всю площу сидіння, на місці дерев'яної рамки, була права рука Голлівудського Карла.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

ГРЮК-ГРЮК-ГРЮК!

— Міс Мей, із вами все гаразд? — голос з-за дверей звучав приглушено.

Моє серце, що геть було припинило битися, вибухнуло. Я різко вдихнула повітря й озирнулася на двері, а тоді — назад на Карлову руку, що й не поворухнулася.

— Усе окей! — крикнула я голосом, що про це не свідчив.

— Можна мені зайти й оглянути квартиру?

Я з усіх сил намагалася не відвертатися від руки. Помилитися було неможливо. Утричі більша за чоловічу руку, складена з фрагментів сріблясто-блискучої й матово-чорної броні — вона була прекрасна. Я хотіла її торкнутися, але дуже боялася.

— Фальшива тривога! Я дурненька! — гукнула я в нутрощі свого дуже гарного крісла.

— І все одно не зашкодить, якщо я подивлюся, — я не почула жодних ознак капітуляції з того боку дверей.

— Я без штанів! — я була в штанах.

Почулося тихе мурмотіння, і я зрозуміла, що швейцар говорить з Робіном по телефону.

— Можете, будь ласка, передзвонити Робіну? Бо він каже, щоб я не приймав «ні» за відповідь, і у мене є ключ.

Я неохоче відвернулася на мить від руки в кріслі, щоб подзвонити Робіну. За цю мить вона нікуди не зникла — в розпластаному вигляді залишалася на місці в рамі стільця. Вона взагалі розуміла, що я її знайшла?

Я перебила Робіна, щойно він заговорив.

— Усе гаразд, відкликай війська.

— Не гаразд, і моя головна директива прямо зараз — переконатися, що ти в безпеці. Є якась причина, з якої ти не даєш мені цю директиву виконати, і мені треба знати, що це.

Я подивилася на руку, думаючи, що якщо Карл хотів завдати мені шкоди, то все моє життя складалося з брехні — а отже, це було неможливо.

— Я в безпеці, Робіне, чесно.

— Ти в курсі про ситуації в Сан-Паулу та Санкт-Петербурзі?

Новини з Лаґосу та Джакарти ще не дійшли до США.

— Не в курсі.

— На Карлів було здійснено терористичні атаки. Багато жертв. Ейпріл, я боюся, що ти також можеш бути ціллю.

«Бля бля бля бля бля» — подумала я.

— Бля, — відповіла я. — О господи.

Я відчула, як стискається моє горло, але не видала ні звуку. Це було занадто серйозно. До мене

по-справжньому дійшло, що мене абсолютно точно намагалися щойно вбити. Вирішили не підривати Нью-Йоркського Карла: обрали скальпель замість м'ясницького ножа. Мене почало нудити. А якби я померла? Я запхала руку собі під футболку, щоб відчути власну шкіру — м'яку, теплу і таку ж тендітну, як повітря.

Я знову перевела погляд на Карлову руку й помітила щось матово-сіре поміж срібним і чорним. У лусках броні застряг погнутий шматок чогось. Витягла його — шматок металу, уламок кулі. У руці відчувався холодним і пасивним, наче пенні.

— Ти в порядку, Ейпріл?

— Ні, не те щоб, — я намагалася не дати сльозам прорватися в голос, але не впоралась.

— Я знаю, це серйозно. Сам не можу повірити. Будь ласка — я вже до тебе їду. Будь ласка, дозволь Стіву за тобою наглянути, я скоро буду.

— Ні, Робіне, я в безпеці, чесно... — я ж не могла розповісти йому про руку. — Мені здалося, ніби в квартирі хтось є, але я вже знайшла — це просто великий пацюк. А тут... відбулися терористичні атаки, я почуваюся дурепою. Прошу, я просто хочу лягти спати, давай поговоримо вранці, гаразд?

— Гаразд, я відкличу Стіва, — він прозвучав украй незадоволеним, але все одно поклав слухавку.

Карлова рука й не поворухнулася, але здавалася безсумнівно живою.

Знаєте, як іноді намагаєшся забрати покупки з машини, і речей на якусь дрібничку забагато, щоби перенести все за раз? Намагаєшся вигадати, як узяти що-небудь по-іншому, аби зекономити трохи часу. Тож ставиш щось назад, збираєш кілька пакетів

докупи, думаєш, що вже все взяла, і тільки тоді помічаєш, що котячий корм, чи пляшка купленої в обід газованки, чи фоторамки лишилися лежати в машині, і по них доведеться вертатися.

Такий момент, коли одна зайва річ просто ламає весь процес. Якби її лишень не було, з цією ситуацією легко було б упоратися. Ну, десь так тоді й почувався мій мозок. Лише замість однієї зайвої світозламної, життєзмінної неприємності в мене їх було десь п'ять. Щоразу як я концентрувалася на одній, якась частка свідомості помічала іншу в багажнику мозко-машини і психувала через свою розгубленість і неспроможність.

Я знаю, що того дня так почувалося багато людей, але хотіла б думати, що в мене було кілька зайвих переживань — і це може пояснити мою поведінку протягом наступних двадцяти чотирьох годин.

Тож, як і будь-яка нормальна ледь доросла людина, я психанула й роздратовано кинула свої проблеми назад у мозко-багажник і перестала намагатися щось вигадати. Натомість зосередилася на тому, що знала. Карлову руку не бачили кілька місяців, і ось вона — просто переді мною. А я — Ейпріл Мей, Документаторка Карлової Діяльності, тож саме час *документувати.*

Я перевернула телефон і відкрила камеру. Рука раптово крутнулася, стала на пальці й стрибнула на мене перш, ніж я почала запис відео. Добре, що ніхто не почув крик, з яким я відскочила назад. Пульс відлунював мені у вухах.

— Гаразд! Гаразд! — вигукнула я, кладучи телефон назад в кишеню. Вона визирнула з-за дивану й вийшла так повільно й обережно, наче не приручене кошеня.

Це все чудово відволікало мене від того факту, що справжня людська особа, яка існує в цьому світі, щойно намагалася мене вбити. Значно важливішим було те, що Карл, чи принаймні якась частина його, мене врятував. Отже:

1. Карл живий.
2. Карл мене знає.
3. Карл має щонайменше два бажання:
   1) щоб я не померла;
   2) щоб я жодним чином не документувала його відокремлену від тіла руку.

Своїм на двадцять п'ять відсотків робочим мозком я насправді хотіла тільки подякувати Карлу — чи Карловій руці. Я до неї потягнулася, а вона підійшла ближче. Рука пересувалася на всіх п'яти, вистукуючи пальцями по тонкому килиму, що лежав на дерев'яній підлозі.

— Дякую, — я почувалася трохи по-дурному, говорячи до неї, але все одно продовжила, — е-е, мабуть, за все. Але переважно, прямо зараз, за те, що буквально впіймала за мене кулю.

Рука вклонилася. Ну, мабуть. Вона трохи присіла до підлоги, а тоді знову встала.

— Ти мене розумієш?

Нічого не відбулося.

— Один стук — це так, два — ні. Ти мене розумієш?

Два стуки.

— ЩО? — скрикнула я. Рука стояла переді мною й виглядала досить самовдоволено. — Ти з мене стібешся? Ти що, бляха, щойно пожартувала?!

Нічого.

— Гаразд, отже, ти мене бачиш, вочевидь, чуєш, і ймовірно, розумієш — а також, схоже, дражниш. Правильно?

Нічого.

— Можна тебе торкнутися?

Нічого.

Я знаю, що тільки «так» означає «так», але у мене вдома була рука робота, яку в гості я точно не кликала.

Я потягнулася до неї, щоб помацати, і вона далася. Тепер рука була інакшою на дотик. Було несхоже на той перший дотик до Карла, коли все тепло на диво лишилося в моєму тілі. Вона просто була твердою і зовсім, зовсім трохи теплою. А ще, Карл завжди був цілковито непорушним, а рука була явно живою. Навіть коли не рухалася, вона повнилася рухом. У ній вирувало життя. У порівнянні з тою остовпілою статуєю, якою був Карл, вона здавалася значно складнішою й ретельніше зробленою. Кожен суглоб — такий само гнучкий і спритний, як мої власні.

Ми зазвичай не звертаємо уваги на людські руки, що бігають клавіатурою, гладять тваринку чи натискають кнопки на пульті, не думаємо, яке це диво. Але це справді диво! Люди досі не створили нічого такого ж делікатного й хитромудрого, як власні руки. Та Карлова рука була рівно настільки ж обережна й метка, як і мої — і, схоже, значно сильніша.

Я дістала телефон з кишені, і Карл знову відбіг.

— Я просто дзвоню Енді, — пояснила я. — Ти ж знаєш Енді, правда?

Тож я його набрала — він у мене був під номером «2» у швидкому наборі, після Робіна. Прозвучав один гудок перед тим, як мене оглушило. Я з вереском кинула телефон через усю кімнату. Тепер, коли він

більше не був притиснутий до мого вуха, я змогла розчути:

*...ракета я, що летить на Марс, і скоро вріжеться. І той супутник я, що з курсу зійшов. І секс-машина я, перезаряджаюсь, ніби бомба, що от-от оу-оу-оу-оу-оу рвоне!...**

«Don't Stop Me Now» гурту *Queen*.

— Ти мене заблокував! — обурилася я на руку, віддихуючись після шоку.

Нічого.

— Слухай, я не знаю, чого ти хочеш, і не дізнаюся, якщо ти мені не скажеш.

Нічого.

Я схопила свій ноутбук з кавового столика й поставила на підлозі сантиметрів за тридцять від руки. З вайфаєм усе було нормально, але жоден сайт не вантажився.

— Ну і що мені робити?!

Як ви можете здогадатися — жодної відповіді.

— Можна хоч комусь розповісти?

Два стуки.

— Це була справжня відповідь?

Один стук.

— ЦЕ РЕАЛЬНО ВІДБУВАЄТЬСЯ!

Нічого.

— Ти з космосу?

Нічого.

— Ти чув про Карлів у Санкт-Петербурзі та Сан-Паулу?

---

* **Переклад пісень подано під редакцією Олеся Петіка.**

Нічого.

— Можна мені хоч комусь сказати, що ти тут?

Два стуки.

— Можна розповісти, що ти мене врятував?

Два стуки.

— Хоча би Робіну?

Два стуки.

— Ти мене зупиниш, якщо я спробую комусь сказати?

Нічого.

Я поставила руці, мабуть, з тисячу питань, і єдине, що я з неї витягла — це те, що мені за жодних обставин не можна нікому розповісти, що вона до мене прийшла. Нікому не можна про це дізнатися і нікому не можна її бачити. Звісно, я почувалася глибоко зобов'язаною дотриматися цих умов, бо якщо Карли мали якийсь велетенський план, то я точно не хотіла його порушити. А також тому, що я вибудувала ціле своє життя навколо віри, що Карли хороші... ну і через цю всю тему з урятованим життям.

Але це також значило, що я не зможу нікому розповісти, що в мене стріляли. Ця лінія допиту руки не призвела до жодної відповіді. Здавалося, моя безпека її не турбує. Можливо, вона вважала, що сама її гарантує. Як мені було комусь розповісти, що в мене стріляли, і не порушити таємності Карла?

А ще — що мені сказати головному по будинку про розбиті двері на балкон? І як прибрати розбите скло так, щоб мене знову не спробували застрелити? Це ненормальна думка, але саме її я думала. Можливо, варто було хвилюватися про щось важливіше.

Час, як не дивно, продовжував рухатися вперед, і різні турботи різного рівня серйозності здавалися дедалі менш актуальними. Усі мої переживання — від терористичних атак і того, що я ледь не загинула, до того, чи прибирати скло з підлоги — якимось чином стали однаковими. Я зрозуміла, що адреналін відійшов. Моє тіло щонайменше годину перебувало в режимі «битися чи бігти», і мене серйозно накрило виснаженням. Я потяглася до руки й обхопила своєю долонею її величезний вказівний палець.

— Чому ти мене врятував? — запитала я Карла.

Рука нічого не зробила.

— Добре, я нікому не розповім.

Мені здалося, що, можливо, вона зовсім трошки розслабилася. Не задумуючись, я посунулася до руки ближче й згорнулася навколо неї клубочком, а вона трохи прихилилася до мене. За кілька секунд я вже спала.

***

Не хочу бачити справжніх снів, тож просто цілу ніч блукаю містом. Увесь світ чекає на ключ, безрезультатно шукаючи його, хоча тільки я можу його дістати. Та я досі не дозволила Міранді й Майї поділитися тим, що ми знаємо, з публікою. Ми брешемо цілому світу. Мої страхи й настрій пробралися за мною в Сон. Я зайшла в аркаду, типу як у 80-х. Там — купа відеоігрових автоматів та машин з пінболом.

Мабуть, тутешня головоломка — саме задоволення. Я помітила на одному з автоматів четвертак — певне, саме там вона й починається — але не граю. Я йду в жіночу вбиральню. Там брудно, на стіні висять

постери якихось гуртів, але жоден з них не складається у чітку картинку. Мій мозок не може перетворити написи на них у слова. Таке часто трапляється, якщо піти в неправильному напрямку. Це — ознака, що ти в неважливій частині головоломки. Так, ніби Карли не хотіли заморочуватися й деталізувати кожну дрібницю.

Я заходжу в брудну кабінку, сідаю на унітаз і плачу, поки не прокинуся.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Я прокинулася від криків удалині.

На мене вмить навалилася реальність. На Карлів по всьому світу скинули бомби. Хтось намагався мене вбити. Цей хтось подивився в приціл гвинтівки, побачив мене і натиснув на гачок. А Карлова рука була тут і мене врятувала. Але де вона? Я підскочила на ноги й обшукала кожен сантиметр своїх вітальні й кухні. Тоді підійшла до дверей спальні, але не змогла змусити себе зайти. Здалася. Я так більше й не зайшла в жодну з тих двох спалень. Думаю, десь у глибині душі я знала, що рука втекла так само таємниче, як і з'явилася.

Я досі була в піжамі, що мене цілком влаштовувало, але ноги змерзли. Я дістала з сушарки першу пару шкарпеток, яку знайшла — чітко пам'ятаю, що на них були ілюстрації з «Мурлетаріату», коміксів Майї. Мої кісточки миттю прикрасили дуже милі коти, що закликали: «ЖЕРИ БАГАТІЇВ, СТІВЕ».

Знадвору було чути крики, але знов-таки, я не могла визирнути у вікно — тому ввімкнула новини.

Звичайний стан новинних медіа — це така собі химерна істерика. Перебуваючи в ньому, вони намагаються зробити так, щоб далекі й розмиті загрози здавалися близькими й реальними, аби ви залишалися на рекламу. Підказка: новини несправжні, поки рекламу не викинуть з ефіру. Того ранку реклами не було. Теракти дванадцятого липня були справжніми новинами, і всі це знали. Той факт, що Америку пощадили (хоча ви тепер, на відміну від усіх тоді, знаєте, що запланована атака була, просто вона зірвалася — ну, мабуть, не *просто* зірвалася) створив прекрасне підґрунтя для буйної, безглуздої, безпідставної спекуляції.

Час від часу показували кадри Двадцять третьої вулиці, забитої такою кількістю людей, яку поліція була неспроможна контролювати. Більшість з них прийшли показати всесвітню підтримку Нігерії, Росії, Індонезії й Бразилії. Інші протестували проти загрози, яку ніс Карл. Аналітики на ТБ говорили жахливі речі про стратегію, яку часом використовували терористи: зробити щось провокативне, а тоді, щойно сформується неминучий натовп, вдарити знову, іще сильніше. В Америці ж теракту не відбулося — і американці не могли собі уявити, щоб лихі люди скоординували величезну атаку, яка *нас не зачепила*. Усі думали, що насувається щось іще.

Поки я дивилася новини, мені дещо спало на думку. Світ розривав сам себе, гинули люди. Шум на вулиці загрожував заворушеннями, якщо там з'являться Захисники. Мені було легко звинувачувати в цих подіях Пітера й людей на кшталт нього. Але, по суті, хіба їхнім джерелом не був Карл? Хіба всі загиблі не залишилися б живими, якби Карл не з'явився? Чи не була я такою ж упередженою й нераціональною, як

Захисники? Ухопившись за своє беззаперечне переконання, що Карли прийшли нас всіх об'єднати, а не розділити й знищити? Враховуючи лише докази, що підтверджували мою точку зору, але не те, що прямо в мене перед носом доводило деструктивну силу Карлів?

Я розуміла, що це все без варіантів буде вирувати в моїй голові під час наступного інтерв'ю на ТБ — хоча, звісно, я про це не заїкнуся. І отієї миті прийшло усвідомлення, що я мала б не дивитися новини про Карлів, а *бути* в новинах про Карлів. І злегка запанікувала. Чому мені ніхто не подзвонив?

Я схопила телефон і побачила досить просте пояснення: він був вимкнений. Спробувала його ввімкнути... розряджений. О господи! Робін, напевне, там з глузду з'їжджає. Там всі, напевне, з глузду з'їжджають! Чому ніхто не прийшов до мене додому? Ще гірше — обидві мої зарядки й другий телефон були в чортовій спальні. Гаразд, є ще комп'ютер. Треба, як мінімум, повідомити всім, що я жива.

Я відкрила свій ноутбук. Схоже було, що зв'язок із зовнішнім світом повернувся. Як я й очікувала, у мене було десь із п'ятсот нових імейлів: телевізійники, Робін, Енді, Міранда, Майя, батьки, брат — усі. Сповіщення з Сому перевалили за всі рамки.

А ось чого я не очікувала: на багато імейлів були відповіді від мене. Я цього спершу навіть не помітила. Прочитала листа від Міранди, тоді прочитала свою відповідь, і спробувала зрозуміти, хто її написав. Вона була в моєму стилі, але не складна — по суті, просто повідомлення, що зі мною все гаразд, і мені треба трохи часу перш, ніж зможу вийти на публіку.

Першою здогадкою було, що Робін, запанікувавши, прикинувся мною. Тоді я побачила цілу переписку з

ним про те, чому не відповідаю на повідомлення, і що мені треба час на усвідомлення, і що скоро вийду на зв'язок. Я попросила його почати складати список людей, зацікавлених в інтерв'ю зі мною, і сказала, що давати їх зможу хіба з пізнього ранку. Наполягання Енді, що нам треба зробити відео, отримали аналогічну відповідь. У листі батькам і брату було прохання не переживати, повідомлення, що я в безпеці, і за мною наглядають, і що всі ці події — просто жахливі, але я скоро подзвоню, і спасибі за турботу, зі мною все гаразд.

На Майїн лист відповіді не було.

Можливо — не думаю, що так справді було, але можливо — я кілька разів за ніч прокидалася й відповідала на ці імейли, а тоді засинала (відповіді були розкидані в часі на кілька годин), і тепер у мене була якась посттравматична амнезія. На місці будь-якого з адресатів я точно не піддала би сумніву свої відповіді. Якби я не спала, то писала б надзвичайно схожі листи. Але таки спала.

Перечитавши всі свої надіслані й отримані повідомлення, я не знайшла жодної підказки щодо їхнього походження. З усіх сил намагалася уявити, як Карлова рука, скрючена навколо мого телефона чи над клавіатурою комп'ютера, набирає імейли, але зрозуміла, що відбитки пальців зняти — не варіант. Зрештою (і дотепер, насправді), я просто вдавала, ніби сама написала ті листи. У моєму житті раптом з'явилася певна кількість доволі серйозної брехні, тож ця здавалася порівняно несуттєвою. Дивина мене більше не вражала. Я написала Енді, що хочу протягом наступних кількох годин зняти відео на Двадцять третій, і Робіну, щоб почав призначати інтерв'ю по Скайпу з півдня до четвертої, і що буде

дивно, але щоб він не ставив питань. А ще, чи не міг би він принести мені щось годяще для ТБ з ТопШопу й зарядку для айфона?

Чудово мати асистента, коли боїшся зайти у власну спальню через замах на вбивство!

Перед тим, як піти в душ, я нарешті затвітила:

@AprilMaybeNot: Боляче й сумно. Я втратила надію. Давайте сьогодні всі об'єднаємося і зосередимося на людяності, а не на жорстокості.

І одразу після того:

@AprilMaybeNot: Це зробило всього кілька людей. У світі, де живе вісім мільярдів. Я з усіх сил намагаюся не забувати, як мало з нас насправді злі.

Не думаю, що дійсно щось із цього відчувала, але слова здавалися доречними. Здавалося, що саме такі речі Ейпріл Мей і затвітила б. Насправді ж я почувалася пригнічено й хотіла працювати. Я хотіла писати, говорити, дізнатися, як реагують Захисники, і негайно почати завалювати їх контраргументами — навіть попри те, що сама ставила під питання свою віру, що Карли прийшли нам допомогти. Діяти було легше, ніж сумніватися.

На той момент силові органи досі шукали кількох окремих терористів, ніхто нічого насправді не знав, і цей вакуум наповнювався брехнею, здогадами й припущеннями. Принаймні я відмовлялася піддаватися цьому імпульсу.

Люди зовсім не вміють вірити в реальність. Те, що я твітнула про тринадцяте липня, було чистою

правдою. Ті атаки були справою рук настільки мізерно нечисленної групи осіб, що вона не мала значення. Кількість поранених і вбитих людей, у глобальних масштабах, також не була суттєвою. Тринадцятого липня більше людей загинуло в автомобільних аваріях, ніж унаслідок тих вибухів. Але такі речі насправді не висловиш перед лицем трагедії.

Ми — нераціональні істоти, нами легко маніпулювати, якщо вдаватися до всіх доступних методів. Саме так терористи переконують себе, що вбивство — це щось гідне. Рана, яку залишили ті трагедії, була більшою за втрачені життя — це була рана, з якою нам усім доведеться жити вічно. Чистота моїх почуттів до Карла зникла, і я її більше ніколи не поверну.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Дивна штука. Ви пам'ятаєте тринадцяте липня, і я дуже сподіваюся, що не забули одинадцяте вересня, навіть якщо вас тоді ще не було. Але чи не всі ми вже забули про двадцять восьме червня. Двадцять восьме червня 1914 року, якщо бути точною — мабуть, найдивніший день у відомій історії. Ось що відбулося.

Наступний у черзі на трон правителя Австро-Угорської імперії, велетенської політично впливової країни (другої за розміром і третьої за населенням у Європі), перебував з візитом у Сараєво, що зараз в Боснії, а тоді було частиною тієї гігантської імперії. Багато народу, що мешкав там, не любило австроугорців зі складних причин, у яких нам зараз немає потреби розбиратися.

Кілька молодих пацанів вирішили, що хочуть убити принца, який, проявивши мудрість і відвагу, заздалегідь оголосив маршрут, яким він проїде по Сараєву в машині без даху (підказка світовим лідерам: перестаньте так робити). Ці двадцятеро

хлопців розташувалися в різних місцях вздовж оголошеного шляху з різними пристроями й планами вбивства. Один з них трохи поспішив і вибіг з натовпу з невеликою бомбою. Він кинув її в принца, але бомба вибухнула з кількасекундним запіненням — поряд з іншою машиною, поранивши кількох людей, але нікого не вбивши.

Усі розбіглися, спадкоємця трону забрали в безпечне місце, і всі решта потенційних убивць втратили всі шанси.

День уже видається дивним, правда? Що ж, далі він стане ще дивнішим.

Парад, звісно, скасували, і принц у безпеці. Але тоді він вирішив — бо ж повен мудрості й відваги — провідати поранених вибухом людей у лікарні. Водій зробив, ймовірно, найгірший помилковий поворот в історії, а тоді, усвідомивши це, дав задній хід. Надворі 1914-й рік, машини — штука нова й глюкава, тому автівка заклякла перед крамничкою, де, так уже сталося, стояв один з недовбивць, Гаврило Принцип.

Принцип робить крок уперед, дістає пістолет і робить два постріли. Один влучає принцу — в якому, сподіваюся, ви вже впізнали ерцгерцога Франца Фердинанда — в шию. Другий постріл швидко вбиває його дружину, Софі, влучивши їй у живіт.

Помічник принца, намагаючись затулити дірку в його шиї, питає, чи боляче йому. Ерцгерцог відповідає: «Це нічого». Він повторює своє «Це нічого.... Це нічого...» знову й знову, поки не непритомніє і не помирає.

То не було нічого. Убивство Франца Фердинанда зрушило з місця лавину жахливих рішень і недбалої

дипломатії, що закінчилися загибеллю більш як шістнадцяти мільйонів людей.

Не забувайте про це, якщо наступні події здадуться вам неймовірними. Інколи стаються дивні речі, що змінюють напрямок історії... і, вочевидь, стаються вони зі мною.

***

Енді, судячи з вигляду, спав цілих тринадцять хвилин. Він був неохайним і мовчазним, і коли чіпляв мені петличку, мені в ніздрі вдарив його запах.

— Чуваче, усе ок?

Він глянув на мене так, ніби щойно помітив, що я тут, а тоді перевів погляд назад на свої руки.

— Так, я в порядку. Усе гаразд.

— Мені не здається, що ти в порядку.

Він трохи зірвався.

— Блять, Ейпріл, звісно, я не в порядку. Що ми взагалі, в біса, робимо?

Він звучав не розлюченим, а втомленим.

— Ми зараз вийдемо туди й спробуємо трохи всім допомогти. Мені й самій треба в щось вірити.

— Ти хоч уявляєш, що збираєшся говорити?

— Приблизно уявляю, — не певна, що так і було, але я точно передчувала, що щось хороше спаде на думку. — Як гадаєш, що варто сказати?

— Окрім того, що світ жахливий, і як ми, в біса, до цього дійшли?

Він упав на диван. Я не казала Енді про постріли, не казала про Карла-молодшого і не бачила жодної ознаки, що рука досі в квартирі. Якщо вона не втекла, то сиділа в одній з кімнат, у які я не ходила.

Я глянула на Енді, вперше усвідомивши, що його очі спухли не від безсоння. Зрозуміла, що ще не плакала. Це було неправильно. Я подумала про те, щоб заплакати тієї ж миті — це ж запросто, треба було просто розслабити ментальний м'яз, і полилося б. Але тоді я (серйозно) подумала: *«нє, Ейпріл, прибережи для камери»*.

Фу.

Уголос я сказала:

— Усі ті люди на вулиці перебувають там усупереч поліції й терористам, вони там, щоб підтримати Карла. Щоб підтримати нас. Щоб просто сказати: «Світ не кошмарний» — саме це маємо зробити й ми.

— Ейпріл, у новинах кажуть, що терактів може бути більше. Поглянь на той натовп! Ніхто не перевіряє рюкзаки! Я мало не зловив панічну атаку, поки намагався дійти до твого будинку!

— Я буквально живу в новинах, повір: лякати тебе — їхня робота. Я цілими днями бачу це все на власні очі.

Скажу на свій захист: я проводила з Енді мотиваційну розмову не тому, що він був мені потрібен. Можна було попросити потримати камеру когось іншого. Чорт забирай, я могла й сама піти туди з селфі-палкою і назнімати крутих кадрів. Але я хотіла, щоб він пішов зі мною, бо ми разом заварили цю кашу — і хотіла, щоб він це знав. Відчувала, що кажу йому правду. Просто давала йому дозу реальності, бо думала, що він почуватиметься краще, якщо зробить щось добре в жахливий день. Мабуть, у чомусь я таки мала рацію.

Мабуть.

— Пам'ятаєш, як я подзвонила тобі серед ночі, щоб ти прийшов подивитися на дивну статую? Я це зробила, бо думала, що ти чогось хочеш, а я можу тобі це щось дати. Але, Енді, ти — настільки більше, ніж я тоді думала, а я — настільки менше. Ти потрібен не щоб зробити мене відомою — ти потрібен, щоб тримати мене в адекваті. За тими дверима — нічим не небезпечніше за концерт Голзі.

Енді сидів із заплющеними очима, але я бачила, що він зосереджений. Не знаю, зосереджувався він на тому, щоб триматися за дійсність, зустрітися віч-на-віч зі своїм страхом, щоб не плакати чи щоб не мені сказати те, що хотів. Хай там як, було очевидно, як йому важко.

— Давай спустимося туди й зробимо цей світ трохи кращим. Давай?

***

Енді знімав на дзеркалку розміром із заварний чайник, з великим, важким ширококутним об'єктивом, що дозволяв йому робити хороші кадри навіть у тісноті. Разом з ресивером мікрофона й передпідсилювачем обладнання важило приблизно півтора кіло. Десять років тому обладнання для відео й аудіо схожої якості важило кілограмів із п'ятнадцять.

Ще один плюс ширококутних об'єктивів — вони не надто фіксують тремтіння. Це корисно, коли тебе штурхають туди-сюди в натовпі... або ти просто тремтиш від страху.

Швейцар Джеррі також хвилювався:

— Ейпріл! Я порадив би вам зараз туди не виходити.

Яка чудова порада.

— З нами все буде добре, Джеррі, це скоріше тусівка, ніж протест, — я нервувалася, але Енді позеленів й спітнів.

— Ейпріл, я відповідаю за вашу безпеку, поки ви в цьому будинку, але щойно ви з нього вийдете, я стану безсилим, — його опікунство балансувало на межі зворушливого.

— Джеррі, це моя робота. Ви дуже милий. Ми повернемося за п'ять-десять хвилин, обіцяю.

Ми пройшли крізь обертові двері — я готова починати говорити, Енді вже ввімкнув камеру.

Я негайно розвернулася й пішла в натовп людей спиною, говорячи трохи гучніше, ніж зазвичай. Ви, мабуть, бачили це відео, але це частина моєї історії, тож я його переповім.

— Ейпріл Мей з Двадцять третьої біля Театру Ґремерсі, резиденції Нью-Йоркського Карла, де люди спонтанно зібралися у відповідь на те, що безсумнівно ввійде в історію як теракти тринадцятого липня, щоб продемонструвати солідарність, надію і дружбу. Лічені Захисники прийшли продовжувати свої обурливі протести проти явно незагрозливих гостей наших міст.

Люди почали нас помічати, майже всі мене впізнають, нам дають трохи більше місця для руху. Я йду в бік Карла, хочу перевірити, чи влізе він у кадр. Ніколи не помічаєш, наскільки широка вулиця, поки її не заповнять люди.

Тепер я на секунду задумалася, йду просто вперед, використовуючи свій вплив «Ейпріл Мей», щоб протиснутися крізь натовп.

— Агов, Ейпріл! — чую вигук з натовпу. Це молодий хлопець з транспарантом, на якому написано: «Якщо це — людство, то краще вже іншопланетяни».

—Привіт, красунчику, — відповідаю я, обертаючись назад, щоб знову дивитися в камеру. *«Матиме що розповісти друзям»*, — думаю.

Я продовжую йти до Карла спиною.

— Цього справді жахливого дня весь світ оплакує загиблих. Та у своїй жалобі нам слід пам'ятати, що це — не діяння злого світу чи злого виду. Це зробило кілька осіб. Так, рівень продуманості й організованості жахає. Вони мали на меті нас залякати, і вони досягли успіху. Я налякана. Звісно, налякана. Але кілька придурків, що вбили себе й інших заради якогось голослівного ідеалу, що засів у їхніх розбитих серцях — їх я не боюся. Я боюся їхнього страху.

Це була одна з фраз, які я підготувала. Я оглядаюся, люди тепер витріщаються на нас, вони сформували коло й запала тиша.

— Ось ці люди, — я роззираюся навколо, а Енді обертає камеру. — Ця демонстрація! — кричу я, і всі кричать, і це прекрасно, ми всі кричимо разом, це так приємно.

Люди повитягали телефони, знімають мене, поки я знімаю їх — цю сцену записують з кожного кута.

— Ось що таке людство: солідарність перед лицем страху. Надія перед лицем краху. Якщо Карли тут з якоїсь причини... — і в кадрі магічно з'являється Карл, що нависає над натовпом всього за кілька метрів, — то, можливо, ця причина — не дослідити нас, а показати нам, хто ми такі. Я щодня дізнаюся багато нового, і зараз більше, ніж будь-коли...

Мене відволікає какофонія вигуків, але вже запізно, щоб я встигла щось зробити. Хтось із натовпу стрибнув на мене зі спини. На відео чітко чути

кілька вигуків: «Ейпріл!», «Зупиніть його!», «Обережно!» — але здебільшого це просто нерозбірливі тривожні крики.

Його добре видно на відео — виглядає простим білим чуваком. У джинсах, блондин, середнього зросту, в білій футболці й куртці хакі. Він розштовхує натовп і стрибає просто на мене, із затиснутим в кулаці п'ятнадцятисантиметровим ножем. Але я цього не бачу.

Я взагалі не встигла відреагувати, поки не відчула, як мене пронизує ніж — тоді закричала. У записі цей крик такий гучний і жахливий, що ми вирізали його з відео. Мікрофони-петлички так добре записують звуки від людини, до якої прикріплені, що крізь мій надсадний крик чути дуже мало фонового заворушення. Я чула його лише раз під час монтажу і можу точно відтворити в пам'яті. Якщо задуматися, то я досі відчуваю відлуння того, як ніж у мене врізався — просто між лопаткою й хребтом. Першої мілісекунди він прорізав моє новесеньке пальто з Топ-Шопу, другої — шаркнув по краю лопатки. Це було так, ніби мене з усіх сил ударив боксер-важковаговик. Ніж ввійшов поміж ребер, і я не встигла відчути, як розірвалася шкіра. Хвиля болю прокотилася вгору й вниз хребтом — від шиї до куприка — і одразу руками. Наступної миті нападник навалився на мене всією своєю вагою, поваливши на карачки.

Енді про всяк випадок знімав 120 кадрів на секунду. Це дозволяє за потреби відтворити відео у сповільненому темпі. Якби він втримав кадр, то можна було б побачити все, що сталося, до найменшої деталі. Звісно, кадр Енді не втримав, але ось що зафіксувала камера.

За півсекунди після того, як Енді побачив, що до мене біжить той чоловік, він піднімає камеру над головою, думаючи не про кінематографічність кадру, а про влучність кидка. Спершу видно тільки небо, будинки й натовп, але коли камера падає об'єктивом вперед, можна побачити буквально поворотну мить історії. Однієї миті чувак мене штовхнув й загнав ножа в спину, а наступної — обм'як. Не просто обм'як: утратив структуру тіла. Уся сила, скупчена в його тілі, враз зникла. За секунду до того, як камера прилітає йому в обличчя, шкіра стає на два відтінки темнішою. Його тіло штовхає мене вперед, але він більше не налягає на ніж, що трохи бовтається в моїй спині. Камера знімає, як вона врізається в його викривлене обличчя, а тоді все застилає чорним.

З кутів огляду телефонних камер, що нас оточували, все видно значно чіткіше. Нападник навалюється на мене з ножем у руці. Наступної миті він — мішок рідини, що падає мені на спину, ще наступної — йому в обличчя прилітає камера Енді. Я навіть вирішила не брати широких кадрів цих миттєвостей у наше відео, але записів в інтернеті вдосталь. Його обличчя — вже роздуте, викривлене й потемніле — лускає під вагою камери, наче мильна бульбашка. Я падаю на карачки, а його тілесна форма обвалюється з мене на землю. Лише один спостерігач зміг зняти на телефон те, як я піднімаюся на ноги. Ніж стирчить у мене зі спини (виявилося, він застряг між двох ребер), кров починає просочуватися крізь сорочку, але пальто — з якісної, щільної вовни, тож промокає не одразу.

Натовп перетворився на хаос із криків. Хтось не може навіть поворухнутися, інші тікають. Біг

і верески в центрі натовпу викликають паніку в кожному напрямку. Це диво, що ніхто не загинув у штовханині. Я відчуваю, як з моєї спини сповзає теплий гель — а Мартін Беллакурт, мій власний Гаврило Принцип, безвольно лежить на землі, дуже-дуже мертвий. Я розвертаюся, щоб подивитися на тіло, і в ньому ледве можна впізнати людину. Більше нагадує купу брудного вологого ганчір'я.

З тіла я переводжу погляд на Енді, тоді на Карла, а тоді знову на Енді. Я в шоці — ну, поки що не буквально. Біль дуже сильний, але здається, ніби його відчуваю не я. Енді дивиться на камеру, вкриту темним гелем. Він здригається, раптом побілівши, й впускає її на асфальт.

— Ти в порядку?

— Ага, здається, норм, — а тоді додаю, — але, здається... у мене ніж в спині.

Я розвертаюся, щоб показати Енді, і нова хвиля болю розходиться вгору й униз хребтом. Це новий біль — свіжіший, гостріший. Мене пересмикує, і стає ще гірше. Я відчуваю, як усередині спини вібрує ніж; навіть найменші рухи лівою рукою — нестерпні.

— О господи, Ейпріл, з тебе йобаний ніж стирчить, — каже Енді.

А тоді ніж, що увійшов всього на кілька сантиметрів, вивалюється з моєї спини й дзвякає об асфальт.

— Схоже, ти помиляєшся! — кажу я, поки голова крутиться від нового потоку крові, що ринув спиною. — Ох, Енді, мені не дуже добре.

Ми обоє дивимося на ніж на асфальті — трохи скривавлений, але більшою мірою просто жалюгідний, враховуючи, якої шкоди завдав. Він невеликий, дешева

чорна пластикова ручка розрахована на те, щоб у неї ховалося лезо. В інтернеті є фото ножа, якщо хочете подивитися — у своєму маленькому пластиковому мішечку він здається ще жалюгіднішим. Клинок лише трохи ширший за мій палець. Виявляється, ребра в спині розташовані дуже тісно — мабуть, для захисту від саме таких випадків.

Енді перелякано на мене витріщився. Це, мабуть, цілком можна зрозуміти. Я хотіла камеру, хотіла закінчити відео, тож попросила:

— Передаси мені камеру?

— Ні! Що?! Ейпріл, тебе мало не зарізали. Тобі треба сісти.

А тоді крикнув:

— НАМ ТУТ ПОТРІБНА ДОПОМОГА!

Мені це не здалося доброю думкою.

— Ми прийшли сюди не просто так. Мені лишилося пів речення сказати, — мовила я слабким голосом. Почало паморочитися в голові, і раптом кожен сантиметр моєї шкіри вкрився потом.

— Ейпріл, приляж, ти ж зараз знепритомнієш, — він підійшов до мене з витягнутими руками, готовий ловити.

— НІ, ЕНДІ, ДАЙ МЕНІ ТУ ЙОБАНУ КАМЕРУ! — і з цим останнім зусиллям я знепритомніла.

Я отямилася десь секунд за двадцять, на асфальті, у Енді на руках. Знімальна група новинарів з'явилася біля нас раніше за швидку й копів.

Усі, хто тієї миті дивилися сьомий канал, або будь-який інший протягом наступного тижня, побачили кадри з Енді, що сидить на землі, обіймаючи моє непритомне тіло, крізь сльози кличучи когось на допомогу і намагаючись привести мене до тями.

На спині в мене розповзлося криваве коло, і Енді притискає до нього руки. Усе вкрай драматично. У повторах зазвичай не показували, як я отямлююся, надаючи перевагу простоті кадрів, де я повністю непритомна й безвільна.

А ще не показували ту частину, де приїхала поліція й вербально зробила знімальній групі цілий набір нових тілесних отворів.

У роті гірко, перед очима скачуть зірочки, але я вже притомна.

— Енді, дякую. Вибач, — шепочу, поки двоє копів починають ставити йому питання.

Енді відповідає на їхні питання, один із копів записує відповіді. Енді розповідає, як нас звуть, і що сталося, а тоді намагається пояснити, що це за юшка, якою вимазані ми обоє, і та купа лахміття, що раніше була Мартіном Беллакуртом — природно, це йому не вдається.

А тоді він врешті зривається:

— Слухайте, пане полісмене, я розумію, що ви просто робите свою роботу, але її поранено, і я не знаю, що робити. Може, хтось надасть їй медичну допомогу?

Тоді я мало не кричу:

— Я заперечую! — що викликає свіжу хвилю зірочок перед очима. Я гадки не маю, чому ніяк не можу нахуй заткнутися. Ось як слід було назвати цю книжку:

«Я гадки не маю, чому ніяк не можу нахуй заткнутися: історія Ейпріл Мей».

Коротше, це працює, і копи пропускають парамедиків. Їх четверо, чи то восьмеро, чи, може, шістнадцятеро, і всі вони дуже приємні.

— Вітаю, мем, я Джессіка, а це Мітті — ми парамедики, і ми маємо до вас кілька питань. Дуже важливо, щоб ви відповідали правду.

Джессіка затараторила питання, які, очевидно, вже мільйон разів проговорювала:

— Де болить, мем?

— Ну, переважно дірка у спині, де був ніж.

— Ви приймаєте якісь ліки?

— Ні.

— У вас є медикаментозні алергії?

— Ні.

— Можна розрізати ваш дуже дорогий одяг?

— Ну, я вже й так залила його весь кров'ю.

— Так боляче?

— Трохи.

— А ось так?

— АА-АЙ ЙАААА!!!

Водночас з цим усім Мітті кладе мене на ноші правим боком, міряє тиск, світить в очі, питає, чи відчуваю я пальці на руках і ногах і чи можу ними рухати, а тоді каже:

— У всіх кінцівках добре заповнення капілярів, — і я відповідаю:

— Звучить як хороша новина!

Вони обоє сміються.

За кілька митей мене вже вантажать у карету швидкої.

— Гей, а можна мені хвилинку побалакати з другом? — питаю я Джессіку.

— Та звісно.

— Енді! — гукаю я.

Він підбігає звідти, де говорив з копами.

— Ага?

— Слухай, це прозвучить паскудно, бо в першу чергу треба переконатися, що зі мною все ок, але я думаю, все ок, тож... — і мені чесно соромно було це говорити, що, мабуть, добре. — Треба вирватися наперед ситуації. Треба, щоб ми були найгучнішим, найкращим голосом, бо інакше це буде просто ще одна річ, в якій звинуватять Карла, — я переводжу на нього погляд. Він так і стоїть: безпристрасний, гордий, могутній, байдужий і недоторканний — навіть без долоні.

— Щойно копи зі мною закінчать, ага, я візьмуся за це.

— Ні, копи заберуть відео. Віддай мені карту пам'яті.

Він на мить замислився й зрозумів, що я, мабуть, права.

— Бляха, мала, ти на диво ясно мислиш як на людину з діркою в спині. А що робитимемо з останнім реченням?

— Давай запишемо його просто зараз.

Він перевернув камеру й дістав звідти мікрофон, бо мій разом із одягом зрізали медики. Енді ненавидить використовувати вбудований мікрофон, але записувати щось без аудіо ненавидить іще більше.

Знайшовши чисте місце на своїй футболці, щоб витерти лінзу, він присів лише сантиметрів за тридцять від мого обличчя — щоб вбудований мікрофон краще записав аудіо.

— Пишемо.

У цьому кадрі я боком лежу на каталці. На тлі видно, як Мітті й Джессіка метушаться навколо карети швидкої. Я виглядаю жахливо, в мене на обличчі досі помітні сліди юшки-Беллакурта. Єдине, що прикриває

верхню половину мого тіла — це ковдра. Офігенний вийшов кадр.

Я переходжу на свій презентаційний тон, сильний і впевнений, хоча мені й боляче.

— Як я й казала, навіть у цей найжахливіший день, навіть коли ми всі можемо думати тільки про найгірше, я пишаюся, що я людина.

Енді вийняв картку і передав мені під ковдрою. Я сховала її в кишеню штанів.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

— Нам заборонено цікавитися пацієнтами, — сказала Джессіка в кузові швидкої шестихвилинною дорогою до лікарні, перекрикуючи сирену й шум дороги. Я лежала на боці обличчям до неї, бо на рані лежати не можна було.

— Тобто? — перепитала я.

— Ну, парамедикам заборонено багато чого. Наприклад, розпитувати, що сталося. Мені переважно байдуже, але навіть коли цікаво — не можна. Моя робота — по дорозі до лікарні підтримувати твоє здоров'я і самопочуття, наскільки це можливо. І, ну, нам належить бути особливо незацікавленими, якщо людина в кареті, ем, впізнавана.

— Ой. Що ж, привіт, я Ейпріл Мей, ти, мабуть, бачила мене в таких відео на Ютубі, як «Ейпріл Мей і Нью-Йоркський Карл» — говорити було боляче, але не набагато більше, ніж дихати.

— Це я знаю.

Мені подобалася Джессіка у великих окулярах із товстою оправою та з яскраво-червоною помадою.

Якби хтось спитав, я б сказала, що вона, можливо, на кілька років старша за мене. Вона постійно перевіряла мої тиск і дихання.

— Зі мною все буде гаразд?

— Що цікаво, про це нам теж не можна говорити. Якщо я скажу, що так, а виявиться, що ні, ти можеш подати на мене до суду.

— Ой. Ну... — я на секунду замислилася. — Якби в твоїй швидкій була людина з точно такими самими симптомами, як у мене, чи тривожили б тебе її перспективи надалі залишатися живою?

Вона всміхнулася:

— Ні, не тривожили б.

Вона спустила повітря з манжета тонометра, але не зняла його з руки.

— Це тішить.

— Хочеш знеболювальне?

— Ні, мені боляче, але це норм. Власне, якщо хочеш мені допомогти, то можеш заглянути в кишеню мого блейзера і перевірити, чи є там телефон?

— Так, я вже вийняла його. Хочеш, щоб я комусь подзвонила? — запитала вона, дістаючи мій телефон. — Ой. Чорт, чувихо, у тебе тут вісім мільярдів повідомлень.

— То залазити в телефон пацієнтів швидкої — не в списку заборонених речей?

Вона дуже мило збентежилася.

— Ти знаєш, якщо подумати...

— Не переживай. Можеш надіслати повідомлення Робіну? Просто напиши, що у мене мінімальна травма, і в яку лікарню ви мене везете, і щоб передав це друзям і рідним. І скажи, щоб привіз ноутбук.

Я дала їй свій пароль. Набираючи повідомлення, вона сказала:

— До речі, ти їдеш у «Беллв'ю».

— О, кльово!

— Кльово?

— Ага, це така красива будівля — я завжди хотіла її зацінити. Хоча, мабуть, можна було знайти й менш болючий спосіб туди дістатися.

Вона закінчила повідомлення, я почула коротеньке «шух», коли воно полетіло до найближчої вишки стільникового зв'язку, і трохи розслабилася.

— Але погані новини в тому, що ти будеш в другому корпусі, некрасивому.

— Ясно. Мабуть, тепер варто подзвонити батькам.

— Ну, я не хочу лізти в твої справи, але в тебе тут іще досить багато повідомлень від Майї, вона здається вкрай занепокоєною.

Я видала протяжний стогін.

— Не зважай! Вибач. Це не моя справа.

— Ні, все гаразд. Просто напиши їй, що я в порядку й виглядало все гірше, ніж було насправді. Напиши те саме батькам і скажи, що я їду в «Беллв'ю».

Ще два повідомлення шухнули геть.

Я спробувала трохи змінити позу.

— Воooу, — в голові раптом знову запаморочилося.

— Вибач, не треба було стільки з тобою говорити, — сказала Джессіка, знову надуваючи манжету тонометра. — Як ти почуваєшся?

— Просто голова паморочиться. А ще рот — ніби пилозбірник, відчуваю, що можу блювануги, і раптом вся спітніла. Але, можливо, це просто від того, що я напівгола лежу в кузові машини поряд із симпатичною парамедикинею.

— Господи, тебе накачають морфіном, просто щоб ти замовкла. Тиск низький, але не небезпечний. Напевне,

біль тебе підштовхує до того, щоб вирубитися. Дай знати, якщо серйозно налаштуєшся блювати.

— Болить доволі сильно. Сильніше, коли дихаю.

— Ну то не дихай.

— Ти мені подобаєшся, Джессіко.

— Ти мені теж подобаєшся, Ейпріл Мей. А тепер замовкни.

Вона обійшла каталку, підняла ковдру й притисла холодний кружечок стетоскопа до пораненого боку моєї спини.

За кілька секунд повідомила:

— Найстрашніше буде, якщо в тебе проколота легеня, але я не бачу жодних ознак цього.

— Як би я тоді почувалася?

— Без поняття, мене ніколи не штрикали ножем у спину. Серйозно, замовкни.

Я спробувала виробити трохи слини, щоб облизати губи, бо вони дуже пересохли. Язик після цього став солодким — ніби я була нафарбована якимось виноградним блиском, чи щось таке.

— Можна мені води?

Джессіка передала мені пляшку зі словами:

— Обережно, тобі зараз не варто закашлюватися.

Швидкі в Нью-Йорку не можуть їздити дуже швидко, бо потоку машин просто немає куди дітися. На щастя, лікарня завжди десь неподалік. Найдивніша частина перебування у швидкій (окрім того, що ти напівгола лежиш під ковдрою, і тебе щойно підрізали) — це постійність сирени. Ми часто чуємо сирени, але вони завжди або наближаються, або віддаляються — гучнішають, тихішають, змінюють висоту звуку через ефект Допплера. Ніколи не виходить слухати сирену з однієї точки. Хоча, мабуть, Джессіка й Мітті

слухають. Та це була одна з таких знайомих, але трохи незвичних речей, що мені запам'яталися. Про це я й думала, коли швидка зробила останній поворот перед тим, як заїхати на територію «Беллв'ю». Сирена вимкнулася.

— Можеш зробити мені послугу? — запитала я раптом.

— Скоріш за все, ні.

Мінімально рухаючи рукою, я обережно залізла в кишеню штанів і дістала флеш-картку.

— Це надзвичайно важливо. Можеш занести її на рецепцію, чи куди там, і попросити передати Робіну Врі?

Запала тиша. Карета паркувалася перед відділенням швидкої, ззовні було чути голоси. Джессіка схопила картку й заховала в халаті за мить до того, як відкрилися двері кузова, і вона почала декламувати монолог для медпрацівників:

— Жінка, двадцять три роки, неглибока колота рана у лівій верхній ділянці спини між лопаткою й хребтом, імовірні переломи третього й четвертого ребер. Жодних ознак пошкодження хребта чи легені. Рана перев'язана, але досі кровоточить. Тиск — сто двадцять на вісімдесят, капіляри заповнюються добре, ознак внутрішньої кровотечі немає...

На це пішов якийсь час, а тоді мене вмить затягло в лікарняний потік: рентгени, знеболювальні, уколи, ватні тампони, шви.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

За наступні кілька днів у лікарні мене провідало багато людей. Першими (принаймні наскільки я пам'ятаю — частину часу я була під знеболювальними) були двоє хлопців з поліції.

— Міс Мей, я офіцер Барклі, а це офіцер Барретт, ми поставимо вам кілька питань про напад.

— Я насправді знаю небагато, але постараюся відповісти.

— Що ви робили, коли на вас напали?

Це не здавалося особливо цінною інформацією, але питали поліцейські, тож я розповіла їм правду: знімала відео про атаки тринадцятого липня і демонстрацію, що проходила на Двадцять третій. Чи не здавалося мені, що це може бути небезпечно? Так, але я все одно хотіла це зробити.

Ми обговорили деталі самої події: п'ятсоткілограмовий кулак, яким у мене ввігнався ніж; чоловіка, що на мене стрибнув; дивне, огидне, безформне тіло на асфальті.

— Ви знаєте, що сталося з нападником?

Я говорила тихо, що для мене нехарактерно, але глибоко дихати було так боляче, ніби мене знову штрикали ножем у спину.

— Щось дуже дивне. Я знаю, що Енді його не вбив, хоча, думаю, він залюбки це зробив би. Що б не сталося з тим чоловіком, це було щось ненормальне.

— До речі, про вашого друга. З його камери зникла картка пам'яті.

— О боже! — скрикнула я. — Це жахливо! — і ось я вже брешу поліції. Як на мене, звучить геть непереконливо. — Вона точно там була, коли він знімав — він же не аматор.

— Ви не думаєте, що є ймовірність, що картки в камері не було?

Я відчула під ногами непевний ґрунт, тож вирішила залишити собі шляхи відступу.

— Не схоже, що Енді міг так помилитися, але можливо. Іноді слот для картки у дзеркалці відкривається від поштовху, картка могла випасти.

І для переконливості додала:

— Ту картку необхідно знайти! Це не те відео, що можна перезняти! Такий шанс випадає раз на все життя! — я підвищила тон, біль перекривали адреналін від брехні й страх.

— Міс Мей, враховуючи обставини, хіба немає більш вагомих причин хвилюватися, ніж ваше відео?

— У вас своя робота, у мене — моя.

Вони ще раз проговорили зі мною послідовність подій і сказали, що треба буде надати письмові свідчення, щойно я буду в стані.

— Враховуючи обставини, ми призначимо поліціянта на охорону вашої палати.

Це змусило мене замислитися: дві спроби вбивства менш як за двадцять чотири години, і поліції відомо лише про одну. Я міркувала про це й збагнула, що Карл врятував мене, але не купу інших людей. Наодинці з собою надумалася як слід — може, навіть забагато.

***

Я вам не дуже багато розповідала про своїх батьків. Це не тому, що я їх не люблю. Насправді зовсім навпаки — вони дуже милі й завжди в усьому мене підтримували. В Академії образотворчого мистецтва (де ми з Енді й Майєю вчилися) існувало таке собі кліше: нічиї батьки не хотіли, щоб їхні діти там вчилися. Це божевільно дорогий універ, тому багато студентів — діти лікарів, адвокатів, інвестиційних банкірів, і дуже мало з них вважають художню академію найкращим шляхом до успіху в житті. Та коли мої однокурсники розповідали, які битви вони вели, щоб батьки розкошелилися на універ чи принаймні дозволили їм самим його оплачувати, мені не було про що розповісти.

Коли батьки бачили, що мене щось захоплює, вони робили, що могли, аби допомогти мені це щось отримати. Я вже згадувала, що у них власна компанія, яка виробляє й продає пристрої для доїння корів. До цього їх підштовхнуло літнє волонтерство на невеличкій молокофермі після отримання дипломів з політології. Їм здалося, що системи, які використовуються на фермах, непрактичні й неефективні. Через п'ять років їхня компанія вже забезпечувала вдосконаленими системами половину малих молокоферм у північній Каліфорнії. На той час, коли я поїхала вчитися в Нью-Йорк, вони вже постачали обладнання

по всьому північному заходу США і мали повний склад обладнання, пристосованого для малих молокоферм, яке продавали клієнтам з усього світу. Щоденну роботу виконували наймані працівники, а самі батьки вже практично були на пенсії.

Думаю, якраз через те, що самі не знали, як досягли успіху, і точно нічим особливо не завдячували власній освіті, вони й дозволили мені займатися чим завгодно. У них же спрацювало. Своїм бізнесом вони ніби як керували, але відколи я вступила в універ, більшу частину часу вони проводили, допомагаючи місцевим неприбутковим організаціям і їздячи на концерти улюблених гуртів. Деякі батьки переживають, що діти розтратять їхній спадок — я переживала, що батьки його самі розтринькають.

Вони просто були дуже щасливими людьми. Можливо, я виросла такою стервозною, бо нудилася від того, якими вони здавалися задоволеними життям. Хоча нудилася недостатньо, щоб дійсно зробити щось традиційно бунтарське.

Ось приклад того, наскільки сильно батьки мене підтримували: коли я подзвонила їм з лікарні, вони не кинулися голосити, ридати й питати, як я могла наразитися на таку небезпеку — як зробили б нормальні батьки. Я переповіла їм те, що сказав лікар після огляду (все гаразд, але двійко ребер таки тріснуті), вони відповіли належним «Ми такі раді, що ти в порядку», а тоді...

— Робін каже, що отримав твою записку і з усім розбереться, — сказала мама.

— Мою записку? — я розгубилася.

— Записку, яку ти залишила на рецепції лікарні.

Я не залишала записки — то була картка пам'яті. Втрутився тато, не даючи мені часу додуматися.

— Він також сказав, щоб ти нікому про це не писала й не говорила по телефону. Тобі зараз не можна стресувати.

— Ем, окей?

На біса Робін передавав мені це все батьками? Мама заговорила знову.

— Він звучав дуже серйозно. Каже, що з усім розбереться і скоро до тебе прийде. То ти нікому не дзвонитимеш і не писатимеш?

— Ну, чесно, не факт.

Брехати поліції — одна справа, але мої батьки занадто наївні для лукавства. Тато:

— Робін сказав, що йому потрібне вербальне підтвердження, що ти не дзвонитимеш і не писатимеш нікому крім нас.

— Це дуже дивно.

— Але ми ж йому довіряємо, правда? — спитав тато.

— Здається, він дуже хороший хлопчик, — продовжила мама.

— Так, хороший, і ні, ми не зустрічаємося.

— То як? — знову тато.

— Гаразд, я нікому не дзвонитиму і не писатиму.

За решту двадцять хвилин розмови вони навіть майже не поверталися до теми, що мене штрикнули ножем у спину, бо я сама дурна.

— Зосередься на одужанні. Ми будемо завтра вранці, — сказала мама.

Вони вирішили повернутися з відпустки раніше, ніж планували.

— Люблю вас, дорогі.

— Ми тебе теж любимо, — сказали вони в один голос і поклали слухавку.

Я трохи дивувалася, що досі не бачила Енді й Робіна. Я все очікувала, що хтось із них зайде в палату, але цього ніяк не ставалося. Пізніше я дізналася, що поки я валялась у ліжку, вони з усіх сил старалися зберегти нашу карту пам'яті з відзнятим матеріалом у безпеці і в таємниці від поліції та ФБР, які мали на меті її знайти й забрати.

Енді повернувся до себе додому, де з людей у формі, охочих забрати у нього картку, зібралася ціла черга. Вони не мали законних підстав на обшук квартири, але існувала досить висока ймовірність, що наші телефонні розмови й повідомлення прослуховують і читають. Звісно, картка була не в Енді, а у Робіна, а він поки що не представляв для правоохоронців інтересу.

На той час я ні про що з цього не знала. Хоча й розуміла, що з Мартіном Беллакуртом сталося щось жахливе і просто неможливе, та не вбачала в цьому нічого по-новому дивного. Карл — прибулець із космосу, ну куди ще дивніше? Як на мене — нікуди.

У тих терористичних атаках загинули сотні людей. Тож я не вважала, що замах на моє вбивство опиниться на перших шпальтах — хоча він і не міг пройти взагалі непоміченим.

Так я й думала аж до вечора, коли мене вже почало турбувати, що ніхто не приходить виписувати мене з лікарні. А тоді в палату зайшов високий чоловік із блютуз-гарнітурою — я ніколи не бачила нікого настільки зосередженого й зібраного. Оглянувши палату, він підійшов до мене й сказав:

— Міс Мей, я агент Торн. Скоро сюди прибуде президентка.

Ось і вся підготовка. Десь за п'ять секунд в палату зайшов іще один агент, за ним — президентка, третій агент і молода жінка в костюмі. Президентка була в блакитному блейзері й білій шовковій блузці. Її сиве волосся невимушено спадало на плечі.

Це було разюче нереально. Я трохи відчула оце «О господи, вона тривимірна, її можна торкнутися і вона займає простір — я на власні очі бачу людину, яку раніше бачила лише очима камер», як завжди, коли вживу бачиш когось відомого. Це дивний, дуже цікавий та неоднозначний досвід.

У моєму житті на той час таке ставалося уже кілька разів. Але у президентці було щось значно більш вражаюче. Тобто, я була її великою прихильницею, як мінімум. У нас із нею було багато спільних цінностей і цілей, вона зробила безліч надзвичайних речей, якими я захоплювалася. Моя пошана до неї була і залишається дуже глибокою. Я могла зависати з будь-якою голлівудською знаменитістю без тремтіння в колінцях, та це була зовсім інша річ. Вона водночас дуже мене лякала і здавалася на диво крихкою.

Я не маю на увазі жодну фізичну крихкість, звісно. Просто хочу сказати, що вона дуже помітно була людиною: кістки, органи і все таке, як і в решти нас. Це було дуже відчутно, коли вона підійшла потиснути мені руку — впевненим, відточеним рухом. Її шкіра виявилася шорсткішою, ніж я очікувала.

— Ейпріл, дуже приємно нарешті з вами познайомитися. Як ви?

Я хотіла запитати, чому вона тут, але це здалося неввічливим, тож просто відповіла на питання:

— Добре. Кажуть, завтра можна додому, — там просто подряпина й кілька зламаних ребер. Я більше емоційно постраждала, чесно кажучи.

— Вам цікаво, навіщо я тут. Що ж, Ейпріл, по-перше — де відеозапис нападу на вас? Схоже, майже всі впевнені, що він існує, але багато людей уже намагалися і не змогли його знайти.

— Ви прийшли... по моє відео? — я була в шоці.

— Серед іншого, так. Як я вже казала, у вас є певний талант опинятися в центрі подій, Ейпріл. Я не звинувачую вас у цьому й сподіваюся, що ви розумієте, що ми з вами друзі. Та просто зараз є певна кількість елементів, які рухаються стрімко, і їх треба або вповільнити, або усунути. Існує занепокоєння, що картка пам'яті з камери вашого друга — саме такий елемент.

Як завжди, прямолінійна.

— Я не дуже добре вас розумію, — сказала я.

— Хай там як, мені потрібне те відео.

Вона заскочила мене зненацька, і я не дуже знала, що робити, тож потягла час.

— Здається, мені корисно було б дізнатися, що мені буде, якщо я не дістану вам картку, — я сказала «дістану», а не «віддам», аби наголосити, що в мене її нема.

— Нічого, Ейпріл. Для мене, подобається це вам чи ні, ви — представниця ЗМІ. Забирати у вас інформацію або перешкоджати її публікації було б надзвичайним заходом. Це потягло би за собою страшні речі з адвокатами й суддями, а в мене на це немає ні часу, ні бажання. Але, як президентка Сполучених Штатів, я можу попросити вас про послугу.

— Може, мені не завадило б зрозуміти, навіщо вона вам?

Схоже, вона на кілька секунд сильно над цим задумалася — перш, ніж словесно на мене накинутися. Її обличчя перетворилося на камінь, а голос — на стріли.

— Ейпріл, нам відомо, що вчора вночі вас намагалися вбити. Ми вважаємо, що це був той самий чоловік, який здійснив сьогоднішній замах. Що вас змусило *не повідомляти про постріли,* а тоді *без охорони вийти з дому* — Я. Не. Питаю. Можливо, це зелена нерозважливість, можливо — щось більше. Але коли ви вийшли з того будинку, то створили новий виток історії, в якому нам усім тепер доведеться жити.

Вона сказала це не так, ніби я можу собою пишатися — скоріше, як про щось, з чим мені доведеться змиритися. Стріла влучила в яблучко.

— У цьому новому витку історії іншопланетна технологія, відома нам як Карли, спершу дозволила сотням, якщо не тисячам, людей померти, а сьогодні — явно навмисно вбила чоловіка, не давши йому завдати шкоди вам.

— Ну, — сказала я і зробила невелику паузу. — Чекайте, по-вашому, його вбив Карл?

— Ейпріл. Кістки, нутрощі й кров Мартіна Беллакурта — усе, крім шкіри — перетворилися, наскільки можуть судити наші найкращі експерти, на виноградний джем.

Довга пауза...

— Виноградний джем? — перепитала я.

Вона не відповіла. Я повернулася думками до швидкої — пригадала виноградний блиск на губах. Мій шлунок перекрутився, мене накрила хвиля страху, по всьому тілу виступив піт.

— Що вони таке? — не стримавшись, запитала я тихо.

— Ми не знаємо, Ейпріл.

Сила, яку вона випромінювала, так заспокоювала мене, так втішала, що я зрештою поставила їй питання, якого не могла поставити собі:

— Вони погані?

— Ейпріл, я не знаю, — я вловила в її очах малесенький відблиск непевності перш, ніж вона повернулася до звичної твердості. — Я знаю тільки, що кожне велике місто нашої землі відвідав не просто іншопланетний робот, що інфікує сни, а іншопланетний робот, що інфікує сни й убиває людей. Я дуже хочу правильно окреслити ситуацію публіці й бути голосом розуму. Та в мене є сильне відчуття, що ви або хтось із вашої, — вона пошукала слово, — команди... прямо зараз працює над відео, що, ймовірно, буде дуже хорошим, але напевне не висвітлюватиме всіх нюансів, потрібних прямо зараз уряду США. Тож, будь ласка, якщо можливо, дозвольте нам проаналізувати відзнятий матеріал і не випускайте нічого протягом доби.

— Хтось же точно вже опублікував відео? — скоріш за все, хтось навіть вів прямий ефір для своєї стрічки.

— Відео є, але всі вони неякісні, бо відзняті на телефони. Ні в кого на місці події не було такої хорошої камери, як у вас. Будь ласка, зробіть нам послугу.

— І через добу можна буде запостити наше відео, і ви не захочете його переглянути чи заборонити нам його публікувати?

— Ейпріл, я не дурна. Я знаю, що таке інтернет — інформацію тепер приховати неможливо. До того ж,

є така річ, як Перша поправка. Вона не з тих, які можна обійти.

— Гаразд, я дістану вам файли, щойно зможу, — сказала я. — Куди їх доставити?

— Сюди, — відповіла вона.

— У палату?

— Я не хотіла б іти без них.

Тож я набрала Робіна.

— Робіне, будь ласка, зроби копію відзнятого сьогодні матеріалу і привези його мені в лікарню.

— Ти певна?

— Тут пані президентка. Ми... — я подивилася їй просто в очі, коли це сказала. — Ми з нею домовилися, — вона мені всміхнулася.

— Буду за двадцять хвилин, — відповів він.

Я поклала слухавку.

— У нас двадцять хвилин, — сказала я президентці Сполучених Штатів Америки.

— Що ж, нам є що обговорити. Лікарі кажуть, що вас можна виписувати, але, можливо, ви могли б залишитися тут на день довше, щоб я завтра прийшла ще раз, але з пресою? Вони поставлять вам кілька питань, але перш за все просто знімуть, як я заходжу в палату і спілкуюся з вами. Мені прямо зараз потрібно демонструвати свою активність, бо інакше всі скажуть: «Куди ділася президентка у таку Годину Незгоди! Мабуть, грає в шафлборд чи страждає від місячних!». Ну я ж не винна, що так люблю шафлборд. Я завжди кажу: порахуйте всі години, які решта президентів провели за грою в гольф, а тоді кажіть, що моя любов до шафлборду шкідлива для Америки.

Я розсміялася.

— Що? — запитала вона.

— Не знаю. Ви, — я почувалася дуже дурною, кажучи це, — справжня людина.

— Ой, Ейпріл, я думала, ви вже точно знаєте, як воно. Але я розумію. Це називають харизмою посади, і її дуже складно ігнорувати. Власне, я працюю на те, щоб її підвищувати. Це частина моєї роботи.

Тоді мене вразило, скільки насправді у нас спільного. Можливо, ми з цією людиною, яка скоріше символ, таки в чомусь близькі.

— То що скажете? — спитала вона.

— Ага, то ви завтра прийдете?

— У мене заплановано кілька подій у місті, — тобто в Нью-Йорку. — Саме тут на вас напали, тож і мені варто тут світитися, — а тоді, навіть не переводячи подих, вона змінила тему. — Ейпріл, я особисто проведу вам дебрифінґ. Зазвичай це роблять інші люди, але оскільки у нас є трохи вільного часу і я сама служила в розвідці, то залюбки це зроблю.

Вашого нападника звали Мартін Беллакурт. Він діяв один у тому сенсі, що не мав жодної фінансової чи логістичної підтримки, але також був учасником координованих атак і тримав зв'язок з іншими терористами. Якщо ви шукаєте мотиву — і хвала вам, якщо не шукаєте, але це буде складно — я не знаю, чи можу вам допомогти. На нього були відкриті кримінальні провадження за домашнє насильство. Він уже багато років жив один. За первинними доповідями, його дописи в інтернеті були не надто зв'язними, але він явно мав проблеми зі злістю й відчував, що не має впливу на світ, який вважав загнилим.

Ми не знаємо про Карла багато, але знаємо, що він здатен робити речі поза межами людських

можливостей. Повна хімічна конверсія тіла Беллакурта точно підпадає під цю категорію, отже, з юридичної точки зору, це вважатиметься вбивством, скоєним Карлом. Це може здатися дивним, але в нашому суспільстві існує протокол, що задіюється, коли вбито людину — навіть якщо вбивство виправдане обставинами. Тут його також доведеться використати. Ми вирішили діяти так, ніби Нью-Йоркський Карл — особа зі свободою волі, і закон його таким чином і розглядатиме.

— Що це значить? — запитала я.

— Це значить, що відбудеться засідання, де суддя вирішить, чи понесе Карл відповідальність перед державою. Якщо звинувачення буде висунуто, то відбудеться суд. Убивство класифікується як умисне, якщо воно скоєне за наміром і необґрунтовано. Це виглядає на безумовно обґрунтоване вбивство, і ми вважаємо, що будь-який суддя в Америці винесе таке рішення. Я хочу, щоб ви розуміли, що це — звичайний процес, а не спроба зробити Нью-Йоркського Карла цапом-відбувайлом.

— І більше нічого?

— Майже нічого, — вона зробила паузу. — Але, Ейпріл, я перепрошую, але маю запитати: ви якось спілкуєтеся з Карлами?

— Що?

— Чи є у вас спосіб комунікувати з ними? Узагалі — чи відомо вам про них щось, невідоме широкому загалу?

— То ви теж не знаєте, — сказала я.

— Що не знаю?

— Чому він врятував мене, але не всіх загиблих.

— Ні, Ейпріл, не знаю. Вибачте.

—І я ні, — сказала я чесно, уникаючи прямої відповіді, що могла призвести до незручної розмови про гігантську роботську руку, яка нещодавно стала моєю сусідкою, і шматок Сну, який бачила лише я одна.

— Будь ласка, Ейпріл, не приховуйте нічого. Нам потрібна ця інформація.

От і на чий бік ставати в такій ситуації? Своєї нової найкращої подруги, наймогутнішої людини у світі? Чи прибульця з космосу, який учора врятував мені життя?

Після довгої паузи я вирішила: ні вашим, ні нашим.

— У мене інший Сон.

Президентка нічого не відповіла, очікуючи, що я продовжу.

— У всіх інших уві Сні жодна річ не рухається, якщо її не зрушить з місця той, хто спить. Але в моєму Сні є літак, «Боїнґ-767», що сідає в місті. Ми думаємо, що це остання підказка, яка дасть розв'язати це все. Наскільки нам відомо, я — єдина, хто має до неї доступ. Тому ми тримаємо її в таємниці.

Вона виглядала завороженою.

— Правильно робите, — сказала вона нарешті. — Ви працюєте над розв'язанням цієї послідовності?

Мене здивувало те, що вона вжила правильну назву.

— Так, але поки просунулися недалеко. Багато послідовностей украй складно розв'язати, якщо не маєш дуже конкретних знань.

— У нас є криптографи, які можуть допомогти. Але, Ейпріл, коли ви розв'яжете цю послідовність — сподіваюся, вам це кришталево ясно — не здійснюйте жодних дій, не проконсультувавшись зі мною.

— Здається, цей урок я вже вивчила.

— Я б теж хотіла так думати, але пообіцяйте, будь ласка.

— Якщо ми розв'яжемо послідовність, я не чинитиму жодних дій, не порадившись із вами, — сказала я.

Така обіцянка здавалася безпечною. Як би мені не хотілося бути важливою частиною подій, я розуміла, що не маю належної підготовки, аби бути емісаркою свого виду.

— Але, — додала я, — можна мені буде взяти участь у тій пригоді, якою ця таємниця закінчиться?

— Так, Ейпріл, я б дуже хотіла, щоб ви були з нами. Чи відомо вам ще щось, чим ви ще не поділилися?

— Ні, — на диво, я почала плакати. — Відчуваю, що мало б бути, але ні. Як я вляпалася в це все?

— Боюся, з цим складно буде жити. Але щоразу, як звинувачуватимете себе в тому, що вижили, що стали єдиною, кого врятували — будь ласка, пам'ятайте: я безмежно вдячна, що ви жива. Від першого дня я бачила у вас союзницю, і мене щиро засмучує те, що наша перша зустріч відбулася за таких обставин. Хочете ще щось мені сказати?

Я почувалася, ніби в мене під шкірою обличчя проступає неоновий знак «БРЕХЛО».

— Дякую за ваш візит, і дякую, що ви така добра, — сказала я тремтячим голосом.

— Що ж, якщо вам іще щось спаде на думку, мій номер у вас є.

Як не дивно, це була правда.

— У вас велике майбутнє, за ним буде дуже цікаво стежити, — продовжила вона.

Велике майбутнє, га? Що ж, вона мала рацію.

Робін зайшов, щойно президентка вийшла. Його затримали агенти спецслужб — забрали флешку, яку він привіз.

— Енді їде по неї сюди, — він показав мені картку пам'яті.

— Скажи, щоб монтував, але публікувати не можна до завтра.

— Як ти? — запитав Робін.

Я на мить задумалася над цим. Відчувала, що з Робіном не можна обійтися простою оцінкою тілесної цілості.

— Думаю, в порядку? — непевно відповіла я. — Не можу визначити, все гаразд чи все жахливо. Робіне, хтось намагався мене вбити.

— Я знаю, — він поглянув понад моїм ліжком у вікно, даючи запасти тиші.

— Дякую, що не кажеш, яка я ідіотка.

— Я подумав, що ти сама в курсі.

— Ага.

Робін поліз у свій рюкзак по ноутбук.

— Хочеш послухати твіти?

— Ой, боже, не знаю. А хочу?

Він зболено всміхнувся. За мить його ноутбук уже був відкритий, і він читав мені відповіді на твіт, який я запостила того ранку. Тепер він мав більше лайків, ретвітів і відповідей, ніж усі мої попередні твіти.

Коли Робін читає тобі коментарі й твіти, розумієш, що в жодному іншому вигляді сприймати їх не хочеш. У нього чудовий голос, неймовірна дикція і, звісно, нападки він пропускає.

— Кортні Андерсон пише: «Ми всі про тебе думаємо, Ейпріл. Ти віриш у людство навіть у такий жахливий день. Дякую, що ділишся своєю силою».

Це було настільки приємно чути, що в мене трохи зволожилися очі.

— Тут тобі хтось надсилає десь двадцять п'ять емодзі-обіймашок, — продовжив Робін. І за мить: — О, це тобі сподобається. СпайдерменСнейп пише: «Я цілий день дивлюся новини, але цей твіт — єдине, що має для мене значення. БУДЬ ОКЕЙ, ЕЙПРІЛ МЕЙ!».

Після короткої паузи Робін продовжив:

— Переходимо до Сому. КМДРКсракета пише: «Всі просто сваряться за одне й те саме або балакають нісенітниці. Дякую, що ти просто людина».

— Ага, атож... — сказала я, провалюючись в сон.

Він продовжував мені читати ще довго після того, як я заснула.

Коли я прокинулася, у палаті був Енді. Як і зазвичай останнім часом, він здавався привантаженим. Але тепер — ще більше. Він упав на стілець біля мого ліжка — досі був найхудорлявішим з моїх знайомих, але на його плечах тепер немов лежала величезна вага.

— Усе ок? — стурбовано спитав він, коли побачив, що я прокинулася.

— Усе ок. Кажуть, за кілька тижнів буду на всі сто.

— І всередині теж?

— Думаю, так. Поки що.

Це питання про те, як я насправді почуваюся, не було надзвичайним зусиллям з боку Енді Скемпта. Він був не з тих, хто розпитує людей про їхнє самопочуття — але, знов-таки, не щодня твою найкращу

подругу намагаються вбити просто в тебе на очах. Поки я над цим усім розмірковувала, Енді порушив тишу, якої я навіть не помічала.

— Ейпріл, я його вбив?

Раптом я перенеслася думками в ту мить із брудною купою одягу, з якої сочилася якась дивна речовина.

— Ні. Ні. Енді, президентка мені сказала, що це був не ти, — і тільки тепер мене осяяло. — Енді, ти ж був нажаханий.

Він трохи тремтів, тримаючи голову в руках. Не плакав, просто здригався. Я уявила його, з голови до ніг вкритого липкою юшкою, яка щойно була Мартіном Беллакуртом, посеред вулиці, за метр від Карла — такого самотнього.

Енді подивився на мене так, ніби я сама щойно ввігнала в нього ножа. Він прошепотів:

— Господи, Ейпріл, звісно, я був нажаханий.

Я зрозуміла, що він сприйняв це як звинувачення, ніби я поставила під сумнів його хоробрість.

— Ні, в сенсі, тобі було страшно виходити на вулицю — ти виглядав, ніби от-от виблюєш. Але коли той чоловік кинувся на мене, ти... — я розплакалася.

Типу, не акуратними слізьми, що драматично стікали по обличчю, поки я розписувала, як мене зворушило й вразило те, що Енді був першим і єдиним, хто кинувся на мій захист. Я розридалася. З болючими схлипами. Ридма. Енді — дурко, малий недолугий клоун — підняв свою дорогоцінну камеру над головою і зніс людині голову з плечей. За мене. Гаразд, та людина й так не дуже трималася купи, але все-таки.

Я думала про всі ці речі, але замість висловити їх, видавала гучні бридкі й жахливі звуки, які гнули

мене навпіл, поки не опинилася в позі ембріона, у якій рана дуже боліла, від чого я ридала ще сильніше. Енді встав, аби прибрати мені з обличчя волосся й запевнити, що все буде гаразд. Щойно він мене торкнувся, я вхопила його, наче рятівне коло, затягла до себе на ліжко і вкрила його чисту сорочку своїми слізьми й шмарклями.

— Йобаний ти прекрасний ідіот, це був найхоробріший вчинок, що я тільки бачила. Ти мене врятував. Ти мене врятував. Ти мене врятував, — я знала, що технічно це не зовсім правда, але, думаю, він зрозумів, що я мала на увазі. Думаю, ви теж розумієте.

***

Наступного ранку в лікарні були *всі*. Мої батьки, Дженніфер Патнем, Енді, Міранда, Майя. Навіть фельдшерка Джессіка заскочила привітатися. І вони, звісно, прийшли побачити мене, але всі водночас — тому, що президентка ось-ось мала з'явитися з пресою. Накладена нею добова заборона на публікацію відео дозволила нам підготуватися і (невже це правда) розслабитися протягом тих кількох годин перед її візитом.

Десь годину я зависала наодинці з батьками, що пішло нам на користь. Вони робили все, що могли, аби не показувати, наскільки бояться за мене (вдавалося, звісно, поганенько). До мене тільки тоді дійшло, як сильно на них впливають мої рішення стосовно власного життя.

Вони лопотіли про Томів медовий місяць і своїх дивакуватих сусідів і робили все, що могли, щоб наша розмова максимально нагадувала звичайну. Але знаєте, чого вони не робили? Вони ні разу, жоднісінького

разу не запитали: «Що ти собі думала?!». Не тому, що знали чи розуміли — я правда в цьому сумніваюся. Вони не питали мене про це, бо я точно, бляха, не штрикала себе ножем у спину власноруч. Коли радикальний екстреміст вганяє ножа комусь у спину, то єдиний винний в цьому — радикальний екстреміст.

— Зате ти потусила з президенткою! — мама знову спробувала перевести тему на щось крім того, що її донька мало не загинула.

— Так, але ви ж теж потусите з президенткою, — нагадала я їй.

— Це не те саме. Вона прийшла з тобою побачитися через твою діяльність!

— Скоріше, через діяльність проти мене.

Тато продовжив мамину думку:

— Гадаю, ти й сама розумієш, що це не вся суть, люба. Ми дуже пишаємося, Ейпріл, що ти використала цей шанс, аби говорити добрі й мудрі речі — навіть попри те, що доброю й мудрою зараз бути нелегко.

— Це просто ідентичність, яку я створила, це навіть не справжня я.

Вони обоє посміхалися мені, наче дурненькі щенята. Мама сказала:

— Ейпріл, ти будуєш не бренд, а себе. Так легко за всім, що сталося цьогоріч, забути, що тобі лише двадцять три.

У тата на очах виступили сльози.

— Гррр, — видала я свою репліку. Вони продовжували по-ідіотськи всміхатися.

Через якийсь час Робін привів стилістку на ім'я Ві, щоб причепурила мене перед фотозйомкою. Я свідома того, що маю привабливу зовнішність, але іноді ненавиджу владу, яку це мені дає. Саме тому я так

любила Майю. На відміну від усіх, з ким я зустрічалася до неї, їй треба було зі мною близько познайомитися, щоб вважати мене сексуальною. І це було дуже сексуально.

Відколи трапився Карл, я приділяла своєму зовнішньому вигляду більше уваги, але тяжіла при цьому до серйозності, хотіла виглядати старшою, професійнішою. Я хотіла не просто добре виглядати, а бути серйозною й важливою. Хоча й краса була корисною: якщо людям подобається на тебе дивитися, то вони чи не випадково почнуть тебе слухати. Це йобнуто, але така реальність. Типу, те, що Андерсон Купер може просвердлити дірку в вашому серці своїми сталево-блакитними очима — це зовсім не збіг. Я від самого початку вирішила використовувати усі свої сильні сторони й не бачила причин цього не робити.

Але коли стилістка, розкладаючи своє потрійне дзеркало і величезну скриньку магічної дорогої косметики, запитала мене, як я хочу виглядати, я чесно не знала, що відповісти. Я не почувалася тією жінкою, яку бачила в новинних сюжетах. І не могла виглядати елегантно чи гламурно в лікарняному халаті. Я почулася надзвичайно невпевнено, бо це мала бути моя перша поява в ЗМІ після нападу. Перша поява взагалі. Ці кадри будуть усюди, а я — в надзвичайно вразливому становищі. Я сидітиму в ліжку? Президентка цього хоче? Думаю, Робін помітив моє розгублення.

— Ейпріл, — сказав він, — що ти хочеш, щоб люди подумали, коли тебе побачать?

— Що Захисники створюють клімат, у якому процвітає екстремізм, і що моя риторика — єдина правильна?

— Серйозно?

— Так, ну, така у нас досі була мета, правда?

— Гм, — він повернувся до стилістки. — Ві, даси нам хвилинку?

Вона трохи здивувалася, але відповіла:

— Та, звісно, — і вийшла з палати.

— Ейпріл, — продовжив Робін серйозним тоном. — Тут у нас геть новий наратив. Як ти думаєш, яке питання глядачі ставитимуть собі в першу чергу?

— Чому сталися атаки? Чому хтось намагався мене вбити?

— Ні, ці теж, звісно. Але щойно сюжет вийде в ефір, перше, що весь світ думатиме, коли на тебе дивитиметься — це чому Карл врятував тебе, але не сотні людей, які вчора загинули.

— Ой, — я відвела погляд убік. — Ой, — повторила я знову, бо не знала, що ще сказати.

— На це питання є очевидна відповідь.

Я почувалася занадто слабкою, щоб вірити в цю відповідь, але іншої не придумала:

— Бо я важлива.

— Є дві причини, з яких ти можеш бути настільки важливою, і жодна з них для тебе зараз не виграшна.

Я задумалася над цим на якусь мить. Який висновок я зробила б, якби дізналася, що ось ця таємнича сила здійснила свою першу чітку дію, вбивши когось заради порятунку якоїсь чувіхи в Нью-Йорку?

Одне з двох:

1. Ця чувіха важлива для їхнього плану, що має на меті допомогти людству. У цьому разі дехто почне бачити в ній месію. Або...

2. Ця чувіха важлива для їхнього плану, що має на меті завдати людству шкоди. У цьому разі вона — найгірша зрадниця в історії людства.

Робін залишив це несказаним, але продовжив:

— Тобі не можна асоціюватися з жодною з цих речей. Треба бути собою — пораненою людиною в лікарняному ліжку.

— Але — не хочу здатися курвою — та хіба це покаже мене в найкращому світлі?

— Може й ні, але це точно безпечніший варіант, і здається мені, що багато хто тобі зараз подякує за менш заморочене рішення.

Робін сказав це дуже впевнено й без осуду, який легко міг просочитися в його слова. Він дав запасти тиші, а тоді відкрив двері й вибачився перед Ві, впускаючи її назад у палату.

— Просто освіжи мене трохи, — попросила її я. — Якщо можеш зробити так, щоб я виглядала молодшою, це не буде зайвим. По суті, я почуваюся нажаханою, вразливою й слабкою, — я повернулася до Робіна, — і думаю, що зараз найкраще це не приховувати.

Через п'ятнадцять хвилин у палату зайшла Патнем.

— Вона приїде менш як за півгодини, — сказала вона, очевидно маючи на увазі президентку. — І що, В БІСА, собі думала стилістка?! Вона ще тут? Ти виглядаєш наче чотирнадцятилітня сирота.

— Усе гаразд, Дженніфер, — відповіла я.

— Так, ще досить часу, щоб усе виправити.

— Ні, — почала дратуватися я. — Я не це мала на увазі. Саме так я й хотіла виглядати.

— Слабкою?

— Ні — так, як я почуваюся. Виглядати людиною, коли з мене хочуть зробити символ.

— Але, Ейпріл, ти маєш бути символом. Ти завжди хотіла бути символом. Це величезна можливість, можливо, найбільша, що тобі випаде. Треба справити враження. Це ж президентка! Треба добре виглядати!

— Як ти хочеш, аби я виглядала? Наче кінозірка в лікарняному ліжку? Героїня? — раптом я відчула, що по-справжньому розлютилася, але голос не підвищила. — Як Месія чи як Іуда? Що з цього більше книжок продасть, га, Джен? — я досі ніколи не називала її Джен. Не знаю, чи хоч хтось називав.

Якусь мить із виразу її обличчя неможливо було нічого зрозуміти.

— О боже, Ейпріл, вибач, я часом забуваю, яка ти кмітлива. Нечасто хтось мене випереджає, але ти, безумовно, маєш рацію. І цілком заслужено на мене розсердилася — треба було краще подумати. Я просто хотіла, щоб ти добре виглядала.

Класична Патнем. Щойно вона зрозуміла, що не виграє, як погодилася зі мною, застосувавши всі можливі лестощі й завзяття.

— Та ні, все гаразд, — відрізала я. — День просто стресовий.

— Може, ти хотіла б із кимось поговорити, перш як почнемо дійство?

— Ем, може, з кимось, хто мені пояснить, що це має бути? Бо я й гадки не маю.

— О так, до тебе скоро прийде представниця Білого дому, щоб усе проговорити.

І прийшла. Через п'ять хвилин молода жінка в надзвичайно добре посадженому костюмі розповіла нам усім, чого чекати, як правильно поводитися,

не виставити себе ідіотами і не нарватися на спецслужбовців.

— Йобані святі бубонці, — сказала моя мама. Усі посміялися. Вони всі так мило хвилювались. Я теж нервувалася, але не через президентку, а через камери. Треба було бути кмітливою і водночас поштивою, а ще знайти якийсь спосіб себе олюднити. Це тонкий баланс, і мій мозок перетворювався на кашку.

Мені точно треба було попісяти, але для цього було запізно.

Двоє чуваків, на вигляд усі такі «Я без базару спецагент» зайшли перевірити палату, дивлячись на людей не як на людей, а як на потенційні загрози, які слід категоризувати й моніторити. Один із них вийшов, інший — залишився біля дверей.

Тоді увійшла невеличка знімальна група: один фотограф, один оператор і звуковик з бум-мікрофоном. Вони втрьох втислися у дальній куток палати. А тоді зайшла президентка. Я почула, як Енді зняв кришку з камери. Старий-добрий Енді.

Вона трохи потуркотіла з моїми батьками, Енді, Робіном, Мірандою й Майєю. Усі світилися. Тоді підійшла до мого ліжка.

— Ейпріл, як ви почуваєтеся?

— Кажуть, що скоро відпустять додому, — відповіла я, не впевнена, чи ми просто повторимо вчорашню розмову.

— Вам неймовірно пощастило.

Я мала кілька милих і дотепних варіантів відповіді, але негайно відмовилася від них усіх на користь:

— Нереально. Просто повірити не можу, що хтось дійсно на таке здатен, — я за звичкою (позбутися якої

страшенно складно) контролювала розмову. Але наймогутніша людина світу вміє мати з таким справу.

— Так чудово, що з вами поруч друзі й рідні, — вона вказала на мовчазних спостерігачів. Я тут-таки почулася винною і спробувала вдати, ніби не знаю, чому. — І знайте, що думки американців — також з вами.

— Дякую вам, пані президентко, — ми знову потисли руки і камери повимикалися.

— Це все? — спитала я.

— Це все, що їм треба. Хоробра спроба керувати розмовою.

— Сила звички! Перепрошую.

Вона розсміялася.

— Вибачте, вже маю бігти — повно справ, можете собі уявити.

— Звісно, — відповіла я.

Вона почала прощатися з усіма, і менш як за хвилину пішла.

***

Щойно президентка вийшла, в палаті піднявся гамір. Усі почали складати історії цієї миті, які розповідатимуть до кінця життів. Але разом із тим саме спливло двадцять чотири години, й Енді зайнявся публікацією нашого відео. За декілька секунд воно опинилося в публічному доступі. Усе повністю — моя промова, як я йду в натовп, один чи два вигуки, коли Мартін наближався до мене. Та мить, коли він в мене врізався, як його шкіра стала на кілька відтінків темнішою, коли він перетворився на шмарклю. Як у нього врізалася камера. Далі йшло десь п'ятнадцять секунд аудіо без відео — тільки звуки штовханини, крики й тупіт. Шум затих і з'явилася я на каталці: «Навіть

у цей жахливий день, коли ми всі можемо думати тільки про найгірше, я пишаюся, що я людина».

Це відео стало нашим найкращим, із великим відривом. Оскільки федеральні управління вже почали повідомляти, що Карла визнано відповідальним за смерть Беллакурта, воно вийшло у вигідний для нас час. Фото зі стурбованою президенткою над моїм ліжком у лікарняній палаті теж зіграли на руку. Ми були праві — більш як праві. Тієї миті Захисники програли війну. Не можна було розглядати їх як серйозний рух, коли маленька дівчинка лежить на лікарняному ліжку після того, як хтось намагався її зарізати зі спини. Тепер всі це розуміли.

Звісно, Захисників це зробило тільки ще безрозсуднішими. Ті, хто справді вірили, що я — зрадниця власного виду, не збиралися припиняти в це вірити. І якщо єдиним способом мене прибрати був прямий напад, то вони були готові на це піти.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Перший час після нападу все було просто чудово — звісно, так казати дуже непристойно. Але я не мала жодних обов'язків! Насправді, що менше я робила, то більше про мене (і мої ідеї) говорили. У мене тепер були власні апостоли, які поширювали мій меседж серед народу. Я спокійно відновлювалася (хоча травма була не така вже й серйозна), поки Захисники програвали у майже кожній важливій суперечці, в яку влазили. А ще — між нами з Мірандою все і так мало подивнішати, навіть якби мене не намагалися вбити через кілька днів після того, як ми переспали. Але принаймні так я могла вдавати, ніби ця дивність пов'язана лише з надзвичайною вагою усвідомлення, що реальні, живі люди хочуть, аби я померла, достатньо сильно, щоб самим спробувати це влаштувати.

Було, звісно, і кілька мінусів. Я не могла повернутися до себе додому і не мала зеленого поняття, куди ділася Карлова рука. Не сумніваюся, що туди точно можна було якось безпечно сходити, але я не могла. У тому, щоб бути жертвою замаху на вбивство,

є приємна перевага: люди толерують твою нераціональну відмову взагалі повертатися додому. Тож я нікому не дозволяла туди заїжджати і сама теж цього не робила. Таким чином ніхто не дізнається, що у мене розбиті вікна в спальні. Принаймні, ніхто окрім уряду США, який, схоже, дозволив мені зберегти це в секреті — певна, з власних причин.

Енді давно вже переїхав у приємну квартиру в Роуз-Гіллі разом з Джейсоном — мабуть, так їм зручніше було працювати над подкастом. Після лікарні я тимчасово зайняла їхню гостьову спальню. Десь за тиждень, коли Робін знайшов мені нове помешкання, я зрозуміла, що не маю жодного бажання жити самотою, тож просто залишилася в Енді. Я не планувала витрачати своє новозпечене незмірне багатство на те, щоб жити з дуркуватим другом і його ще дуркуватішим сусідом, але так уже сталося.

Ще однією величезною проблемою нависала Послідовність-767, яку я продовжувала цілковито безуспішно намагатися розв'язати. Я була в такому розпачі, що не хотіла засинати. Але все одно щоночі обходила літак, залазила на двигуни, ходила по крилах і намагалася розбити ілюмінатори. Читала про літаки все, що тільки знаходила. По суті, я знала, що код ховається у візерунку з шестикутників, який я старанно вивчила і замалювала, щоб показати Майї. Але ми ніяк не могли його розгадати.

Майя поводилася зі мною як із делікатною квіточкою. Навіть попри те, що я серйозно проїбалася, зробивши саме те, чого вона мені казала не робити (а ще переспала з Мірандою, про що вона досі не знала), вона була зі мною вкрай приємною. По суті, на цьому фронті все було добре — я знала всі попереджувальні

сигнали. Але водночас я дивилася на себе крізь призму уявлення про те, як мене бачить Майя, і мій психологічний стан погіршувався.

Мені здавалося, що єдиний спосіб вийти з цієї ситуації — зробити якийсь широкий жест: надіслати їй квіти, написати довгого листа з вибаченнями. Звісно, все це здавалося вкрай безглуздим, тож натомість я прийняла вольове рішення.

Я сходила в Клаб Монако і викинула тисячу двісті доларів на нові піджак, сорочку й джинси, повернулася до Енді додому й записала відео. Ось розшифровка тексту:

> Привіт, народ. Буду з вами чесною — мені зараз досить кепсько. Фізично мене поранили не надто сильно, але, думаю, як і багато хто, я зараз почуваюся травмованою психологічно. У мене пара зламаних ребер і десяток швів. Але мати справу з реальністю, в якій хтось хоче... [Тут мені довелося впоратися з емоціями, і це не акторська гра]... мене вбити... і успішно вбив стількох інших, що лише демонстрували своє захоплення й інтерес до наших гостей... це значно глибша рана.
>
> Звісно, тепер Захисники відхрещуються від цих атак. Це правильно, і я чесно вірю, що значна більшість із них нізащо не підтримала б такі дії. Але коли риторика така запальна, така люта — не дивно, що хтось та й спрацюється разом, щоб перебрати контроль у свої ошукані руки.
>
> Власне, я й сама так зробила — по-своєму, менш різко.

На початку липня стало більш-менш ясно, що всі загадки-послідовності уві Сні, крім однієї, вже знайдено і розв'язано. Код зібрали докупи, схоже, він повний — лише просить якогось паролю, і ніхто не знає, де його шукати. Що ж, іще до того, як це сталося, я довідалася, що вві Сні є послідовність, доступна лише мені. Я працюю над Послідовністю-767, як ми її назвали, вже більше місяця, і чесно — не просунулася анітрохи. Причина, з якої у мене нічого не виходить — моє бажання розв'язати цю загадку самостійно. Я хотіла бути героїнею, яку всі пам'ятатимуть. Хотіла зберегти свої славу й винятковість. І саме через це уповільнився процес розгадки Сну. Якби я не була скупою на цю інформацію, то, можливо, ми б уже місяць тому його розгадали б. Можливо, ми всі пройшли б цей процес швидше й безпечніше. Можливо... [Тут відео перескакує на наступне речення, бо це я не закінчила].

Я також цілковито свідома того, що Карл врятував мені життя. Як уже повідомлялося, нападник Мартін Беллакурт помер миттєво, коли його тіло вочевидь перетворилося на виноградний джем. І хоча звучить це як жарт, нам усім довелося змиритися з такою реальністю. Оскільки це явно були дії Нью-Йоркського Карла, досудова колегія присяжних Нью-Йорка ухвалюватиме рішення: обвинувачувати Карла чи ні. Я повністю підтримую судовий розгляд справи і вірю, що з Карла знімуть всі обвинувачення.

Для тих, хто були активними Сонниками, в нас є остання головоломка. Я запостила все, що знаю

про Послідовність-767 у Сом, посилання на цей допис — в описі відео. Карли явно складали ці загадки так, щоб ми розв'язували їх разом. Мені шкода, що я так довго не ділилася цією інформацією. Я знаю, що не всі з вас пробачать мені такий егоїзм — і навіть на це не розраховую. Але сподіваюся, ви всі повірите, що я глибоко, дуже глибоко шкодую, що приховувала це.

Отаке. Менш як за годину після публікації того відео я прочитала в Сомі наступний тред:

Без поняття, чи має це якесь значення, але цей візерунок шестигранників нагадує акордеон мого дідуся. Не знаю, скільки на акордеонах клавіш, але, здається, вони десь так і розташовані.

Лайкну, щоб стежити... хто-небудь грає на такому?

Привіт! Так, зі мною тут тато, він грає на концертині та акордеоні і каже (цитата, бо я ні слова не зрозуміла): «Це називається розташуванням нот Вікі-Гейдена. Якщо від будь-якої клавіші переміститися праворуч — нота буде на тон вища, ліворуч вгору — на чверть тону вища, праворуч вниз — на чверть нижча. Найближча клавіша вгору — стрибок на цілу октаву».

Коли з'явився той третій коментар, цей пост уже висів на самій горі треду, до нього дописували музиканти, які грають на концертинах і акордеонах, з усього світу. Вони швидко розшифровували, яка мелодія звучала б, якщо в «сотах», які я перемалювала зі Сну, читати червоні шестикутники як натиснуті клавіші. Менш як за півгодини стало ясно (хоча ніхто й не міг точно визначити ключ): візерунок шестикутників на боці «Боїнґа» складав ноти до пісні «Call Me Maybe» Карлі Рей Джепсен. У Карла шикарний музичний смак.

Ми з Енді поринули в дослідження, вишукуючи всю інформацію про пісню й К. Р. Дж., майстриню поп-музики.

Щойно визубрила всі слова «Call Me Maybe» (хоча й так знала більшість), я засмикнула штори гостьової спальні Енді й залізла в ліжко. Було раннє пообіддя, але я була виснажена (як завжди) і мала зрозуміти, що зможу дізнатися з цією новою інфою. Заснути було нелегко — так сильно мені не терпілося нарешті це розв'язати. Буквально весь світ чекав на результати, і тільки я могла їх надати.

Тож я очистила мозок і дозволила виснаженню себе охопити. А тоді зробила це разів ще з двадцять три, поки нарешті не вийшло, і я не виявила себе у вестибюлі пафосного офісу в пафосному офісному центрі. Через добрих півгодини після того я стояла перед «Боїнґом» і співала своїм ледь чутним, злегка фальшивим голосом:

Я загадала бажання
Не розкажу про кохання
Озирнулась з зітханням
Ти заступив мені шлях

І було не так вже й дивно, поки не дійшла до приспіву, а він настільки філігранний, що співати його і не втягнутися — вкрай складно. Хороша новина в тому, що вві Сні завжди єдина людина — це ти, і ніхто не побачить, як ти танцюєш навколо літака й горланиш: «ПОКИ ТЕБЕ ЩЕ НЕ БУЛО, Я ТАК СКУЧАЛА, Я ТАК СКУЧАЛА, СКУЧАЛА О ТАК, ТАК».

Травми в сон не переносяться, тож хоча в справжньому тілі підняти ліву руку над головою ще кілька місяців лишалося для мене випробуванням, уві Сні я могла рухатися, як належить моторній двадцяти-з-чимось-річній дівчині.

Я закінчила співати з упевненістю, що не пропустила ні слова (хоча деякі ноти явно пройшли повз мене). Почулося тихе шипіння. Тоді з'явився гучніший звук електричних чи гідравлічних моторів, коли відкрилися відсіки посадкових шасі й із них опустилися величезні колеса біля крил і носа літака. Вони м'яко опустилися на траву літакового парку й негайно прикинулися, ніби завжди там були.

Я прорвалася.

Чи принаймні протислася в малесеньку кімнатку з-під коліс літака. З дослідження «Боїнгів» я знала, що ці відсіки достатньо великі, щоб туди влізла людина — поки шасі не піднімуть. У такому разі людині неймовірно пощастить, якщо її не роздушить. Кілька відчайдухів залазило у відсіки передніх коліс, щоб спробувати проїхатися зайцем. Як виявилося, це доволі вірний спосіб померти. Але залізти в ці відсіки можливо, що я негайно і зробила. Спершу я залізла у відсік для передніх коліс, бо знала, що там є прохід в апаратний відсік, де розміщено панель управління літаком. А звідти ще один прохід веде в салон. Але

жоден із цих проходів — не звичайні двері, це я також знала. Вони запечатані, і щоб відкрити їх, потрібні спеціальні інструменти. Та я розуміла, що це мій найкращий шанс потрапити всередину літака. У відсіку для шасі був тільки хаос трубок і проводів. Якби я працювала інженеркою в компанії «Боїнґ», то непогано розбиралася б у тому, на що дивлюся. Але я була собою, тому в слабенькому світлі з люка бачила тільки велику страшну плутанку.

Утім, знайти в стелі люк виявилося нескладно. Його вирізняла відсутність маси трубок і дротів — по суті, це була єдина вільна поверхня на всю стелю. З іншого боку, відкрити люк виявилося нелегко. Він був прикручений десятками гвинтів-«невидимок» — голівки у них, замість звичайних хрестоподібних чи прямих, були пласкі, наче канцелярська кнопка.

Я запхала нігті в щілини по периметру так глибоко, як змогла, але це настільки не мало сенсу, що я покинула спроби.

Я полазила по відсіку ще трохи, шукаючи... хоч чогось, мабуть, але на вигляд там був просто бардак.

Тоді я повернулася до люка, щоб іще його подряпати — а раптом за останні двадцять хвилин у мене з'явилася надзвичайна сила? Цього разу помітила на ручці текстуру маленьких випуклих літер. У тьмяному світлі розібрати їх було складно — чи принаймні так я собі думала. Врешті-решт я зрозуміла, що це взагалі не літери. То був просто набір паличок і кружечків, з яких мій мозок не зміг скласти ні слова.

Це була просто та сама штука, що стається, коли сходиш із правильного шляху й деталізація Сну розмивається. Але як таке могло бути? Я ж проспівала пісню — і все спрацювало! Це мав бути той шлях!

— АААААА! — викричала я своє роздратування в порожній відсік. Це не допомогло. Я замірилася копнути жмут трубок на стіні, зібравшись на нервах прокинутися. Не те щоб мені *не було чого* розповісти всьому світу. Але якщо підказка виявилася успішною, то я ніяк не можу повернутися й повідомити всім, що зайшла у глухий кут!

Тож я копнула з достатньою силою для приємного «гуп», але не для пробудження.

Повітря в відсіку було застояне й смерділо мастилом, тож я подумала перевірити, чи не пропустила чогось зовні літака. Може, таємниця ховалася в котромусь з інших відсіків шасі.

Я знову обійшла літак. Посмикала все, що могла посмикати, і ще кілька штук, які не могла. Залізла в інші відсіки й не знайшла нічого цікавого чи корисного.

Роздратувавшись, я просто пішла від літака геть. За кілька кварталів обернулася подивитися на ту гігантську машину. Я роздивлялася її вві Сні годинами, тож не очікувала побачити нічого нового. І не побачила — але відчула, як моє серце раптом скочило в горло, і я на максимальній швидкості кинулася назад до літака, бо нарешті в'їхала.

Знову опинившись у передньому відсіку для шасі, я дала очам кілька хвилин пристосуватися до темряви, щоб роздивитися маленькі випуклі значки на ручці. То були не нерозбірливі каляки Сонного письма, що означали «дуже холодно», а риски й крапки майянської системи числення, про яку Міранда мені розповідала тоді в готелі. Тієї самої системи, за якою — тепер я в цьому впевнилася — на хвості була нанесена цифра «шість».

Я без проблем могла б дати собі ляпаса й заґуґлити всю систему разом з Енді, але понад усе я хотіла розв'язати все самостійно. Після того, як люди зі всього світу місяцями розв'язували послідовності разом, я хотіла не просто стати інструментом розв'язання останньої — я хотіла бачити своє ім'я в тому клятому списку у Вікіпедії!

Тож я сіла й з усіх сил намагалася пригадати, що мені розповідала Міранда. Крапки — це одиниці, а риски — п'ятірки. Отже, дві риски й одна крапка — це одинадцять. У цьому я майже не сумнівалася. Дві крапки — це просто два. Все просто, майя шарили, що по чому!

Отже, в мене була така послідовність чисел: 11, 2, 7, 19, 4, 4, 12. І що мені, в біса, з ними робити? Ну, збоку від люка було сім кодових коліщат, на кожному — цифри від одного до дев'ятнадцяти. Боже, невже все так просто?

Я виставила на кожному коліщаті відповідне число й мусила хутко ухилитися, бо люк просто полетів на підлогу. Я спіткнулася й випала з відкритого відсіку. Дорогою вниз вдарилася головою об шасі й прокинулася в Енді вдома.

— БЛЯТЬ! — скрикнула я.

— Ти в порядку? — гукнув Енді з сусідньої кімнати й негайно прибіг.

— Так! Все чудово! Я просто — БЛЯ! Я залізла в літак. Розв'язала наступний крок послідовності, там були майянські числа, про які мені розповідала Міранда, на люкові у відсіку для шасі. Я відкривала люк і, йоб же ж, випала з відсіку, вдарилася головою й прокинулася!

Енді розреготався як вар'ят.

— Заткнися!

— Це досить смішно, Ейпріл. Ти знайшла свою першу зачіпку і вирішила це відсвяткувати, вдарившись головою об стіну?

—Перепрошую, але я вдарилася головою об шасі. Треба повертатися! І, бачить бог, хрін я тепер засну!

Я перевернулася й підняла телефон — природно, налаштований на режим «не турбувати». Побачила повідомлення від Майї: *«Дякую тобі за відео. Воно дуже хороше».*

Це було приємно читати. Я трохи заспокоїлася.

— Усе гаразд, Ейпріл, — сказав Енді. — Доступ до цієї послідовності маєш тільки ти. Часових обмежень немає.

Я зітхнула:

— Знаю, просто... Чорт забирай, розумієш?! Я майже розв'язала!

— Ну, ти майже дійшла до наступної підказки. Не хочу тебе розчаровувати, але кінець точно не так близько.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Пройшло кілька тижнів, я сиділа в кабіні «Боїнґа» й тицяла кнопки, намагаючись змусити літак зробити хоч щось. Моє життя уповільнилося. Коли всі, кого ти знаєш (включно з президенткою Сполучених Штатів), кажуть тобі одне й те саме — зрештою, дослухаєшся. А ще — стати жертвою замаху на вбивство двічі за один день, а тоді тижнями жити з постійним тупим, пульсуючим болем — таки трохи надихає на рефлексію. Мені не лише довелося поміркувати над тим, на яку небезпеку я себе наразила — я також замислилася про те, що колись врешті-решт помру.

Я докладала всіх зусиль, щоб звикнути до свого нового, більш «закулісного» життя. Я все ще була відомою, але поки що мало з'являлася на публіці. Весь світ знав, що тільки я могла шукати ключ, тому я (і вся команда разом зі мною) надзвичайно активно спілкувалася в Сомі — але не ходила на інтерв'ю й події з пресою, навіть не робила відео. Я змусила Робіна поміняти паролі до моїх сторінок у соцмережах.

Якщо хотіла щось затвітити, то надсилала текст Робіну, який його редагував і вирішував, чи можна зараз це публікувати. Він трохи постив про актуальні новини, щоб підтримувати видимість життя в моїх акаунтах, поки я намагалася читати книжки, дивитися серіали й повільно, але наполегливо працювати над Послідовністю-767. Мені допомагала величезна частина людства, і це дуже на мене тисло, тому добре відволікало від глибокого пекучого бажання кинутися назад у бій.

Я була залежна від уваги, обурення й кайфу належності до чогось такого великого — але переважно була просто залежна. Після атак усе вляглося. Люди чомусь менше психували — з'явилося щось, щодо чого всі могли дійти згоди. До Карлів звикли — ніби вони завжди тут були і завжди будуть. По суті, потреба в мені відпала. Але залежність не обов'язково має бути від конкретної речі. Залежність — це про ментальну опору, це такий баґ у програмному забезпеченні мозку, тому навіть за підтримки надзвичайних людей я так і не змогла просто взяти й позбутися її. Навіть повидалявши додатки соцмереж із телефону, я все одно заходила у Твіттер через браузер.

Послідовність-767 усе не хотіла видавати своїх секретів. Щойно я дісталася апаратного відсіку, залізти всередину літака виявилося легко — треба було просто відкрити той люк. Але у величезному салоні не було нічого незвичного. Ходячи зі Сну в Сом, я зібрала купу інформації про літак: у якому році він був зроблений, якої був моделі (ви знали, що у літаків є моделі?), і навіть здогади, з якого саме літака він був скопійований. Я годинами сиділа у розважальній системі, докладно ознайомилася з кокпітом

за допомогою програми-симулятора й поговорила з пілотами, механіками і стюардами, що працювали на «Боїнґах-767». Жодних результатів.

Коротше, ось чим я займалася, коли мене розбудив Робін. Нормою для нього це не було. Він виглядав помітно зніченим, сидячи на краєчку мого ліжка у гостьовій кімнаті Енді. За ним стояли Енді й Міранда. Це все було збіса дивно.

— Ейпріл, у мене важливі погані новини.

Зібравши докупи всю свою дотепність, я відповіла:

— Звучить погано. І важливо.

Його губи зімкнулися в тонку лінію. Поганий знак.

— Захисники розв'язали Послідовність-767.

— Це неможливо, — відповіла я з полегшенням. — Лише я маю до неї доступ.

— Вочевидь, доступ не обов'язково потрібен. Мірандо?

Міранда почала:

— Я не звертала достатньої уваги на код. Виявляється, він уже повний. Якщо його скомпілювати, то вийде повна програма. Але вона просить ключ.

— Хіба весь код не складається з ключів? — перепитала я.

— У певному сенсі — так. Нам було зрозуміло, що код ні до чого, поки ми не зберемо його весь. Тож кожна його частина настільки ж важлива, як решта. Але тепер, схоже, він повний, і просить якогось паролю. Ми думаємо, що пароль — це те, що видасть тобі Послідовність-767, коли ти її пройдеш.

— Але якщо це правда, то як Захисники до нього дісталися?

Робін втрутився:

— Ми не знаємо. Відомо лише, що вони розв'язали послідовність і прямо зараз щось роблять із отриманою

інформацією. Нам невідомо, як саме, але вони точно діють.

— Вони опублікували якусь заяву? Можливо, просто намагаються нас залякати, — на той момент я вже більш-менш прокинулася, але все ще не могла повірити, що ми про це говоримо.

— Ні, я почув про це з уст Пітера Петравіцьки, — Робіна мало не знудило, коли він це сказав.

— Чому б він тобі про це розповідав?

— Не мені, — раптом всі повідводили від мене очі. — Він розповів своїй агентці.

— Його агентка працює у твоїй агенції?

— Його агентка — Дженніфер Патнем.

У мене в голові водночас відбулося багато речей, і жодної хорошої. Я дуже повільно сказала Робіну, який з усіх сил старався дивитися мені в очі:

— Дженніфер Патнем — *моя* агентка.

— Вона також агентка містера Петравіцьки.

— Продовжуй, — я не впізнала власний голос. Сама не усвідомлювала, наскільки була зла, поки не почула його.

— Вона почала з ним співпрацю незабаром після тебе, — сказав Робін. — Їй було відомо про важливість Карлів задовго до решти конкурентів, і вона вважала своїм обов'язком позбирати пов'язаних з ними клієнтів. Я з нею через це сварився, сказав, що така точка зору — обурлива й небезпечна. Вона відповіла, що ненаша справа вирішувати, де добро, а де зло, і пригрозила мене звільнити і не дати далі працювати на тебе.

— Як давно тобі про це відомо?! — я мало не кричала.

Він міг і хотів усе пояснити — це було помітно. Але я не просила нічого пояснювати, тому він просто відповів:

— Кілька місяців.

— Кілька місяців, — повторила я. — Отже, весь той час, що Патнем намагалася переконати мене зійтися віч-на-віч з Петравіцьки — ці кілька місяців? Поки вона вмовляла мене на інтерв'ю, що, безумовно, мало би кращі результати для професійного дебатера, ніж для двадцятитрилітньої дизайнерки? Але яка різниця, якщо в кишеню Патнем гроші посипляться у кожному разі?

Я замовкла достатньо надовго, щоб Робін спробував заговорити, але перебила його — тепер рівним, стишеним тоном.

— Протягом тих кількох місяців, що Петравіцьки тихо підтримував екстремістів, які вбили сотні людей і намагалися вбити мене? Ну, але ж треба дбати про агенцію, тож давайте просто посхиляємо голови й працюватимемо на своїх клієнтів, так? Ті кілька місяців?

— Ейпріл, мені так шкода — щойно я почав про це мовчати...

— ВИМІТАЙСЯ! — закричала я, на диво не розридавшись. Здавалося, ніби пора б уже, але я відчувала саму тільки лють.

Робінів рот стулився, обличчя сіпнулося. Виглядало, наче він зараз заплаче, але він просто підвівся з ліжка.

— Якщо я знадоблюся...

Я холодно перебила:

— Вибач, я неясно виразилася. Тебе звільнено.

У повній тиші Робін розвернувся й вийшов з кімнати.

Я нічого не хотіла більше, ніж згорнутися калачиком і повернутися в Сон. Назад у свій Сон, який Карл

створив особисто для мене. Але Пітер Петравіцьки розв'язав послідовність, і зробив це без Сну — отже, я теж могла.

— Це було доволі грубо, Ейпріл, — сказав Енді. — Робін ні разу не робив нічого, окрім допомоги тобі. Він був поряд з тобою цілодобово щодня протягом останніх півроку і не очікував навіть на подяку. І я не певен, чи він її отримав.

— Не робив нічого, окрім допомоги? Пітер Петравіцьки створив рух, що намагався мене вбити. Рух, що успішно вивів з рівноваги цілий СВІТ, Енді! Господи, у нас немає на це часу. Вони розв'язали послідовність. Треба зрозуміти, як.

Енді зітхнув, розвернувся й пішов до виходу.

— Куди ти йдеш? — спитала я більш звинувачувальним тоном, ніж хотіла.

— Не знаю, Ейпріл, — він повернувся назад до мене. — Просто йду й не знаю, чи буду радий тебе тут бачити, коли повернуся.

— Ну то мене тут не буде, — відрізала я.

Він подивився на Міранду, а тоді на мене.

— Розважайтеся, дівчата.

На його обличчі з'явився вираз, який я ніколи не очікувала побачити на лиці Енді Скемпта — суміш огиди, образи й глибокої втоми. Він вийшов з кімнати.

Хотілося б сказати вам, що я це розуміла ще тоді — але ні. Я не вловила, як протягом тих тижнів книжкового туру, що ми втрьох провели в дорозі, Енді раптом перестав бути помітно зацікавленим у мені. І ми всі стільки працювали, що не помітила, як Енді й Міранда стали проводити разом дедалі більше часу. Що він був дотепним і розумним, як і вона. І що Енді боявся зробити крок — мабуть, бо багато років розумів,

що якби зробив крок у мій бік, то наша дружба закінчилася б. А тоді якось ввечері мені стало самотньо й нудно, і я йому все переїбала. Але ні. Я про це все навіть не здогадувалася.

Міранда підійшла — співчуття перемогло над незручністю ситуації — і сіла на краєчок ліжка.

— Зараз просто дуже стресовий період.

— Ні, не просто, — відповіла я.

Вона нахилилася, щоб мене обійняти — саме собою, від цього я почулася, ніби в пастці.

— Мені треба подзвонити Майї, — сказала я твердо.

— Я розумію, — зітхнула Міранда.

— Що?

— Нічого, — відповіла вона, і ніби змаліла. Вона була за мене старшою, вищою й розумнішою, і при цьому боялася мене.

— Тільки щодо послідовності, вона ж експертка. Не можна просто так дозволити Захисникам виграти.

— Добре, Ейпріл.

Я знала, що вона мені не повірила, і в ретроспективі — мала цілковиту рацію. Я не хотіла обійматися з Мірандою. Не хотіла мати дівчину. Не потребувала ще одного джерела клопотів. Мені справді треба було поговорити з Майєю. Але Майя також зручно підвернулася під руку як палиця, яку можна кинути в колесо цих стосунків. Я ж-бо спеціалістка з кидання палиць у колеса.

Я встала з ліжка, яке вже почала вважати своїм, але тепер це ставлення геть вивітрилося.

— Мірандо, можеш лишитися тут і переконатися, що програма буде готова до запуску, якщо я дістану пароль?

— Вона вже готова.

А тоді вона додала:

— Здається.

Це було максимально на неї не схоже. Я так звикла, що вона до смішного у всьому впевнена.

— Мені треба, щоб вона була готова, щойно я дістану ключ. Ти могла б надіслати мені файл чи якийсь сайт, куди я зможу його ввести, якщо тебе не буде поруч?

Тобто так, я недбало просила цю прекрасну генійку, яка понад усе в житті хотіла бути частиною цього всього, зробити мені програму, що нівелює мою потребу в ній. Чи розуміла це Міранда? Безсумнівно. Чи зробила це все одно? Безумовно.

— Ага, я цим займуся.

— Мені треба пройтися, — кинула я, вважаючи, що й так ясно, що наодинці, і пішла.

Я вийшла з будинку Енді на Двадцять шостій вулиці й пішла куди очі бачать. Негайно подзвонила Майї й описала ситуацію. Зрозуміла, що на неї теж злюся — Захисники не розгадали б усе, якби я тримала Послідовність-767 у таємниці, як і хотіла. Це була тупа злість, але також корисна. Я старалася не зриватися на Майю, бо вона була мені потрібна.

— Як пароль може бути поза Сном? — запитала я.

— Ми не знаємо, чи він поза Сном. Послідовність може продовжуватися в іншій частині Сну, доступній усім. Раніше підказки вже вдавалося обходити за допомогою грубої сили.

— Ну чому це мусили зробити Захисники? — скиглила я, розуміючи, як це безглуздо. — Їх же десь два відсотки від населення Землі. Як вони розібралися швидше за нас?

— Це насправді дуже важливий момент, Ейпріл, — сказала Майя.

— Правда?

— Так, тобто, можливо, це просто збіг, але ще може бути два варіанти. Або вони знали, що ця інформація до тебе дійде, і просто нас провокують; або є щось особливе в тому, як вони мислять і бачать Карлів. Може, це щось і допомогло їм розкрити пароль.

— Отже, їм допомогло бути ксенофобними прибацаними любителями теорій змови?

— Можливо, ага.

Я саме дійшла до якогось парку, де раніше не бувала. Люди ніжилися під сонечком на невеличких трав'янистих пагорбах. Також там був майданчик для баскетболу й діди з шахами. Дуже по-нью-йоркськи.

Майя продовжила:

— Чим одержимі Захисники, а ти — ні?

— Ем... мною? Тим, що я насправді прибулиця з космосу? Вони хочуть протестувати моє ДНК, не вірять, що мої батьки — справжні. Або цим, або тим, що я зрадниця виду. Або ще тим, що Карли мене від самого початку використовують: вони спеціально обрали мене й промили мізки, щоб була їхньою проповідницею. Теорій змови — хоч греблю гати, Майє. Я їх не читаю, бо вони всі якісь стрьомні.

— Це вони вважають, що Карли тебе обрали, а ти — ні?

— Ага. Абсурдно думати, що мене обрали серед семи мільярдів людей на планеті. Так ніби я одна була достатньо симпатичною й дурненькою, щоб стати їхньою посолкою.

— Ейпріл, серйозно?

— Що серйозно?

Вона не відповіла, відчувши, що ми на небезпечній території, тож я просто продовжила говорити.

— Гаразд, Карли врятували мене і нікого більше, — сказала я, «випадково» не згадавши, що Карлова права рука також врятувала мене від пострілу. — Вони дали мені версію Сну, яка не сниться нікому більше. Я зрозуміла, я...

Не змогла закінчити речення.

— Так.

— Боже, як же це моторошно. Захисники про це горланять з першого ж дня, і мене бісить, що це правда.

— Тебе бісить, що іншопланетна раса обрала тебе за свою посланницю? Що тебе вважають достатньо особливою, аби подарувати особливі знання і не дати померти? — вона сказала це дещо знущально — типу, звісно, мені подобалося бути особливою.

— Так, ясно?! Мене це бісить! — я раптом розлютилася. Ми зайшли на небезпечну територію, і тепер її треба було пройти. — Мене це бісить зараз і бісило з першої ж миті, коли я це зрозуміла. Мене бісить, що вони врятували мене і дали померти всім тим людям. Бісить, що вся вага цієї огидної ситуації — на мені, — я підвищила голос, але це ж Мангеттен, тут люди постійно кричать в телефони.

— Вибач, твоя правда. Пробач, що не подумала про це, — вона зробила паузу. — Але ти не одна, у тебе є кому допомогти. Ти маєш добрих друзів. Хороших людей. Енді — саме собою. Міранда й Робін здаються чудовими.

Я в жодному разу не збиралася переповідати їй сварку з ними, тож просто сказала:

— Не впевнена, що маю.

— Ох, Ейпріл, — зітхнула вона.

— Ага. Я вмію все пересрати.

— Таки вмієш, — погодилася вона.

Ці слова мали б мене ще більше обтяжити, але чомусь від них стало тільки легше. На якусь мить запала тиша. На мить я забула, що перебуваю в центрі круговороту політичних інтриг і стала простою паскудною колишньою. Було навіть приємно. Я розсміялася.

— Окей, — я повернулася до теми розмови. — Отже, Карли справді мене обрали, і дійсно ставляться до мене інакше, ніж до решти людей на планеті. Як це могло допомогти Захисникам розв'язати Послідовність-767?

— Я не знаю, Ейпріл, — відповіла вона злегка пригнічено. Можливо, бо ми підійшли до іншої теми, і я знову не дала їй розвинутися. — Думаю, може, Карли тебе обрали не через те, ким ти була, а через те, ким могла стати.

— Це мило, але я не знаю, чи мені подобається те, ким я стала.

— Може, процес ще не завершений.

Я не відповіла.

— Ейпріл, слухай, я так і не позбулася своєї одержимості... — вона зробила паузу.

Я терпляче чекала, поки вона закінчить речення.

А тоді не втерпіла, бо розв'язала Послідовність-767.

— Одержимість мною! — сказала я.

— Ні, я не це мала на увазі. Хочу сказати, що думала, ніби зможу відмежуватися від усієї цієї дивини, але після того, як ти пішла, я просто пірнула в неї з головою. Я брехала, коли казала, що мені просто подобається Сон. Я відчувала потребу в тому, щоб бути частиною цього всього. Вважала себе кращою за тебе, а стала такою ж одержимою — просто трохи по-іншому.

Я дала їй договорити ці важливі речі, але стриматися було складно.

— Гаразд, але я не про це. Я про те, що одержимі мною *Захисники.* У них тисяча теорій змови. Вони знають про мене все. Вивчають кожну мою дію, кожен постер на тлі у кожному моєму відео. Все, що я робила в своєму житті публічно!

— І?

— Шостий ряд, — пояснила я. — У шостому ряду я сиділа, коли летіла зустрітися з Дженніфер Патнем і виступити на тому вечірньому шоу першого тижня після появи Карла. Мене перевели в бізнес-клас, бо на моєму місці вже хтось сидів, але система призначила тій людині те саме місце. Це вперше я літала бізнес-класом. На «Боїнґу-767». У шостому ряду.

— Шість — це ж майянська цифра на хвості «Боїнґа-767» вві Сні?

— Так. Телек на моєму місці був зламаним. Або так мені здалося. На ньому був якийсь дивний код!

— Десь такий дивний, як...

— Як гекс-код.

— Але як Захисники його дістали? І як нам його дістати?

— Я ЙОГО ЗАТВІТИЛА, МАЙЄ! ЧОРТ ЗАБИРАЙ!

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

На мене почали озиратися — не супер, бо я доволі-таки впізнавана. Я рушила назад в бік дому Енді так швидко, як могла з болем у спині й плечі, але різко передумала й зайшла в кав'ярню на Дванадцятій. Це було приємне місце з парою барів і кількома столиками на двох. Там сиділо десь із півдесятка, на вигляд, студентів із лате й ноутбуками.

— УСІМ ПРИВІТ! Мене Звуть Ейпріл Мей і Мені Потрібен Комп'ютер — Негайно, — вигукнула я.

Ставка виявилася правильною: один хлопець років двадцяти віддав мені свій ноутбук не просто охоче, а з благоговінням.

За мить я вже дивилася на свій твіт:

@AprilMaybeNot: На рейсі в ЛА мене перевели в перший клас. Але мій маленький літаковий телек зламаний — вимагаю повернути гроші, яких не платила!

То були простіші часи.

На маленькому літаковому телику справді був код, у якому я тепер миттю впізнала гексадецимальний. Невже це ключ? Символів було багато. Тож я відкрила нове вікно й почала переписувати його з зображення. Щойно закінчила, — хвилин за п'ять — я надіслала код одним листом Міранді й Майї, сподіваючись, що жодна не сприйме це занадто драматично.

Ключ?

Здається, це і є ключ, але я не знаю, що це значить, і що з ним робити.

Тоді я написала їм обом окремі повідомлення: *«Перевір пошту»*. Майя відповіла перша: *«Це гекс, я його конвертувала, хочеш вгадати, що там?»*.

Я: *Слова якоїсь пісні?*

Майя: *Тебе кохали, двері розчиняли й послуги робили, янголе*

Я: *Ну звісно це Бові*

Майя: *О Так*

Міранда відписала ту саму інформацію, але також додала, що вже ввела його в останню версію повного коду, скомпільовану в Сомі. *«Надсилаю тобі результати. Нічого складного, але, Ейпріл, давай обговоримо»*.

Справді, нічого складного — адреса у Нью-Джерсі й чотири слова: «Тільки Ейпріл. Нікого Більше».

До тієї миті я була повністю готова дзвонити президентці, щойно ми знатимемо точно, що розгадали код. Це для мене було навіть не питання — ми узгодили процедуру, і я збиралася зробити, що було сказано. Я втомилася приймати серйозні рішення, а особливо втомилася пускати все під укіс, коли їх приймала.

Але тепер мені було сказано робити інше, і хоча я вже знала, як слід вчинити, та не могла не помріяти про те, що може чекати на мене наприкінці цього шляху. У серці сердець я була переконана, що це буде особиста зустріч з інтелектом, що створив Карлів — чи то пак, сутністю, яку я у себе в голові називала Карлом. Думка про те, що ця зустріч може відбутися між Карлом і Пітером Петравіцьки викликала бажання блювануги. Ні, не так — вона злила мене більше, ніж будь-яка інша думка в моєму житті.

З одного боку — прохання президентки, яка завжди була зі мною чесною, мені довіряла, і буквально уособлювала владу. А з іншого — Карл. Карл, який змінив моє життя, який *врятував* мене, давши загинути всім, крім мене. Карл-таємниця. Моя таємниця... моя ідентичність.

Я повиходила з усіх своїх акаунтів і подякувала хлопцеві за комп'ютер. Він попросив сфоткатися, ми це зробили, і я повідомила всіх глядачів, що скупчилися довкола, що трохи поспішаю, але дякую, що дивитеся мої відео! Пройшло менше ніж півгодини.

Міранда знову написала: «*Ти туди їдеш? Якщо так, то дай нам знати*».

Але я не думала, що маю вибір — чи не хотіла визнавати, що маю. Нарешті я почувалася повністю зручно в тій ролі, яку втілювала. Чи знала я, що Карли хороші? Ні. Я так думала, сподівалася на це, *відчувала,*

що хороші. Але не знала. Знала я тільки те, що обрала собі бік — а бік обрав мене.

Задзвонив телефон — Майя. Я не взяла слухавку.

Тоді прийшло повідомлення: *«Я ввела ключ і побачила результат. Тобі не можна їхати одній».*

Я не відповіла, але вона не припинила: *«Ейпріл, може, й можна, але не роби цього прямо зараз. Давай трохи почекаємо».*

Але Захисники вже були в дорозі і хтозна, який капець вони влаштують. Майя не здавалася: «ЕЙПРІЛ, ПРОСТО ПОДЗВОНИ МЕНІ, ПОГОВОРИ ЗІ МНОЮ».

Телефон знову задзвонив, я поставила його на беззвучний. Я збиралася зробити те, що мусила, і ніщо інше не мало значення. Але таки спостерігала за трьома крапочками, які означали, що Майя мені щось пише. Нарешті отримала стіну тексту:

Ти настільки глибоко в це зарилася, що сама не розумієш. Для Міранди й Робіна ти настільки більше, ніж просто людина. Вони ніколи не знали Ейпріл Мей до слави. Хіба хтось із них хоч раз відмовляв тобі? Послухай мене, Ейпріл. У цих стосунках уся влада — у тебе. Забагато влади. Я бачила вас разом: вони тебе ідолізують. Так працює слава. Це гівно. Ніхто, з ким ти в майбутньому знайомитимешся, не почуватиметься поряд з тобою нормально. Вони обоє вважають, що просто бути поряд з тобою — це честь.

Так є, ти не робиш цього навмисно. Але коли вони дозволяють тобі робити такі... відверто небезпечні речі, це не значить, що вони

їх схвалюють. Вони просто не можуть тобі відмовити. Ейпріл, я тебе розумію. Але прошу, повір мені. Не роби цього. Я прошу про це, бо кохаю тебе.

Я перечитала обидва повідомлення разів чотири чи п'ять. Майя ніколи не зізнавалася в коханні — вона знала, що це мене відлякає. Не відповісти на це повідомлення стало б однією з найбільших зрад мого життя. Я не відповіла.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

— Ви певні, що це тут? — запитав водій. Мені не довелося звірятися з телефоном, бо я вивчала це саме місце на ґуґлівській мапі останні півгодини. Навіть знайшла оголошення на сайті з нерухомістю: це складське приміщення, станом на зараз не зайняте; можна орендувати приблизно за п'ятнадцять тисяч доларів на місяць. Склад виявився доволі великим.

— Ага! Дякую!

Я не знала, відчувати полегшення чи хвилюватися, що жодних слідів Пітера Петравіцьки і його знімальної групи ніде не було видно. До речі, про камери — у мене її не було. Я мала з собою тільки два телефони й звичний павербенк «про всяк».

Я довго думала про те, чого хотів Карл. У повідомленні було сказано «Тільки Ейпріл», але це ніби як стосувалося фізичної присутності. Карл, здавалося, зазвичай хотів, щоб я водила за собою публіку всюди. Тож, переконана, що подальші події ввійдуть в історію, я прийняла рішення водночас ідіотське й геніальне.

Я вийшла в прямий ефір.

У Фейсбуку вже була настільки прокачана система включень, що він міг підтримувати ледь не нескінченну кількість глядачів. У найгіршому випадку — я завжди могла відключитися. У найкращому — я побила б рекорд з кількості переглядів живих включень в інтернеті й поділилася б одним з найважливіших для всього людства моментів із найбільшою живою аудиторією в історії.

— Це Ейпріл Мей, і я радо повідомляю, що розв'язала Послідовність-767. Для тих із вас, хто не стежили — нам уже якийсь час відомо, що всі послідовності уві Сні розв'язано, і світ завмер в очікуванні розв'язку останньої загадки, доступ до якої вві Сні має лише одна людина.

Говорячи це все, я пройшла від бордюра до замкнених воріт.

— Я не знаю, чому цей варіант Сну бачила тільки я — так само, як не знаю, чому Нью-Йоркський Карл врятував мене від Мартіна Беллакурта тринадцятого липня.

Я навмисне тримала камеру спрямованою на себе, щоб не показувати забагато ознак локації. Склад був великий, триповерховий і дерев'яний з великими, переважно забитими наглухо вікнами й кількома величезними дверима навантажувальних відсіків. Біля однієї стіни валялися розкидані дошки. Між мною й дверима стояли ворота і паркувальний майданчик, частково зарослий впертою травою.

— Коли я розв'язала Послідовність-767, ми отримали пароль, який вставили в код, згенерований із решти паролів від послідовностей зі Сну, і це привело мене сюди. У «штат садів». Повідомлення дуже чітко

вказувало, що я маю прибути одна — тож так я й зробила.

Тепер я вже колупала паркан. Зверху був колючий дріт, а ланцюг, на який були закриті ворота, виявився міцним і надійним. Я пішла вздовж паркану, вголос міркуючи про те, як зайти досередини, перед на той момент уже величезною аудиторією.

Але щойно я повернула за ріг, то помітила в паркані щілину. Тут я вже вирішила розповісти трохи правди. Не всю, нічого такого — але трохи.

— Проте нещодавно ми почули, що інша група активістів також розв'язала останню послідовність і їде сюди. Ось чому, якщо чесно, я трохи поспішила з цією поїздкою. Я обіцяла певним людям, що цього не робитиму, але, як ми бачимо, — шматки сітки з паркану валялися серед довгої трави, — я тут не перша.

Я пролізла крізь прорізаний паркан і пішла до будівлі. По дорозі знизила голос, бо знала, що десь неподалік можуть бути Захисники. Можливо, вони вже брали участь у заготованій Карлом дивині — що б то не було.

Я довго думала про фінал, і, чесно кажучи, мріяла про якийсь великий приз. Не про якусь там нову машину чи мільйон баксів, а певний подарунок, що могли дати лише Карли. Безсмертя, власний космічний корабель, мир у всьому світі. І відчувала, що якщо не доберуся до фіналу першою, то якийсь жахливий невіглас-екзофоб вирушить в ол-інклюзів мандрівку додому до Карлів, щоб показати, які люди безмежно жахливі. Я не казала нічого з цього вголос — переважно тому, що розуміла: сподіватися, що хтось колись вгадає плани Карлів — сміховинно марно. А ще тому,

що присяглася сама собі повністю ігнорувати існування Захисників у публічних виступах.

Натомість я тихенько розповідала про те, як ми розв'язали Послідовність-767, і про всіх, хто допомагали: акордеоністів, знавців системи числення народу майя, інженерів, які вчили мене, як працює сучасний «Боїнг-767». І, звісно, Майю — їй я віддала лаври тієї, хто допомогла мені знайти останню підказку. Урешті-решт, це ж саме вона наказала мені думати, як Захисники.

Підійшовши до складу ближче, я помітила збоку від воріт одного навантажувального відсіку двері людського розміру. Одна з петель була вирвана, тож вони криво звисали обіч проходу. Перед порогом валялася купа одягу. Здавалося, що це найзручніший вхід у будівлю — але також і найнебезпечніший. Та я відчувала, як на мене тисне час, тож попрямувала туди. Одяг перед дверима виглядав брудним і вологим. Я була нажахана. Серце калатало, з'явилася різка потреба попісяти. Залазити в закинуту будівлю страшно — незалежно від того, одна ти чи з кимось і чи намагалися тебе до цього вбити. Я вірила й досі вірю, що більшість Захисників не завдала б мені фізичної шкоди, але вже знала, що «більшість» не означає «всі». З іншого боку — я вже почала пряме включення, і кількість глядачів невпинно росла.

А тоді я відчула запах виноградного джему. Він сочився з одягу, повітря навколо входу у склад ним повнилося. Хто ж це був? Пітер Петравіцьки?

— О господи, — не стрималася я й миттю скерувала камеру вбік. — Здається... — сказала я й зробила паузу,

щоб заспокоїтися. — Здається, хтось спробував зайти, але Карл не пустив. Схоже... Схоже, цей хтось мертвий.

І не змогла змусити себе сказати нічого більше. Не хотіла про це й думати, тож мовчки перевела погляд на дверний просвіт, з усіх сил намагаючись не дивитися на гидоту під ногами. Карл упіймав цього когось миттю, щойно він спробував зайти, а тепер була моя черга. Але Карл мене сюди покликав, а довіра до нього стала моєю ідентичністю.

Я обійшла ту гидоту, як змогла, і зайшла в приміщення.

Довга мить пішла на те, щоб мій зір адаптувався до темряви. У променях світла, що падали з кількох відкритих вікон, мерехтіли пилинки. Підлога була засмічена листям і папірцями, з неї стирчало кілька обрубків металу — очевидно, тут колись було якесь виробництво.

— Що ж, схоже, це величезний пустий склад, — повідомила я в ефір трохи розчаровано. Весь перший поверх був суцільним порожнім простором. Мені в око впали ґратчасті металеві сходи, що вели на другий поверх-галерею — схоже, там розташовувалися кабінети, що вікнами виходили на склад.

— Піднімуся тими сходами, огляну кабінети.

Сходи брязкали під моїми кроками. Я міцно трималася за поручень лівою рукою, у правій був телефон. Зв'язок залишався непохитним, я транслювала відео якнайвищої якості на весь світ.

Завібрував мій особистий телефон, вільний від прямого включення. Я виловила його з кишені й побачила, що дзвонить Міранда. Хіба вона не дивиться?

Хіба не знає, що я прямо зараз не можу взяти слухавку? Я задумалася над тим, щоб відповісти, коли почула її — музику, що грала здалеку.

— Чуєте? — запитала я глядачів.

З тобою я, люба,
на тисячу літ,
ніщо тебе не скривдить
у цей злотий вік.

Це була перша ознака чогось незвичного в цьому приміщенні, і боже ж мій, якою жирною підказкою це мені здалося. Я припинила звертати увагу на все.

— Це та пісня, «Golden Years», — сказала я в ефір і пішла швидше. На цей момент у мене була вже пара мільйонів глядачів.

Я очікувала, що ефір може обірватися — через надприродне втручання Карла чи просте перевантаження серверів, але він тримався. Музика дедалі гучнішала.

Від Міранди прийшло повідомлення: *«Ейпріл. Тікай. Зараз же».*

Я помітила, як сповіщення блимнуло на екрані, але мозок відмовився його сприймати. Про що це вона? Я підвела голову й побачила, що саме прийшла — це був невеличкий кабінет з дверима на галерею. Там стояв стіл, і з нього лунав голос Девіда Бові.

Я чекала, що зараз почнеться магія, чекала на винагороду, а натомість прийшло ще одне повідомлення: *«Тікай».*

А я все так само там стовбичила.

Не плач, мала,
ти серце краєш
Все буде гаразд,
ти й так це знаєш

Під моїм отупілим поглядом з'явилося чергове повідомлення: «*Вони все сфальшували. Це брехня. Не те місце*».

Я розвернулася саме вчасно, щоб побачити, як за мною захряснулися величезні металеві двері.

Любу я знов утішати мушу,
Хоч раз, благаю, вбережи
її миленьку душу

Ви ж в курсі, що я дурепа.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Цей розділ містить опис насилля.
Я попереджу вас перед його
початком і не ображатимуся,
якщо ви його пропустите.

Я негайно кинулася до дверей, але вони не піддалися. Навалилася на них усім тілом з криком:

— ЯКОГО БІСА!

І не отримала жодної відповіді.

Крізь «Golden Years» я ледь почула, як хтось побіг помостом геть. Я не розуміла, як це все можливо, поки не побачила на підлозі поряд з картотекою шість великих пластикових банок з-під виноградного джему «Велч». Вони досягли саме того, чого, мабуть, хотіли — я почувалася клятою ідіоткою.

— Що ж, — сказала я в ефір, задихаючись від страху, — справи обернулися на гірше. Я отримала повідомлення, що це підстава, а тепер мене замкнули

в складському приміщенні у Нью-Джерсі. Мірандо — я впевнена, ти дивишся — будь ласка, подзвони в поліцію й попроси приїхати по мене, бо я тут застрягла. А ще було б супер, якби вони могли заарештувати уїбанів, які мене заманили.

Я оглянула кімнату й не знайшла нічого, що можна було використати як важіль. Кілька разів вдарила у двері стільцем, тоді металевою шухлядою зі столу — але на дверях залишилося хіба кілька дрібних подряпин.

Урешті-решт мені набридло слухати «Golden Years», тож я спробувала вимкнути кишеньковий плеєр, з якого грала пісня. Які кнопки я не натискала б, музика не зупинялася.

— *У всіх містах по всьому світу треба нас позолотити. Не плач, мала, ти серце краєш, я прибіжу, ти й так це знаєш,* — співав Девід.

Я не вимикала ефір, поки робила це все, час від часу щось коментуючи, бо на той момент почувалася доволі-таки безпечно. Успішно повідомила про своє становище зовнішньому світу, і хоча була трохи перелякана й страшенно розчарована, що не познайомилася з Карлом, чи ким там, я ще не відчула запаху диму.

Від Міранди прийшло ще одне повідомлення: *«Мені так шкода. О боже, Ейпріл, це все я винна. Хтось змінив код. Він же був опублікований на відкритій сторінці в Сомі, хто завгодно міг його редагувати — я просто не помітила змін».*

Я відповіла їй, не перериваючи ефір: *«Все ок, я в порядку. Якби я не була такою імпульсивною дурепою, то ми це помітили б. Це я змусила тебе поквапитися».*

Повернула стілець за стіл і поставила телефон так, щоб знімати себе з не надто жахливого ракурсу.

— Що ж, я розумію, що більшість вже повідключалися, і мені дуже прикро, що я витратила ваш час дарма. Якщо ви не проти, то сподіваюся, ми ще позависаємо разом, доки копи витягнуть мене з цієї стрьомної кімнати. Бо, будьмо чесними, ви — мої найкращі друзі.

Ні, я не маю на увазі нікого конкретного. І точно не тих, кого справді знаю і люблю. Не тих, хто намагалися бути мені друзями. Ні свого брата, ані маму. Жодного хлопця чи дівчину, яких я за життя звабила, яким набрехала, яким зрадила. Вас. Масу людей, про яких я нічого не знаю — ви мої найкращі друзі.

А знаєте, чому? Бо я вам подобаюся, і жодна любов однієї людини не зрівняється навіть з випадковим проявом уваги від ста мільйонів. Із цією надзвичайною, нелюдською хвилею підтримки. Нелюдською не тому, що ви не люди, а тому, що жодна людина не здатна її осягнути. Слава — наркотик, і сидячи тут у маленькій бридкій кімнатці, де пахне димом, ув'язнена якимось невідомим жартуном, я розумію, що сьогодні була... дуже жорстока.

Я дуже погано повелася й образила багатьох людей, найбільш небайдужих мені в цьому світі — бо я залежна від уваги. Я роблю речі, що мають погані наслідки для мене, моїх друзів, мого здоров'я і мого світу, щоб отримати більше влади, бо вважаю, що вона мені треба, аби робити хороші речі. А тоді просто роблю ще більше дурниць. Зараз я говорю це наживо, щоб потім не змогти відредагувати відео

чи забрати свої слова назад. Тож дякую, що слухаєте. Я прямо зараз, по суті, себе ненавиджу. Дякую за вашу дружбу.

Здавалося, мій монолог викликав співчуття у всіх у чаті ефіру, який тепер порідів достатньо, щоб я встигала принаймні частково читати повідомлення.

Зазвичай, коли я влаштовувала ефіри, то чат тримала на оці — хоча кожне слово й не прочитаєш, але можна скласти уявлення про те, що пишуть люди. Якщо глядачі хочуть привернути увагу до чогось конкретного, вони знову й знову надсилають одне й те саме повідомлення. Поміж побажаннями триматися й теплими словами я побачила, як знову й знову вискакував неочевидний коментар: «Слова пісні».

Я потягнула чат угору, щоб подивитися, про що це вони.

Джінні Ді: Що-що він співає? "Позолотити"? Я знаю цю пісню, там нема таких слів.

І після кількох повідомлень підтримки:

Роджер Оґден: Я щойно переслухав цей рядок разів дванадцять. Звучить наче «У всіх містах по всьому світу треба наспіх заплатити». Але ВТФ? Не можу розчути, бо Ейпріл говорить.

— Дехто в чаті пишуть, що слова у «Golden Years» якісь інакші? Я замовкну, щоб ви розчули.

Ми знову й знову доводили, що тисячі голів, які думають над загадкою — це краще, ніж одна. Але

господи-боже, як же складно було заткнутися на ті п'ять хвилин!

Задзвонив мій особистий телефон — Робін. Я не хотіла брати слухавку, щоб не заважати публіці слухати. Просто продовжила гортати чат. Люди переписували слова пісні, що сильно ускладнювало спроби читати в реальному часі. Але тоді я побачила це повідомлення:

Лейн Гарріс: Народ, слова змінилися також і на Спотіфаї! Це чують усі.

— Народ, походу, це не просто особлива версія пісні. Вона така сама й на Спотіфаї. Послухайте там, я маю відповісти на дзвінок.

— Ейпріл, слава богу. Я їду до тебе. Міранда вже подзвонила копам, щоб вони тебе визволили. Ти можеш вибратися з кімнати?

— Що? Схоже, не можу. Я вже намагалася виламати двері.

— Мені не подобається, що ти там застрягла. Ти казала в ефірі, що пахне димом?

— Ага.

Тоді мені здавалося, що це був сморід давно викурених цигарок, але коли Робін запитав, то зрозуміла, що це дим від горіння дерева. Зосередившись на цьому, я також зауважила, що запах, схоже, став сильнішим. Але це, мабуть, просто природний страх згоріти заживо в закинутому складі, так?

— Робіне, я раптом занервувалася, — сказала я.

— Все ще смердить димом?

— Ага, і можливо, смердить сильніше.

— Ейпріл, поклади слухавку й спробуй знайти, як вибратися з кімнати. Я дзвоню в пожежну службу, — сказав він наказовим стакато.

Я поклала слухавку й озирнулася.

Під стіною стояла металева картотека, на ній — теракотовий горщик, у якому, можливо, колись жила якась рослинка. Стіл, який я точно не підняла б; шухляда, яку я витягла зі столу, тепер валялася в кутку; стілець; маленький айПод; купа порожніх банок з-під варення. Ніщо з цього не здавалося особливо корисним. Дизайнер цього інтер'єру забув повісити на стіну традиційний лом.

Я визирнула з вікна. Схоже було, ніби внизу стелився туман. Чи то пак, дим.

Дуже по-ейпрілмеївськи я вирішила делегувати завдання на критичне мислення своїй аудиторії.

— Ем, — сказала я, повертаючись до ефіру. — Мене злегка турбує те, що я застрягла в палаючій будівлі? — я реготнула. — Насправді, зовсім не смішно, не знаю, з чого сміюся. Тут дедалі більше диму. Бля. БЛЯ!

Від повної паніки мене врятував Робін, який знову подзвонив на другий телефон.

— Бля, Робіне, бля.

Він негайно відповів:

— Ейпріл, чи є у тебе хоч якийсь спосіб вибратися з кімнати?

Це питання налякало мене до всирачки.

— Здається, ні?

— Спробуй, кинь на це всі сили. Я вже тут. Пожежна служба буде скоро, але склад горить.

— Сильно?

— Дуже. Поліцейські намагалися зайти, але їм поки не вдалося.

— Тут є вікно, з нього, мабуть, метрів шість летіти до цементованої підлоги, інших варіантів нема.

— Зараз я передам слухавку поліціянту, — він побіг, я почула в слухавці вітер і подумала, як же чітко й ефективно ми з цим усім працюємо. Так, ніби домовляємося про чергове інтерв'ю.

— У мене на дроті дівчина, яка застрягла там, — я почула, як Робін каже це повз слухавку.

— Алло, Ейпріл? — сказав чоловічий голос.

— Так?

— Як ви почуваєтеся?

— Норм, дим... — я вперше закашлялася. І тут я почала панікувати.

— Ви бачите, звідки надходить дим?

Я озирнулася. Тепер дим був достатньо густим, щоб було видно, як повзе з-під дверей. Я сказала це копу.

— Забийте щілину, чим можете. Своїми штанами, футболкою — чим маєте. Дим — ваш ворог.

Тож я зняла своє гуді й запхала під двері. Досить щільно вийшло. Тоді знову притисла телефон до вуха.

— Якщо у вас є ще щось, щоб обгорнути обличчя, це теж допоможе, — я зняла футболку й одягла її, наче бандитську маску. Не відчувала, чи допомагає, але принаймні тепер я була напівгола.

— Ейпріл, послухайте мене, ми вас звідти витягнемо. Ви на верхньому поверсі, дим там густіший, ніж на нижньому. Ви можете спуститися на нижній поверх?

— Я замкнена в кімнаті, двері металеві, і я не можу їх виламати. Тут ще є вікно, але воно метрів за шість над цементом.

— Ейпріл, будь ласка, підійдіть до дверей. Прикладіть до них тильний бік долоні.

Я так і зробила, і враз відсмикнула руку. Двері були не розжарені, але я злякалася б, навіть якби вони були ледь теплі.

— Двері... доволі гарячі, — повідомила я, намагаючись не істерити.

— Окей, Ейпріл, ми працюємо над тим, щоб зайти в приміщення, але всі входи загороджені або горять. Ми пробиваємо новий вхід. Як там із димом?

— Не супер.

— Ейпріл, коли ви розіб'єте вікно, крізь нього, скоріш за все, втягнеться багато диму. Тож щойно ви це зробите, треба буде дуже швидко стрибати. Вилізьте з вікна, зачепіться руками за край, і відпускайте. Приземляйтеся на ноги, тримайте їх напівзігнутими. Поговоримо після вашого приземлення.

— Коли я розіб'ю вікно, — повторила я. Не питання, а твердження.

— Так, — він не намагався мене переконати, не казав, що я маю це зробити — говорив так, ніби це настільки ж природна річ, як дихання. — Є чим розбити?

Я подивилася на металеву шухляду, яку витягла зі столу, вона досі валялася біля дверей. Потім на глиняний горщик. Дивний вибір. Металева шухляда чи глиняний горщик... Чим я розіб'ю вікно, щоб викинутися з нього, не задумуючись, переживу я падіння чи ні?

Але ж, ну, мені насправді не доведеться це робити — переконувала я сама себе. Карл мене порятує. Він мене вже рятував. Двічі. Де ж він зараз? Де рука Голлівудського Карла? Чому він дав мені сюди приїхати? Мене наповнив такий всеохопний розпач, що я мало не закричала.

— Ейпріл, усе ок?

— Так, — я закашлялася.

— Ви зможете розбити вікно?

— Так.

— Окей, просто висіть на лінії. Коли дим стане занадто густим, пора буде розбивати.

— Як я дізнаюся, коли це буде?

Він витримав невелику паузу і сказав:

— Ви зрозумієте.

Я виглянула з вікна — дим був такий густий, що я не могла розгледіти протилежну стіну. Коли-не-коли виднілися помаранчеві проблиски.

Я схопила телефон з ефіром. Не могла повірити, що досі його не обірвала. Глядачів тепер набралося більше десяти мільйонів. Найбільший мій ефір! Виявляється, наживо транслювати замах на власне вбивство — чудовий спосіб набрати переглядів. І, мабуть, не завадить це робити в самому бюстгальтері й обтислих джинсах.

Як не дивно, мабуть, на той момент мене не надто бентежила скромність.

Я кілька разів покашляла, але не закашлялася, і сказала, щоб себе відволікти:

— Агов, народ. Як там справи зі словами пісні?

Плеєр досі грав.

Коментарі летіли занадто швидко, щоб їх читати. Я потягла вгору, аби зупинити потік. Ті, хто не волали слова співчуття (або закидали, що я сама це все сфальшувала), повідомляли, що обговорення переїхало в Сом — саме собою, на значно краще до цього пристосовану платформу. До Карлів уже намагалися торкнутися золотом. Білим золотом, жовтим золотом,

двадцяти-чотирьох-каратним золотом — нічого не відбувалося.

Я просто сиділа й читала коменти, поки дим густішав, очі починали сльозитися, а легені — пекти. Час від часу я відповідала на питання чи висловлювала коментарі:

— Я занадто відома, щоб фальшувати власне вбивство.

Чи:

— Це дуже мило з твого боку, Паркере.

Щось таке. Урешті-решт я перемістилася за стіл, бо відчувала жар від стіни. Дим у вікні тепер постійно підсвічувався помаранчевим, і я ледве могла вдихнути двічі, не кашляючи.

Я підняла особистий телефон.

— Алло, пане полісмене? — і не змогла стримати кашель.

— Так, Ейпріл. Пожежники вже тут, але треба дати їм максимум часу, наскільки це можливо. Коли розіб'єте вікно, дим у нього втягне швидко, тож треба рухатися, — він сказав це все на одному подиху.

— Ок, — відповіла я надтріснутим голосом.

— Ок, будь ласка, починайте. Дим — ваш найгірший ворог.

— Ок, зараз вистрибну з вікна, — сказала я, раптом усвідомивши, що це, можливо, мої останні слова.

— Ок, — відповів чоловік.

Тож я запхала обидва телефони в кишені джинсів, схопила шухляду й вдарила нею по вікну. У кімнату повалив дим. Наступний подих нагадував тортури. Ніби вдихнула масу малесеньких голочок. Кашель, що після нього почався, змусив мене вдихнути

ще більше диму. Я знову закашлялася. Зрозуміла, що чистого повітря геть не лишилося.

Думала, що встигну прибрати уламки скла, але часу не було. Тож я зняла з обличчя футболку й постелила зверху на гостряки, що стирчали з віконної рами — хоч якийсь захист. Сіла на раму правою половиною дупи і відчула, як скло прорізало футболку, джинси й мою шкіру.

Але кашель тепер був жахливий. Я поспішила перелізти через край вікна, щоб повиснути на руках — аби зменшити відстань падіння на свої нещасні півтора метри зросту — але просто впала. Незграбно, з нахилом на лівий бік, я полетіла вниз. Відчула раптовий жар вогню, від якого мене захищала та маленька кімната, але за кілька секунд до удару об землю встигла побачити, що дим почав розвиднятися.

Моє тіло вгатилося об цемент: ліва нога, тоді рука, а тоді й голова. Якимось чином удару не було достатньо, щоб мене вирубити. Я продовжувала кашляти, не могла очистити легені від їдких часток диму. Але коли вдихала різко, гірше не ставало. Мозок зрозумів, що я більше не задихаюся, тож перейшов до нагальнішого питання — кричущого болю в руці й нозі.

Дим тут був достатньо рідким, щоб було видно вогонь... Язики полум'я захопили всі вертикальні поверхні в полі зору. Крізь задимлення у голові, спричинене струсом мозку, до мене пробивалося кілька відчуттів, але біль у нозі був найгучнішим. Я сперлася на праву руку, більш-менш спромоглася сісти. Глянула вниз. Гомілка була геть переломана. Кров уже просочилася крізь штанину.

— Це Йобане Блять Лайно! — крикнула я.

І зрозуміла, що всі, хто в прямому ефірі дивилися на внутрішній бік моєї кишені, це почули. Навіть такої миті я думала про публіку.

Я дістала обидва телефони.

— Окей, я в порядку — тобто, не зовсім. У мене серйозні травми, але я ще жива. Тримаймося за цей факт.

Жар тиснув на мене з усіх боків — але сильніше зверху й справа, ніж зліва. Тож я почала рухатися ліворуч. Склад заповнювало гучне, нестримне ревіння вогню.

І раптом у мене з'явилася найтупіша ідея за все життя:

— По всьому світу! Народ. Не одного Карла. Кожного Карла. Водночас.

Наскільки ж у моєму стилі вважати, що ніхто досі не здогадався це зробити. Але у мене було те, чого не мав ніхто більше — публіка. Більша, ніж на Суперболі. Більша, ніж у граного Ніла Армстронґа.

На лічильнику глядачів ефіру було більше семисот мільйонів. Що *неможливо* зробити з такою аудиторією? Ну, часом... нічого.

Я чула, як полісмен гукає до мене з іншого телефону. Дістала його й закашлялася, перш ніж відповісти:

— Я зламала ногу, але тут значно більше повітря.

— Ви можете рухатися?

— Не дуже, — перекрикнула я рев вогню.

— Рухайтеся до задньої стіни. Там найменше вогню.

— Це ж моя улюблена кількість вогню! — відповіла я, і коп навіть засміявся.

Тоді надійшов дзвінок від Міранди. Гаразд, це точно щось важливе.

— Маю відповісти по іншій лінії, зараз повернуся, — сказала я спеціалісту з надзвичайних ситуацій, який намагався врятувати мені життя.

— Тут усе погано, — повідомила я Міранді.

— Знаю, Ейпріл, я дивлюся. Майя теж тут.

— Я знаю, що треба зробити. Треба, щоб кожного Карла водночас торкнулися золотом. Як із йодом, але усіх Карлів водночас. Власне, не знаю, чому я тобі про це кажу — треба казати усім.

Я підняла телефон з ефіром:

— Слухайте, я не знаю, чи допоможе це мені. Може й так, а може, це просто найкращий наш шанс зробити останній крок, але якщо ви зараз десь неподалік від Карла або знаєте когось, хто неподалік, то чи не могли б ви доторкнутися до нього чимось золотим? Яка-небудь прикраса, мабуть, згодиться. Я дуже хотіла б дізнатися, чим це все закінчиться, перш ніж... ну, самі знаєте.

Я знову взяла другий телефон, тепер із Майєю на дроті, і сказала:

— Гаразд, ну це щось.

— Хоч раз ти нас випереджаєш, — сказала Майя.

Я засміялася, а тоді закашлялась.

— Міранда застосувала твій пароль до справжнього коду. Він просто видає символ золота шістдесят чотири рази.

— Що ж, схоже, Карл дуже хотів, аби до нас дійшло.

— Ейпріл, у багатьох місцях до Карлів немає публічного доступу. У Китаї їх п'ятнадцять, і всіх уже давно вартують військові. До них просто так не підійдеш і не притиснеш щось золоте.

Я не знала, що на це сказати. Карл доніс нам свої настанови, а ми були занадто дурними, щоб дати собі можливість ними скористатися. Може, за кілька років, коли попідписують усілякі перемир'я, всі дійдуть згоди й спробують це зробити — але навряд. Може, Карли просто залишаться тут назавжди, чекаючи, поки земляни розберуться у собі достатньо, щоб разом зробити цю дурнувату елементарну річ.

Я повернулася до ефіру й піднесла телефон ближче до обличчя, щоб мене чули крізь гудіння вогню.

— І знову привіт, слухайте, я не хочу казати, що це безнадійно. Але Карлів у світі шістдесят чотири і добрих двадцять відсотків з них — під військовою охороною. Якщо треба торкнутися золотом усіх водночас, то я щиро думаю, що це виклик. Карли хочуть, щоб ми працювали разом, щоб разом були людьми, разом ризикнули, разом зробили цей вибір.

Я зробила перерву на кашель.

— Я застрягла у палаючій будівлі. Але, що більш важливо, я застрягла на цій планеті разом із вами. І чесно — я рада. За останні кілька місяців я перетиналася з багатьма жахливими людьми, але познайомилася зі значно більшою кількістю чудових, проникливих, щедрих і добрих. Я чесно вірю, що це і є людська суть. І якщо Карли нас випробовують, то цей останній етап — найважчий. Якщо подумати, то лише одна історія має значення — та, в якій людство працює разом щодалі більше, відколи з'явилося на цій планеті. Так — ми весь час пройобуємося, так — не раз робили величезні кроки назад. Але гляньте, чого ми досягли! Ми тепер значно об'єднаніші як вид, ніж коли-небудь були. Є люди, що проти цього воюють — такі люди

будуть завжди. Та хіба була в історії мить, коли те, про що нас зараз просить Карл, було більш можливим? Хіба було колись більш можливо виконати прохання до влади десятків країн водночас здійснити одну й ту саму дію, не знаючи результату наперед? Чи принаймні дозволити своїм громадянам її здійснити?

Знову напав кашель.

— Я не знаю. Думаю, що якщо ми не зможемо цього зробити зараз, коли мене дивиться вісімсот мільйонів, то не зможемо ніколи. Тож спробуймо. Дякую. Дякую, що всі разом постаралися.

А тоді я вчинила те, чого собі не дозволила б жодна публічна особа при здоровому глузді. За пікової кількості глядачів — я закінчила ефір.

Тоді я знову взяла телефон з Мірандою і гукнула в нього:

— Думаю, допоможе.

Тоді Майя щось сказала, але я не розчула крізь рев вогню. Дихати стало складно. Я хапала повітря ротом навіть попри те, що диму було небагато. Подумала, що це від спеки чи від шоку. Насправді ж, хоча я тоді цього не знала, це вогонь вижер майже весь кисень у приміщенні.

Було так гаряче. Так палко спекотно. Але виходу не було. Складалося враження, що жар струменіє водночас з усіх боків. А що рухатися з відкритим переломом було не надто приємно, то я й сиділа на місці.

— Енді з вами? — крикнула я в слухавку, раптом захотівши з ним поговорити.

— Ні, він зараз притискає одну з моїх сережок до Нью-Йоркського Карла, — відповіла Міранда.

— Вибачте, народ. Думаю, це все.

Я поклала слухавку й подзвонила Енді.

— Ти в порядку? — відповів він.

— Ні, там щось відбувається?

— Ні, Ейпріл...

— Знаю, Енді. Ти нічого не міг зробити. Я знаю, що ти все життя на мене злитимешся, і це ок, але не злися на себе. Ти мав рацію, а мене ніхто не зміг би зупинити.

— Ейпріл, блять, не здавайся, — у нього тремтів голос.

— Не здамся, — схлипнула я й почула, як Енді скрикнув чи то здивовано, чи то переляканао.

— Все ок? — запитала я.

— Тут рука... — почувся гучний «лясь».

За частку секунди потому зверху пролунав грімкий тріск. Рев вогню не припинявся ні на мить, але цей звук його перекрив. Я підвела голову, все ще сподіваючись, що, може... може, зараз мене врятують. Крізь завісу диму донизу летіла вогняна громадина.

...Зараз почнеться частина, яку справді варто пропустити, якщо не хочете читати про саму жесть, Бо кількасоткілограмова палаюча дерев'яна балка опинилася у тому самому клаптику простору, який займала моя голова. Вона пройшла крізь череп справа, саме над лінією росту волосся. Вдарила з такою силою, що навіть мене не відштовхнула — просто пройшла крізь мою голову, наче ніж крізь воду.

Балка проламала мені череп і відхопила шматок мозку.

Тоді вона обдерла правий бік мого обличчя.

Оминувши торс на кілька сантиметрів, балка впала на мою праву ногу — просто над кісточкою. Це було

так боляче, як ніщо інше в моєму житті. Та коли вогонь поширився довкола мене і гола шкіра почала смажитися, я зрозуміла, що буває й гірше.

Кілька кошмарних секунд після цього я залишалася при свідомості, тож мала час остаточно й безсумнівно зрозуміти, що зараз помру.

У розумінні цьому не було жодного прийняття — тільки гіркота, жах, розпач і ненависть, нашаровані зверху на біль. Я закричала, і все закінчилося.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Я опинилася у вестибюлі, де починається Сон — у тій розкішній сучасній офісній будівлі. Килимове покриття на підлозі, знайома музика, стіл рецепції — усе точно таке саме. Тільки за столом, замість звичного лискучого робота, стояв Карл. Я вже звикла бачити його з однією долонею, тож те, що їх було дві, впало в око. Верхівка його шолому майже торкалася стелі. Він виглядав загрозливим — можливо, тому, що я була налаштована на небезпеку, а може, бо щойно спостерігала, як моє тіло розриває на шматки. Чи тому, що Карл розірвав на шматки мій світ, і я знала, що зшити назад його не вийде. Може, тому що тринадцятого липня померло стільки людей, але не я.

Ну або просто тому, що Карл насправді виглядав досить страшно.

Я подивилася вниз, на своє тіло, боячись і чекаючи побачити рани й опіки — але побачила, що воно ціле. На мені була шовкова блузка й тісна чорна

спідниця — ніби прийшла на роботу в якусь серйозну компанію, що займається піаром.

— Карл? — запитала я.

— Твоє тіло дуже сильно пошкоджене.

Велетенський обладунок не поворухнувся, але голос явно надходив з нього. Гучний, ясний тенор. Якби мені довелося вгадувати, то поставила б, що чоловічий — але, на щастя, у цьому не було потреби. Голос підстрибом пронісся між твердих офісних стін.

— Отже, я не... мертва? — я була здивована.

— Станом на зараз — ні.

Це мене не сильно заспокоїло. Я хотіла продовжити розмову у логічному порядку, дізнатися, що сталося, і що буде далі. Але я ж говорила з Карлом, а цю мить я уявляла собі так давно, що перейшла одразу до найважливішого і випалила:

— Чому ви сюди прийшли?

— Три питання.

— Що?

— У ваших переказах це поширена традиція. До того ж, якщо не втрутитися, твоєму тілу лишилося недовго працювати, — тут у мене виникло багато питань, але я не повелася на приманку.

— Чому ви сюди прийшли? — повторила я.

— Щоб спостерігати, — я чекала продовження, бо, ну, так я завжди й думала, і отримати підтвердження було навіть приємно.

— Можеш розповісти більше? Чи це рахується як друге питання? А *це* рахується як питання? — не забувайте, що я майстриня першого контакту, тому закінчила розгубленим шепотом, — ...йобані бубонці.

Якщо Карл і поставився якось до цієї міні-істерики, то не подав виду.

— Ми хотіли побачити, як ви на нас відреагуєте. Дізнатися це без контакту було неможливо. Це початок процесу. — А тоді, рятуючи мене від страху, що я вже використала всі свої питання, він додав, — у тебе ще два питання.

Я дуже сильно хотіла запитати, що це за процес. Вони вже таке робили? Ми якимось чином небезпечні? Нас вивчають, як мурашок? Як диких горил? Чи як грибок?

Але у мене в голові точилася ще гостріша суперечка. Я так сильно хотіла запитати про себе: чому мене обрали й стільки разів рятували. І хоча просвітлення — штука тимчасова, я за останній час вивчила цей урок забагато разів. Це все — настільки ж про мене, наскільки й більше, ніж про мене.

— І як ми впоралися? — запитала я водночас серйозно і невпевнено.

— Я не розумію, — сказав Карл.

— Ви прийшли спостерігати за нами, протестувати наші реакції. Ми впоралися з вашим тестуванням?

— Я не розумію, — повторив Карл.

Я спробувала перефразувати питання:

— Людство. Як ми вам?

— Прекрасно, — відповів Карл.

Я вирішила, що будь-які питання про те, звідки Карли і як вони сюди дісталися, не матимуть сенсу без купи контексту й докторського ступеня з фізики. Тож я здалася й знову, тепер уже востаннє, звела все до себе.

— Ви мене обрали? — запитала я.

І ось я — у метро на Двадцять третій вулиці. Уже пізно, станція пуста. Я знаю, коли це. Тоді я познайо-

милася з Карлом. Підходжу до турнікета, проводжу карткою. Блимає червоним. Але після тієї ночі я використовувала цей самий проїзний ще багато разів. Ніколи про це не задумувалася. Та моє тіло повертається й виходить зі станції попри те, що розум уже б'є на сполох. Світлофор на переході зелений, тож я перетинаю Двадцять третю. Таксі сигналить мені так, ніби я не маю права переходити. У мене горить зелений, але на світлофорі через дорогу — червоний. На моєму боці не мало б бути зеленого... якщо з іншого боку червоний...

Я повернулася у вестибюль Сну. Правда навалилася на мене всією вагою. Карл, або Карли, чи ще якийсь пов'язаний з ними інтелект, не дав мені сісти в метро. Мене розвернули й відправили назад, навіть переконалися, що я піду правильним боком Двадцять третьої.

— Відколи... Ви... Ви мене обрали ще до того, як ми зняли перше відео?

— Так.

Запала довга мовчанка. Я дивилася на Карла і раптом зрозуміла, що плачу від тиску всього цього. На цій планеті мільярди людей. Мене буквально нічого не вирізняло.

— Чому?

— Твоя історія лише почалася, Ейпріл Мей, — відповів Карл.

А тоді сон закінчився.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Привіт усім. Це Енді Скемпт. Ейпріл попросила мене написати останній розділ, бо, ну, цю частину історії вона пропустила. Я не в захваті, але розумію, чим вмотивоване її прохання. Тож маєте.

Я прочитав увесь текст книжки й дав добро на публікацію. Думаю, Ейпріл зробила доволі круту штуку. Гадаю, що ця книжка їй допомогла, і, можливо, усім решті теж допоможе. Хоча, чесно кажучи, здається, їй таке тепер дається легше.

Коротше, почнімо з того моменту, коли я стою на Двадцять третій, притискаючи золоту сережку до стегна Нью-Йоркського Карла, розмовляю з Ейпріл і різко усвідомлюю, що я тут не потрібен — приблизно п'ятдесят інших людей теж прибігли зі своїми прикрасами. Я роблю крок назад, щоб трохи краще чути Ейпріл. Почуваюся особисто й цілковито відповідальним за те, що з нею прямо зараз відбувається. Тобто, якби я не пішов, то вона зараз не вмирала б від отруєння димом на якомусь складі в Гобокені.

Це найгірше, що я відчував за все життя, і Ейпріл каже припинити. Момент настільки емоційний, що мені трохи більше ніж зовсім незручно вам про нього розповідати.

Тож я йду геть від Карла й натовпу навколо нього, Ейпріл на дроті. А тоді я чую кілька вигуків різного змісту. Розвертаюся й бачу Карлову зниклу кисть, розміром з кришку смітника, що скаче вулицею на повній швидкості. Ну, я кажу «на повній швидкості», але не знаю, яку швидкість може розвинути рука. Коротше, швидко.

Побачивши руку, люди відскакують від Карла. Десь десяток людей, що тяглися й притискали свої прикраси до нього, відсахуються з переляканими криками.

Кисть петляє між людьми, хутко підстрибує і безшумно приєднується просто до правого зап'ястя Нью-Йоркського Карла. Усі або тікають геть, або просто витріщаються. Я усвідомлюю, що ніхто не притискає до нього золота, тож підбігаю з Мірандиною сережкою і втискаю її так сильно, як тільки можу, у Карлів живіт.

Не встиг я помітити, що торкнувся його, як права рука робота злетіла вгору, а кисть стислася в кулак, ніби вхопившись за щось у просторі над його головою. Мій мозок потім ще довго переварював те, що відбулося — на щастя, відео цієї миті в інтернеті вдосталь. Але коли я роздуплився, все виявилося доволі очевидним: Карл вхопився за точку в часопросторі й виштовхнув себе у повітря. Швидко. Настільки швидко, що залишив по собі вакуум, який затягнув мене на (і повз) те місце, де він щойно стояв. Прозвучало гучне «лясь», і я влетів плечем у ряд телефонів-автоматів.

Пізніше мені розповіли, що то був звуковий удар. Карл вилетів із надзвуковою швидкістю.

Отже, я стою, обхопивши забите плече, і не розумію, що сталося. Ми зробили останнє, чого хотів Сон. Схоже, по всьому світу люди водночас приклали до кожного Карла по шматочку золота. І він зник. Але Ейпріл досі у вогні. Я дзвоню Робіну.

— Енді... — він несамовито ридає.

— Карл зник, може, летить на допомогу.

Йому дуже складно вимовити наступне:

— Дах. Провалюється.

Я не знаю, що відповісти, тож просто кажу:

— Карл летить. Ось-ось буде.

— Добре, Енді, — каже Робін і я розумію, що саме це значить... що я обманююся, а він знає, як усе насправді — тобто, Ейпріл загинула.

Господи, як же важко це писати.

***

Коли Ейпріл висловила своє останнє прохання, люди по всьому світу рушили до найближчих Карлів. Біля Карлів у Китаї та Росії, яких охороняли військові, відбулися невеликі сутички. Лише одна людина загинула — солдат у Ченду відкрив вогонь у натовп. Та чомусь, замість розбігатися, люди стали щільніше, і солдат припинив стріляти. Усе це відбулося за кілька хвилин. Я переконаний, що повторити це в будь-якому майбутньому було б неможливо.

Тієї миті, коли Нью-Йоркський Карл злетів у повітря, усі решта Карлів просто зникли. Фізики в дулю скручувалися, намагаючись пояснити, як так усі Карли насправді були одним-єдиним Карлом. Ця теорія

з'явилася після інциденту з рукою Голлівудського Карла. Тепер вона здавалася однозначно підтвердженою.

Щойно Карл ожив, усі припинили бачити Сон. Тим, хто тієї миті спали, він просто припинив снитися. Більшість це навіть не розбудило. Звісно, тепер час від часу комусь сняться сни про Сон, але схоже, що з ним покінчено.

***

А тоді ми чекали, поки знайдуть її тіло.

Минали тижні, ніхто нічого не знаходив. Родичі Ейпріл приїхали з нами всіма побачитися. Не знаю, чи стало їм від цього легше, але мені стало тільки гірше. Звинувачувати себе у смерті найкращої подруги було й так паскудно — я не хотів задумуватися ще й про те, що зруйнував життя їм. Експерти в новинах — а це була новина міжнародного масштабу, звісно — казали, що тіло не може повністю згоріти в такій пожежі, бо температура недостатньо висока. Що ж, це чудово.

У мене хотіли брати інтерв'ю для новин. У мене, у Майї, у Міранди, у Робіна — жодне з нас не погодилося. Весь перший тиждень преса чигала на мене під під'їздом, тож я просто припинив ходити на вулицю. Джейсон спускався в під'їзд забрати доставку їжі. А я сидів у своїй кімнаті, читав Твіттер і чекав новин.

Їх не було — тільки балачки про все, що ми вже й так знали. Урешті-решт, кожному з нас прийшло по окремому листу зі співчуттями від президентки, і це якимось чином дало нам дозвіл на скорботу — навіть якщо ми не були певні, що саме оплакуємо.

Пройшло кілька тижнів, коли мені вперше подзвонив Робін.

— Винуватців знайшли, — повідомив він, коли ми сухо обмінялися чемностями.

— Не бачив про це новин.

— Пресі не повідомляли. Я тримаю зв'язок з поліцією, там мені дали знати, що їх сьогодні заарештують, — не схоже було, щоб він радів, сумував чи тріумфував. Таким самим тоном він міг би розповідати про нові туфлі, які купив у Діллардз.

— Хто вони? — чомусь мені здавалося, що це може допомогти їх зрозуміти.

— Троє чоловіків. Познайомилися в анонімному чатрумі. Один — кодер, інший — нарик, а третій — розумний, цілеспрямований, і дуже хотів вбити Ейпріл, щоб її зупинити. Або просто щоб залишити слід в історії. Кодер вихвалявся тим, що може змінити код, аби він видавав, що треба, коли введуть ключ. Щойно Захисники знайшли ключ, його рознесли по чатах спільноти. Головний зловмисник знайшов той склад і наказав гакеру зробити те, чим той хвалився. Щойно змінений код було опубліковано, вони виїхали до складу. Чесно — думаю, вони сильно здивувалися, коли приїхала Ейпріл. Головний підпалив склад і втік. Він один раз похвалився цим у чаті, а інший Захисник анонімно повідомив про це органи. Цього ФБР вистачило, щоб їх знайти. Та поліція не знає, чи можна висунути їм звинувачення в убивстві, якщо тіла не знайдено.

Ті двоє, що не втекли, зрештою отримали максимальні покарання за викрадення, неправомірне позбавлення волі, підпал, замах на вбивство, змову з метою вбивства і ще за купу злочинів. Але не вбивство.

Я мовчки чекав, поки Робін закінчить свою беземіційну доповідь.

— Радий, що їх упіймали.

— Ага.

— Одна з останніх речей, що сказала мені Ейпріл — вона не проти, щоб я злився на неї, але не хоче, щоб злився на себе, — сказав я йому.

— Ага, — відповів Робін.

Пітер Петравіцьки вийшов із води сухим, бо не мав жодного стосунку до викрадення. Але напад на Ейпріл і зникнення Карлів стали, по суті, кінцем руху Захисників. Це штовхнуло його за край якось так, як не змогли події тринадцятого липня. Може, свою роль зіграло зникнення Карлів як зримої загрози, чи кінець Сну. Може, справа була в тому, який брудний і ниций план убивства породили його члени. А може й у прямому ефірі Ейпріл, що досяг більш як мільярда одночасних переглядів.

Хай там як, а вже за кілька тижнів після зникнення Карла навіть Пітер Петравіцьки намагався дистанціюватися від Захисників, стверджуючи, що рух перетворився на щось таке, що він більше не може поважати. Черв'як-черв'як-черв'як. Він переїхав на Кариби і зараз, по ходу, працює над якимось сумнівним стартапом, пов'язаним із криптовалютою.

Та найстрашніше нікуди не ділося. Довкола вилися теорії змови. Ніхто не вмів пояснити, що ж таке сталося з нашими мізками, щоб уможливити Сон — а якщо люди бачать причину боятися, то боятимуться.

Усього за місяць наша компанія розпалася. Не знаю, чи тому, що нас більше нічого не тримало разом, чи тому, що ми одне одного відлякували своїми

почуттям провини або горем (чи й тим, й іншим), але раптом Міранда повернулася в Берклі, Робін — в ЛА, а Майя вирушила в якесь дивне паломництво, намагаючись не залишатися на одному місці довше, ніж кілька ночей. Тільки я лишився у Нью-Йорку. У мене було якесь дурнувате відчуття — я хотів, щоб Ейпріл могла мене знайти. Хотів, щоб знала, де я. А ще я знав, що найздоровіше для моєї психіки буде триматися за хоч якісь залишки стабільності в житті. Це непогано працювало, і за таких умов Майї чи Міранді не доводилося постійно бачити, як я плачу — кожної нашої зустрічі я не міг стриматися.

Але не проходило й кількох днів, як ми з Робіном, Мірандою й Майєю списувалися у приватному чаті, не даючи йому загнутися — і не видаляючи звідти Ейпріл.

— *Мене постійно запрошують десь виступити,* — написав я одного разу.

— *А ти хочеш?* — відповіла Майя.

— *Боже правий, та нізащо. Вони ж не кажуть, що мені говорити. А я просто не знаю.*

— *Ти можеш багато про що розповісти, Енді,* — написала Міранда.

— *Я їм насправді не треба, просто Ейпріл не запросиш.*

Три крапочки довго залишалися на екрані, поки Майя писала:

— *Я читаю книжки Ейпріл. У неї є біографія Родена, що починається такою цитатою: «Слава — це всього-на-всього сума непорозумінь, що збираються довкола простого імені». Здається, вона її багато разів перечитувала. Карл завжди був полотном, на яке всі*

проєктували свої цінності, надії чи страхи. Тепер Ейпріл теж стане таким полотном.

— Мені якось цьому завадити? — відповів я.

— Ні, я просто думаю, що нам усім варто розуміти, що тепер, коли вона сама нічого не говорить, люди приписуватимуть їй усяке. Я знаю, що ти стежиш за Твіттером.

Це була правда. Я час від часу ставив людей на місце, коли хтось неправильно її цитував чи казав, що вона вірила або зробила б щось, у що не вірила і чого не робила б. Майя мала рацію і добре це розуміла.

— Ще нічого не скінчено, еге ж?

— Ні, саме так нас запам'ятають назавжди.

— То що, поїхати з промовою у Вісконсинський університет?

— Ти зможеш сказати щось, від чого людям стане легше?

Мені знадобився якийсь час, щоб визначитися:

— Ще ні.

— Це нічого, — миттю відповіла Майя.

Але тоді я почав думати про те, що сказав би, якби таки говорив. Я не збирався йти шкваритися у кабельні новини, але, може, міг би погодитися на публічне інтерв'ю чи короткий виступ. Я не хотів постити нічого такого на нашому каналі — мав дивне враження, ніби це святе місце, що заморозилося в часі, коли загинула Ейпріл.

Щойно я почав думати про те, що сказав би, і до того, щоб викласти це на папері, лишився дуже маленький крок. Саме так я й зробив. Того року я виступив із багатьма промовами, але завжди закінчував тим, що написав тієї ночі:

Рік тому я дивився, як світ залюблюється в мою найкращу подругу. Ми думали, що буде весело, думали, що просто трохи подуркуємо — але ця любов її розірвала і зібрала назад уже інакшою. Ми з Ейпріл наодинці в готельному номері планували, як перетворимо її з людини на історію. І це спрацювало. Спрацювало, бо історія вийшла чудовою і їй личила. Ми не знали, що вона врешті-решт перетвориться на ту історію. Найзгубнішою частиною слави для Ейпріл стало не те, що її дегуманізувала публіка — вона дегуманізувала сама себе. Ейпріл почала бачити себе не людиною, а інструментом. І вважати, що якщо цей інструмент не використовується, гостриться, відпрацьовується чи гартується за кожної можливості, то вона підводить увесь світ. Ейпріл була людиною, але ми всі її переконали, що вона водночас дещо більше й дещо менше. Можливо, вона зробила це сама, можливо, це з нею зробив Карл, можливо — я, Пітер Петравіцьки чи кабельні новини. Та незадовго до кінця я теж почав забувати, що Ейпріл Мей — людина. Як вона колись мені сказала, вона була — як і ми всі — такою ж тендітною, як повітря.

Я не знаю, що сталося з Ейпріл. Але знаю точно, що вона була людиною. Вона просто хотіла розповідати свою історію, щоб об'єднувати людей. Можливо, не щодня їй це вдавалося ідеально. Можливо, вона наробила багато помилок. Та я не думаю, що серед нас лишилися безневинні — коли ми все частіше й частіше бачили себе не як носіїв культури, а як зброю у війні.

Її меседж для мене ясний, і тепер він ніколи мене не полишить. Ми всі — особистості, та значно важливіше те, що ми всі — разом. І якщо це не цінувати й не захищати, то ми на кепському шляху.

Коли я це написав, мені не стало менш паскудно; я плакав, але відчував, що це вже щось. Я відповів Вісконсинському університету, що можу виступити з півгодинною промовою, і її призначили з урахуванням моїх побажань. Подзвонив Робіну з проханням стати моїм агентом. Він відповів: «Ок».

Відчуваю спокусу сказати, що Робіну було найважче, але не хочу починати мірятися скорботою. Він звільнився з агенції й ізолювався від світу, тож я намагався дати йому хоч якесь заняття, якийсь спосіб повернутися до життя. Він винив себе більше за нас усіх. Звісно, ми всі себе винили. Якби ми були трохи розумнішими, трохи швидшими, трохи переконливішими... Та Робін знав, що саме новина від нього — і його зрада, хоч яка умовна — штовхнула Ейпріл до того складу.

Я не хочу казати «найгірше було не знати», бо точно гірше було б, якби понівечене, обгоріле тіло Ейпріл знайшли серед уламків того складу. Але ми всі почувалися нікчемами. У якомусь сенсі, весь світ проходив крізь якесь дивне чистилище. Ейпріл була суперзіркою, і ніхто не знав, загинула вона чи ні. Її Твіттер став пам'ятником. Останній твіт — *«Ходіть дивитися прямий ефір на Фейсбуці. Великі справи»* — набрав найбільше лайків за всю історію сайту. Я не раз думав, як соромно було би Ейпріл за такий лайняний останній твіт.

Час минав, а ніхто так особливо і не знав, як жити далі. Я мандрував, знову й знову прославляючи її по різних куточках країни. Говорити перед аудиторією — це таки інакше, ніж твітити чи навіть робити відео. Навіть якщо це була п'ятитисячна аудиторія, малесенька у порівнянні з будь-яким моїм відео. Ми всі разом проводили годину зі спільними думками — це був дуже приємний зв'язок, і я зрозумів, що саме це мені вдається. Кілька моїх виступів відвідали навіть батьки Ейпріл.

Тижні минали, дедалі ймовірнішим здавалося, що ми так і не дізнаємося, що сталося з Ейпріл і що з нами зробили Карли.

Пригадую перший день, коли в жодних серйозних новинах не було нічого про Ейпріл Мей, Сон, Карлів або суд над її вбивцями. Китайська економіка розвалювалася, бо люди понабирали кредитів, аби вкластися у фондову біржу; «Еппл» випускала новий пристрій віртуальної реальності; по дослідних лабораторіях прокотилася черга пограбувань, у ході одного з яких із лабораторії втекли піддослідні мавпи й розбіглися центром Піттсбурґа. Колись Ейпріл Мей перестане бути навіть спогадом. Саме цього вона боялася, і коли це почало наближатися до реальності, я з подивом відчув полегшення.

Десь тижні за три після того я писав фінансові імейли щодо своїх тепер неосяжних статків, коли почув стук у двері. Це було доволі дивно, бо в будинок, де я живу, не можна зайти без домофону. Може, кур'єр помилився дверима.

Тоді дзеленькнув телефон. Я підхопив його дорогою до дверей і завмер, глянувши на екран.

Ейпріл Мей

Посуньте вбік, щоб відповісти

Не знаю, скільки на це витріщався, але пам'ятаю, що таки відкрив повідомлення, відчуваючи, як серце калатає в горлі.

Два слова.

Стук-стук